

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Tercer període

Sèrie P - Número 42
18 de desembre de 2013

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 23, primera reunió

Dossier

SUMARI

Pregunta

al Govern sobre les polítiques de seguretat del Govern de l'Estat (tram. 310-00199/10) p. 4

Pregunta

al Govern sobre el Centre de Seguretat de la Informació de Catalunya (tram. 310-00200/10) p. 5

Pregunta

al Govern sobre la iniciativa legislativa popular de la renda garantida de ciutadania (tram. 310-00192/10) p. 6

Pregunta

al Govern sobre els perceptors de la renda mínima d'inserció (tram. 310-00193/10) p. 7

Pregunta

al Govern sobre el projecte de Llei del voluntariat (tram. 310-00194/10) p. 8

Pregunta

al Govern sobre les infraestructures ferroviàries d'alta velocitat (tram. 310-00195/10) p. 9

Pregunta

al Govern sobre l'elaboració d'un cens electoral (tram. 310-00203/10) p. 10

Pregunta

al Govern sobre les gestions per a assegurar el futur de l'empresa Alstom (tram. 310-00196/10) p. 11

Pregunta

al Govern sobre el protocol de detecció d'infants en risc de malnutrició (tram. 310-00197/10) p. 13

Pregunta

al Govern sobre les mesures per a combatre la desocupació i la precarietat laboral (tram. 310-00198/10) p. 14

Pregunta

al Govern sobre el compliment d'una sentència del Tribunal Suprem relativa a la llengua en què els alumnes d'educació infantil han de rebre l'ensenyament (tram. 310-00201/10) p. 15

Pregunta

al Govern sobre la reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya (tram. 310-00202/10) p. 16

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el principi de transparència en el pressupost de la Generalitat per al 2014 a propòsit dels ingressos previstos per la venda de patrimoni (tram. 317-00117/10) p. 18

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la convocatòria d'eleccions en el cas que no es faci la consulta sobre la independència (tram. 317-00113/10) p. 19

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la combativitat del Govern tant pel que fa a la consulta del 9 de novembre de 2014 com amb relació a les polítiques socials i de lluita contra la pobresa (tram. 317-00114/10) p. 20

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la voluntat de mantenir la convocatòria de la consulta del 9 de novembre de 2014 encara que no tingui empara legal (tram. 317-00119/10) p. 21

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures per a evitar la precarització laboral i la destrucció de llocs de treball i les destinades a promoure el creixement industrial i la localització de noves empreses (tram. 317-00118/10) p. 22

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la predisposició per a bastir grans acords amb els grups parlamentaris en l'àmbit econòmic, social o altres (tram. 317-00116/10) p. 24

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la valoració de l'acord assolit amb relació a la consulta del 9 de novembre de 2014 i de les reaccions que s'han produït sobre aquesta qüestió (tram. 317-00115/10) p. 25

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament) p. 26

Projecte de llei

de modificació del llibre cinquè del Codi civil de Catalunya, relatiu als drets reals (debat de totalitat) (tram. 200-00005/10) p. 26

Interpel·lació

al Govern sobre la qualitat de l'aire (tram. 300-00116/10) p. 38

Proposició de llei

de regulació de les àrees de promoció de l'economia urbana (debat de totalitat) (tram. 202-00045/10) p. 43

Informe

de la Comissió d'Estudi dels Models de Seguretat i Ordre Públic i de l'Ús de Material Antiavalots en Esdeveniments de Masses (tram. 260-00001/10) p. 57

Interpel·lació

al Govern sobre la situació de les persones amb dependència (tram. 300-00118/10) p. 71

Interpel·lació

al Govern sobre l'atenció als infants i adolescents tutelats (tram. 300-00121/10) p. 76

Interpel·lació

al Govern sobre la utilització de l'escola com a eina de construcció nacional (tram. 300-00119/10) p. 81

Interpel·lació

al Govern sobre la convocatòria d'un referèndum d'autodeterminació (tram. 300-00120/10) p. 85

Interpel·lació

al Govern sobre la salut mental (tram. 300-00117/10) p. 90

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès al Parlament · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 23.1

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Pere Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers de la Presidència, d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família, d'Empresa i Ocupació i de Justícia.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament).
3. Projecte de Llei de modificació del llibre cinquè del Codi civil de Catalunya, relatiu als drets reals (tram. 200-00005/10). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat (text presentat: BOPC 119, 26).
4. Proposició de Llei de regulació de les àrees de promoció de l'economia urbana (tram. 202-00045/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 127, 33).
5. Informe de la Comissió d'Estudi dels Models de Seguretat i Ordre Públic i de l'Ús de Material Antiavalots en Esdeveniments de Masses (tram. 260-00001/10). Comissió d'Estudi dels Models de Seguretat i Ordre Públic i de l'Ús de Material Antiavalots en Esdeveniments de Masses. Debat i votació del les conclusions (publicació de l'informe de la comissió: BOPC 198, 3).
6. Projecte de Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2014 (tram. 200-00010/10). Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 214).
7. Projecte de Llei de mesures fiscals, administratives, financeres i del sector públic (tram. 200-00011/10). Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 215).
8. Interpel·lació al Govern sobre la qualitat de l'aire (tram. 300-00116/10). Hortènsia Grau Juan, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre la situació de les persones amb dependència (tram. 300-00118/10). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre l'atenció als infants i adolescents tutelats (tram. 300-00121/10). Agnès Rusñol i Amat, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre la utilització de l'escola com a eina de construcció nacional (tram. 300-00119/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre la convocatòria d'un referèndum d'autodeterminació (tram. 300-00120/10).

Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

13. Interpel·lació al Govern sobre la salut mental (tram. 300-00117/10). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la infància (tram. 302-00103/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els programes de prevenció de la violència masclista i les relacions abusives entre els joves (tram. 302-00105/10). Marta Vilalta i Torres, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el model de funció pública i els processos de selecció de personal (tram. 302-00104/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el compliment de les recomanacions de l'informe del Comitè contra les Desaparicions Forçades de les Nacions Unides del 13 de novembre de 2013 (tram. 302-00107/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de cooperació (tram. 302-00106/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el Centre d'Història Contemporània de Catalunya (tram. 302-00108/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, comença la sessió plenària.

La llista de les preguntes a respondre en el Ple està inclosa en el dossier que tenen a mans, i se substanciaran com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió.

Així mateix, atesa la sol·licitud de dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, presentada per més d'una desena part de diputats pertanyents al Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, respecte al Projecte de Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2014 i el Projecte de Llei de mesures fiscals, administratives, financeres i del sector públic, els faig avinent que els punts sisè i setè de l'ordre del dia no seran substanciats en aquesta sessió plenària. D'acord amb l'article 72.3 del Reglament, en concordança amb l'article 26.4 de la Llei del Consell de Garanties Estatutàries, el procediment legislatiu ha de restar suspès i es reprendrà quan el Consell de Garanties emeti el dictamen, o bé si transcorre el termini d'un mes i el consell no ha tramès el dictamen a la Mesa del Parlament.

Pregunta

al Govern sobre les polítiques de seguretat del Govern de l'Estat (tram. 310-00199/10)

Passem, doncs, al primer punt de l'ordre del dia, que són les preguntes amb resposta oral al Govern.

La primera és sobre les polítiques de seguretat del Govern de l'Estat. La formula l'il·lustre senyor Maurici Lucena, del Grup Parlamentari Socialista.

Maurici Lucena i Betriu

Moltes gràcies, presidenta. Bon dia, conseller Espadaler; començaré amb un elogi personal: vostè és un molt bon parlamentari, així que tinc molta curiositat per esbrinar com respondrà satisfactòriament la pregunta que el Grup Socialista li vol plantejar. Per què Convergència i Unió ha votat a favor de la Llei de seguretat privada al Congrés espanyol i a favor de la Llei de seguretat ciutadana en una moció al Parlament de Catalunya?

La presidenta

Té la paraula l'honorable conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

(Ramon Espadaler i Parcerisas)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, molt agraït per aquest elogi de partida. La Llei de seguretat privada la vam votar perquè vàrem canviar aquells aspectes que s'havien de canviar, substantius. El primer, garantir les competències que ens dóna l'article 163 de l'Estatut d'autonomia i que varen ser salvades gràcies a l'esmena a la totalitat, que vull recordar que va ser l'únic grup, l'únic grup del Congrés dels Diputats que vàrem posar esmena a la totalitat, i la vam posar justament per aquesta raó, per salvar les competències, i segona, perquè l'hem modificat en aquells aspectes que creiem que són positius per al país.

Respecte a la Llei de seguretat ciutadana, temps tindrem, i si s'escau, com ho vam fer amb la Llei de seguretat privada, farem una esmena a la totalitat i farem tota la tramitació parlamentària.

El que no farem és mirar cap a un altre costat i deixar, doncs, que una majoria absoluta vagi legislant a la seva manera, sinó que ho farem en defensa de la competència i amb una voluntat clara de millorar i de garantir que les lleis que surtin siguin plenament útils als objectius que persegueixen.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Maurici Lucena i Betriu

Gràcies, presidenta. Miri, conseller, és innegable que el Govern de què vostè forma part ha decidit ja definitivament embolicar-se en l'estelada, cridar «Visca Catalunya lliure!» com a principal vector de la seva acció de govern. Però, a les estones lliures que els queden, vostès sempre que poden voten amb el Partit Po-

pular en totes aquelles coses que podríem enquadrar en la dreta ideològica. Jo sempre he vist Convergència i Unió com un partit profundament conservador, però aquesta història d'amor que vostès han iniciat amb l'inefable ministre de l'Interior, amb Jorge Fernández Díaz, la veritat és que em té molt desconcertat.

Perquè, vejam, conseller, repassem alguns dels trets principals de les lleis de seguretat, tant la Llei de seguretat privada com la Llei de seguretat ciutadana. Què signifiquen? Doncs, signifiquen coses molt gruixudes. Primera, que vigilants privats faran de policies sense ser-ho; això vostès ja ho han votat... Sí, sí, això és el que significa; vostè pot fer que no amb el cap però aquesta és la realitat. Segona, que no es podran acompanyar les víctimes de desnonament, perquè podria ser interpretat com un obstacle a la tasca dels funcionaris públics. Tercera, que no es podran gravar les actuacions de les forces i cossos de seguretat; aquest tema, suposo que a vostè li sona. I quarta, que no es podran proferir –només en són uns exemples– expressions que suposin una ofensa a Espanya, i en aquest tema, les ofenses a Espanya, auguro que el seu partit haurà d'afluixar sovint la butxaca, ateses les coses que últimament diuen d'Espanya.

Miri, conseller, aquestes dues lleis de seguretat, la privada i la de seguretat ciutadana, són realment un malson ideològic, són lleis que ataquen drets fonamentals de les persones, que estan orientades a la repressió ciutadana i no a la seva protecció, i que neixen d'una concepció de l'ordre públic retrògrada, pedestre, que fa olor a naftalina i que està poblada de caspa. El comportament dels ciutadans fins ara ha estat exemplar, i, per tant, no entenc què dimonis hi fa Convergència i Unió, al costat del Partit Popular, en aquesta matèria.

La presidenta

Senyor diputat...

Maurici Lucena i Betriu

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, senyora presidenta. Voldria recordar-li que qui brinda amb el Partit Popular no és el Grup de Convergència i Unió. Però, en qualsevol cas, cadascú brinda i fa el que creu oportú, no?

Però, dit això, miri, davant d'un text legislatiu i davant d'un procediment parlamentari –i vostè és parlamentari– hi han dues possibilitats: una, doncs, fer una *rabieta*, una protesta –és legítim, perfectament, fer-ho així–, o l'altra és intentar canviar les coses.

Jo el que ara em pregunto, després de sentir tot aquest reguitzell de qüestions que manifesta vostè és per què el seu grup de referència, el PSOE, no va fer una esmena

a la totalitat. Vejam, per què el seu grup –ei, per cert, ni cap altre grup d'aquesta cambra– no va fer una esmena a la totalitat d'aquesta llei? Nosaltres la vam fer i vam canviar el més substancial, la primera qüestió, que era la competència, el fet que el Govern de Catalunya pogués, d'acord amb el que diu l'article 163 de l'Estatut –de seguretat privada, parlo–, tenir el control, la inspecció i la capacitat de sanció de les empreses i de les activitats de seguretat privada que actuen en l'àmbit de Catalunya. I gràcies al fet que vam poder fer això podem fer una segona derivada, que em sembla molt important, d'un dels aspectes que vostè assenyala. Nosaltres no ens plantejem en absolut poder autoritzar l'ús de seguretat privada en espais públics en el sentit d'eixos comercials, i això ho tenim molt clar. I això podrà ser així gràcies al fet que hem salvat la major, que era la competència.

I la llei, tal com està ara, i està en tràmit al Senat, i encara insistirem i persistirem en aquest concepte, que sé que pot generar un punt de preocupació, mentre estigui com està, gràcies a l'esmena de Convergència i Unió i els canvis que hi hem incorporat, ens permetrà que la Policia de Catalunya i l'autoritat, en aquest cas, Departament d'Interior, puguin autoritzar o no l'ús de seguretat privada en els eixos comercials. Cosa diferent són els polígons industrials, cosa diferent són les urbanitzacions.

Però, per tant, el que hem fet davant d'aquestes dues opcions, o bé de fer la «pataleta» o bé de canviar coses, el que hem fet és política. I la política consisteix, doncs, a intentar canviar coses...

La presidenta

Conseller...

El conseller d'Interior

...i ens n'hem sortit.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el Centre de Seguretat de la Informació de Catalunya.

Pregunta

al Govern sobre el Centre de Seguretat de la Informació de Catalunya (tram. 310-00200/10)

La formula l'Il·lustre senyor Ferran Pedret, del Grup Parlamentari Socialista.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Senyor conseller, celebrem que hagi demanat comparèixer davant d'aquesta cambra per informar sobre l'activitat del Cесicat. Abans que ho faci, però, voldria oferir-li de nou l'oportunitat que desmentís amb contundència i en seu parlamentària les informacions aparegudes a diversos mitjans de comunicació relatives a la monitorització de persones i moviments socials per part d'aquest centre, a un hipotètic programari espia per instal·lar a dispositius mò-

bils i a l'hipotètic estudi per a la creació d'una agència de seguretat nacional. Li demano que ho faci per a major tranquil·litat de tots els presents i del conjunt de la ciutadania. La pregunta és: pot fer-ho?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

(Felip Puig i Godes)

Gràcies, presidenta. Sí, senyor diputat, puc desmentir totes les afirmacions que vostè ha fet i que lamento que es fonamentin, d'una banda, en actuacions d'infeccions virals que es produeixen en el món de la seguretat electrònica arreu del món; d'altra banda, en declaracions d'un excol·laborador del Cесicat, i també en l'aparició en determinats mitjans confidencials i digitals de documents apòcrifs i, en definitiva, que no són oficials.

En qualsevol dels casos, ho repeteixo, crec que hauríem de calibrar bé que temes que poden semblar llamínors no estiguin fonamentats en bombolles, que precisament estic convençut que podré desmuntar i desinflar quan comparegui a la comissió.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Celebrem que per primer cop en aquesta cambra un membre del Govern hagi desmentit aquestes informacions, perquè fins ara les nostres preguntes i les dels altres grups amb relació a això no havien obtingut aquesta resposta tan ferma i contundent. Ho celebrem.

Però, de tota manera, senyor Puig, el seu Govern i vostè mateix han afirmat que la monitorització de ciutadans i de moviments socials i de periodistes sí que s'havia produït, i que s'havia produït en coordinació amb la policia.

Miri, aprofito per preguntar-li si és cert que *hackers* russos i txecs s'han introduït en els sistemes informàtics de la Generalitat de Catalunya i han manllevat informació rellevant i algunes claus d'accés. Perquè, si fos així, seria força irònic que l'organisme que està dedicat a preservar la seguretat dels sistemes informàtics de la Generalitat, de les empreses i també dels ciutadans, hagi estat distret a base de vigilar què pensen, què opinen, quines idees tenen i a quines manifestacions van els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya.

Això, això que vostè sí que ha reconegut que és cert, aquesta monitorització, és greu. És greu perquè no hi ha cap norma que autoritzi ni la policia ni encara menys el Cесicat a fer un escrutini general de les opinions polítiques, de la ideologia o de l'activitat social i política dels ciutadans, i menys encara a constituir fitxers amb aquest tipus d'informació. Això de cap de les maneres està emparat pel nostre ordenament jurídic.

Un es pregunta, veient aquest tipus d'activitat, qui és el conseller d'Interior en aquest Govern. És vostè, o és el senyor Espadaler? I un es segueix preguntant, com li vaig preguntar ja la darrera vegada, si vostè segueix sostenint que en aquests temes cal anar fins on la llei permet i una mica més enllà.

La presidenta

Té la paraula l'honorable conseller Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Senyor diputat, el Cescicat és un organisme centrat en la ciberseguretat, en la seguretat electrònica; dedica tot el seu temps, el seu personal, el seu pressupost, a aquestes activitats, i fa una feina que és necessària per a la Generalitat i per al conjunt de la societat catalana. Dins d'aquestes activitats, el Cescicat, evidentment, atén requeriments del Cos dels Mossos d'Esquadra, però la seva actuació es mou sempre en un terreny..., dins de la més estricta legalitat. Li puc dir que els fitxers que actualitza i que figuren..., i que formalitza i que treballa el Cescicat són absolutament legals i compleixen la Llei de protecció de dades. I el Cescicat no s'ha dedicat a espia, no és el CNI català; ni tan sols és l'embrió d'un possible CNI català. Jo no dubto que, si algun dia aquest país té estat propi, decideixi crear els seus serveis secrets d'intel·ligència (*remor de veus*), però no trobarà en el Cescicat el seu embrió, ja li ho asseguro, perquè serà i continuarà sent una estructura de seguretat electrònica.

En qualsevol dels casos, és cert que l'any 2011 –i ja tindrà ocasió d'informar-ne– va existir arreu del món –arreu del món–, amb més de 6 milions d'usuaris afectats, una infecció viral, que al cap d'uns mesos es va constatar que entre 3 i 4.000 adreces de l'entorn de la Generalitat, de les més de 170.000, havien quedat afectades, alterades en la seva possible protecció, i per això es va procedir a emprendre tota una sèrie de mesures de protecció i, per tant, de canvi de contrasenyes. Aquestes 3 o 4.000 adreces, que no es coneix quines són, en qualsevol dels casos van requerir, per part del Cescicat, tota una actuació de prevenció i de protecció que estic convençut que no va arribar a cap –ja li ho dic jo– dels sistemes d'informació de la Generalitat, però que van quedar 3 o 4.000 adreces particulars de servidors públics, d'alguna manera, desprotegides.

En qualsevol dels casos, el Cescicat, des de fa més d'un any –perquè es va crear el 2009, però no tenia cap articulació real, en el seu moment no van fer el que havien de fer–, avui funciona com una estructura de seguretat electrònica...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Empresa i Ocupació

...al servei del país.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la iniciativa legislativa popular de la renda garantida de ciutadania.

Pregunta

al Govern sobre la iniciativa legislativa popular de la renda garantida de ciutadania (tram. 310-00192/10)

La formula la il·lustre senyora Laura Massana, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Laura Massana Mas

Gràcies, presidenta. A Catalunya ens plantejem un nou futur, un nou país. Però podem ser-ho, podem ser un país modern i avançat, amb aquests nivells de pobresa i desigualtat?, aquestes desigualtats on els més rics es beneficien de la crisi i on les nostres classes mitjana i treballadora la paguen en forma d'empobriement? Les xifres les coneixem molt bé a la cambra. La ciutadania més afectada són els infants i adolescents de menys de setze anys. La pobresa creix de forma ininterrompuda des de l'inici de la crisi. La població ja pateix privacions materials severes, que han passat de l'1,6 per cent de població afectada el 2008 a gairebé el 6 per cent el 2011, i creixent.

Les mesures d'austeritat –i aquí incloc la devaluació dels salaris, i podríem parlar d'Alstom i podríem parlar de Panrico, del que es pretén fer en aquest país amb els salaris de les persones treballadores, on un 17 per cent de la nostra gent que treballa és pobre– ens porten a un país on el 2025 la taxa de pobresa es podria elevar fins al 34 i mig per cent, segons dades de la Taula del Tercer Sector Social. La desigualtat encara és més punyent que la pobresa; pobres, ho podríem ser tots, però desiguals, és una injustícia.

Vostès, amb la renda mínima no han tingut la capacitat d'atacar-ho. A l'inrevés, l'han retallada, van fer el «menazo», allò que va fer perdre els drets subjectius, els drets universals, l'únic instrument que tenien els serveis socials per treballar.

Però, per sort, tenim una societat civil forta, cohesionada. Sindicats, entitats, organitzacions, partits d'aquesta cambra, com Esquerra Republicana i el PSC, el nostre grup parlamentari també, han treballat per impulsar una renda garantida de ciutadania i han aconseguit 121.000 signatures.

Consellera, vostè hi donarà suport i no farà com quan va intentar impedir-la, aturar-la abans de caminar? Ho farà, consellera?

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família (Neus Munté i Fernández)

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Senyora diputada, som plenament conscients de les situacions de vulnerabilitat econòmica social, a les quals vostè feia referència, de moltes persones a causa del context de forta crisi econòmica.

Davant la iniciativa legislativa popular per una renda garantida de ciutadania, el que farem serà valorar ben detingudament dues qüestions. La primera, si part d'aquesta renda ja està coberta amb les prestacions que la nostra legislació preveu, com també quin és el grau de cobertura de les necessitats bàsiques de les persones a partir del nostre sistema de serveis essencials. I segon, si, pressupostàriament, una renda d'aquestes característiques, de les característiques proposades a la ILP, és o no viable en aquests moments.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Laura Massana Mas

Consellera, li demanem que aquesta reordenació la faci considerant les persones que més ho necessiten. És una qüestió de superació de la renda mínima i de les altres prestacions. És una prestació que el que farà és ajudar les persones a sortir d'aquest llinar de la pobresa. És una prestació que el que aconseguirà és, possiblement, inclús reactivar el consum i fer-nos a tots més iguals. La qüestió és que és un dret que està en l'Estatut, i aquest país nou, consellera, volem saber si serà amb drets, com que el que tenim a l'Estatut, reconegut en el 24.3, o sense drets. I aquesta és la nostra esperança, que sigui un país amb aquests drets i que vostès ajudin des del Govern a fer-lo possible.

Li demanem que acceptin la seva discussió i al més ràpid possible, ja que aquests dies els impulsors...

La presidenta

Senyora diputada...

Laura Massana Mas

...ja entraran... –sí–, entraran la proposta al Parlament. Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Benestar Social i Família

Moltes gràcies. Senyora diputada, li agraeixo el seu to constructiu, perquè, efectivament, també és la nostra esperança, però, sobretot, la nostra voluntat, aquest país amb aquests drets, però també amb els recursos i amb els instruments necessaris.

Miri, el Govern prioritza la despesa destinada a l'estat del benestar i als serveis a les persones, com ho posen de manifest les dades pressupostàries. Fixi's que de cara al 2014, fins a un 71 per cent del projecte de pressupost –que, malauradament, avui no podrem debatre i aprovar per un exercici, evidentment, de bloqueig d'aquest debat i d'aquesta discussió avui, aquí, al Parlament–, fins a un 71 per cent d'aquest pressupost està dedicat a inversió social, amb increment de partides tan importants com ho són, precisament, la renda mínima d'inserció, les beques menjador, l'habitatge social o la lluita contra la pobresa. I disposem d'un sistema de serveis i prestacions que dona cobertura a aquestes necessitats dels ciutadans amb necessitat de protecció, com els ajuts d'urgència social, com les prestacions garantides, la renda mínima d'inserció, els complementos a les pensions no contributives, les beques menjador, els ajuts a l'habitatge, per citar-ne només alguns. I, precisament, per comprovar aquest grau de cobertura estem elaborant un mapa de prestacions. No en tenim cap i creiem que és una eina imprescindible per parlar amb coneixement de causa d'aquesta qüestió i concloure si cal reforçar determinats aspectes, atenent aquestes noves necessitats.

Vostè sap que l'impacte econòmic d'aquesta renda garantida de ciutadania l'hem xifrat en més de 3.500 milions d'euros cada any. Parlem d'una xifra que, de manera addicional, no és possible atendre ara i aquí, malauradament. Ens hauria de dir quina despesa vostès suprimirien per fer efectiva aquesta renda. No volem generar perspectives i expectatives inassumibles, però sí treballar per garantir el progrés dels nostres ciutadans en aquest país millor en què, sense cap mena de dubte, treballarem per disposar dels instruments i dels recursos necessaris per atendre les necessitats de les persones.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els perceptors de la renda mínima d'inserció.

Pregunta

al Govern sobre els perceptors de la renda mínima d'inserció (tram. 310-00193/10)

La formula la il·lustre senyora Meritxell Borràs, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller, en la presentació dels pressupostos del Departament d'Empresa i Ocupació se'n anunciava per part del Govern que s'incrementaven de forma significativa els diners que es dediquen al PIRMI. Així, passàvem d'un pressupost de 130 milions d'euros el 2013 a 173 milions d'euros per al 2014 i, per tant, amb un increment de 43 milions d'euros, un increment que, sens dubte, és important i pren doble rellevància si tenim en compte el marc pressupostari de dificultat en

el qual ens movem, atès l'ofec econòmic al qual se'n sotmet.

Aquesta partida del PIRMI, junt amb altres, en què demostren..., indica que el Govern prioritza d'una forma clara les polítiques socials i, per tant, les polítiques a aquelles persones que més ho requereixen, aquelles persones més desafavorides.

El PIRMI, que ve de lluny, naixia de la mà de Convergència i Unió, l'any 90, amb la voluntat de tenir una societat inclusiva, una societat més justa. Aquesta societat més justa, una societat més inclusiva, era i és la que volem i per la qual treballem. I el PIRMI, en tot aquest temps, ha fet la seva feina, ha evolucionat i cal que ho segueixi fent per donar una millor resposta a les persones que requereixen una reinserció social i també laboral, i això, a més, cal fer-ho en aquest entorn socioeconòmic difícil, molt difícil, en el qual ens trobem.

Conseller, entenem que és bo i que és positiu disposar de més diners per al PIRMI i, per tant, més diners per donar resposta a les persones que més ho requereixen. I, conseller, entenem també que cal millorar el rendiment i l'eficiència dels recursos, per donar-hi resposta. Vostè, de fet, així ho ha manifestat en alguna ocasió. I, per tant, cal treballar perquè s'aconsegueixi l'objectiu que persegueix el mateix PIRMI, que és la inserció social i laboral. Per tant, conseller, sabem molt bé quin és el paper del PIRMI, que, en cap cas, és el de la prestació de l'atur. I que cal revaloritzar els programes i les mesures de reinserció i, per tant, el seguiment de totes les persones i famílies. Parlem, doncs, d'accions formatives, d'accions en l'àmbit laboral i, per tant, també, de quin és el paper d'aquestes empreses d'inserció.

Conseller, doncs, volem sentir, volem saber i demanar-li quines són les actuacions que el Departament d'Empresa i Ocupació farà per afavorir...

La presidenta

Senyora diputada...

Meritxell Borràs i Solé

...la inserció dels preceptors de la renda mínima d'inserció.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputada. Com ha dit molt bé vostè, l'objectiu de la renda mínima d'inserció és la reinserció social i laboral de les persones susceptibles de ser beneficiàries d'aquest recurs. En aquest sentit, i de cara a l'any que ve, incrementarem en més d'un 25 per cent, un 30 per cent els recursos destinats

a garantir les prestacions. Fins a un total d'uns 173 milions estan avui pressupostats. Però també millorarem els sistemes de gestió, d'informació, de rendició de comptes del programa. La inversió més important del departament en aquest sentit, des d'una perspectiva tecnològica, serà, precisament, per a un nou programari informàtic i de gestió de la renda mínima i del seu programa. I al mateix temps també millorarem la implicació dels diferents agents i professionals, d'ajuntaments, departaments de la Generalitat, empreses d'inserció, en la recuperació de les trobades d'inserció que amb caràcter trimestral s'han començat ja a programar.

Ara bé, també iniciarem algunes línies i alguns itineraris d'inserció específics. Amb el Servei d'Ocupació de Catalunya impulsarem un programa de treball i formació que esperem que pugui afectar uns centenars, prop d'un miler de persones beneficiàries de la renda mínima, perquè passin a incorporar-se al circuit laboral i passin a tenir un contracte laboral que els permeti, d'alguna manera, començar amb accions d'experiència laboral i formatives a reintegrar-se en el mercat laboral.

També millorarem els pressupostos destinats a les empreses d'inserció, empreses que fan un treball molt important per, també, garantir un cert trànsit de les persones en risc d'exclusió cap a l'empresa ordinària. Hem incrementat en els darrers mesos el pressupost en més d'un 30 per cent amb relació a l'any 2012 i esperem mantenir aquesta línia creixent de recursos adreçats a les empreses d'inserció. I també recuperarem els itineraris d'inserció laboral destinats a persones destinatàries de la renda mínima, que ens han de permetre, d'alguna manera, plans individuals d'inserció per als beneficiaris de la renda, i que també constituïran la concertació de diferents departaments, de diferents institucions i, sobretot, clarament, amb les administracions locals i amb les entitats de l'economia social.

Per tant, la renda mínima, la situació i el risc d'exclusió social continuaran sent, amb més recursos, amb molts més recursos aquest any 2014, una de les prioritats del Govern.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el projecte de llei del voluntariat.

Pregunta

al Govern sobre el projecte de llei del voluntariat (tram. 310-00194/10)

La formula l'illustre senyor Ferran Falcó, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Ferran Falcó i Isern

Gràcies, presidenta. President, conselleres i consellers, diputades i diputats, bon dia. Una pregunta, efectivament, per a la consellera de Benestar, però deixi'm abans destacar, compartir també i felicitar el

departament per l'impuls d'una iniciativa que s'ha dut a terme a la meua ciutat, a Badalona, en la qual el departament ha tingut un paper important, i és que ahir el Departament de Benestar, el nostre Ajuntament de Badalona, també la Fundació La Caixa, però, sobretot, moltes empreses molt importants de la ciutat, del sector industrial, del sector de serveis, del sector de les instal·lacions, van signar un conveni per facilitar l'ocupabilitat de persones en risc d'exclusió social. I això és molt important; ho volia compartir aquí; volia donar les gràcies al departament i també volia que aquesta iniciativa es pugui copiar i repicar en altres ciutats que tinguin barris complicats com té la meua ciutat.

I, dit això, una pregunta, una pregunta sobre aquest avantprojecte que es va aprovar el darrer dia 12 de desembre per part del consell executiu, un avantprojecte de la llei del voluntariat, i preguntar, des del nostre grup parlamentari, per què aquesta llei, per què en aquest moment, quins objectius persegueix i si s'ha fet d'acord amb el sector, amb la federació catalana d'entitats que agrupen el voluntariat social, i què n'espera de la feina que puguin fer els grups parlamentaris una vegada aquest avantprojecte entri aquí a la cambra.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Senyor diputat, jo també em congratulo de l'acord assolit ahir i de l'esforç compartit, com vostè ha dit, de diferents institucions i empreses.

Com vostè sap, el compromís del nostre país i de la seva gent amb la causa del voluntariat ve de lluny. Ja l'any 91, amb la llei que va crear l'Institut Català del Voluntariat, com també amb la Carta del voluntariat, que va ser reconeguda per aquest mateix Parlament l'any 96, es van fer passos decidits en el sentit de promoure i reconèixer la tasca de tantes persones i entitats que assumien la tasca altruista de donar el seu temps als altres. I ha estat el mateix sector, les entitats, qui han demanat aquest marc jurídic propi, coherent amb el nostre Estatut d'autonomia, amb la competència exclusiva que l'article 166.2 ens atorga en matèria de voluntariat, per reforçar el que és un model propi, per visualitzar drets i obligacions i establir un marc comú i compartit d'actuacions. Així ha sortit l'avantprojecte de llei, efectivament, molt treballat amb el sector a partir del conjunt d'entitats que formen part del nostre consell assessor. L'avantprojecte de llei el que pretén és reconèixer, com li deia, drets i obligacions d'entitats, de persones voluntàries, i també significar quin ha de ser el marc de suport que ha d'existir i continuarà existint del Govern respecte a això, definint els cinc àmbits d'actuació del voluntariat: el social, el comunitari, el cultural, l'ambiental i l'internacional.

Recordar que també fa pocs dies la capital de Catalunya, amb el suport del Govern, va ser escollida com

a Capital Europea del Voluntariat per a l'any 2014, i això vol dir que es distingirà el territori de la nostra capital i del nostre país com un territori que dona suport a la col·laboració amb els centres de voluntaris i organitzacions. Un voluntariat que és un compromís en favor de la societat i de les persones, que es calcula que fins a un 17 per cent dels ciutadans de Catalunya han estat o són voluntaris i que en l'àmbit social, a què abans vostè feia referència, es calcula que més de 300.000 persones col·laboren amb les entitats del tercer sector social. Per tot això, té molt sentit promoure un marc jurídic propi que asseguri la qualitat en el desenvolupament del voluntariat i preservar aquesta immensa força que és el voluntariat, una autèntica escola democràtica i de transformació social, generadora d'oportunitats per a les persones.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les infraestructures ferroviàries d'alta velocitat.

Pregunta

al Govern sobre les infraestructures ferroviàries d'alta velocitat
(tram. 310-00195/10)

La formula l'illustríssim senyor Carles Puigdemont, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Carles Puigdemont i Casamajó

Gràcies, presidenta. Conseller, vostè diumenge passat assistia, en nom del Govern de Catalunya, a un fet històric, a la interconnexió ferroviària interfronterera entre els estats espanyol i francès. És un fet històric perquè, efectivament, vèncer una frontera anacrònica era una vella aspiració del catalanisme modernitzador, i justament els homes que, exactament avui fa cent anys, veien amb entusiasme la possibilitat de la creació de la Mancomunitat avui estarien especialment feliços de veure que allò que era una vella aspiració del catalanisme modernitzador avui ja és una realitat. I és també un fet històric, sobretot pel que representa de canvi i de millora en les relacions econòmiques i humanes entre les dues bandes d'aquesta frontera anacrònica.

És cert, tanmateix, que ha arribat amb més de vint anys de retard. I com si fos, permetin-m'ho, una ironia o probablement un sarcasme, per commemorar aquesta efemèride, Renfe ens va situar trens d'època, trens que fa més de vint anys que estan en servei, per recordar-nos el retard colossal en el que era una llarga reivindicació. Però, tanmateix, aquesta és una primera setmana en què estrenem una modernitat i una normalitat llargament treballada, i d'això ens n'hem de felicitar.

A ningú se li escapa, senyor conseller, que aquest fet es produeix físicament a Catalunya, que aquesta interconnexió –els seus beneficis, les seves conseqüències–, sobretot, tindrà unes conseqüències directes

sobre el territori; les tindrà en un eix exterior –Barcelona-Tolosa-Montpeller-Marsella-Lió-París– i les tindrà en els eixos interiors que ens uneixen i ens relliquen –Barcelona-Girona-Figueres-Perpinyà-Montpeller–, en tota aquesta xarxa de ciutats que ens movem i que tenim dipositades grans esperances en les conseqüències d'aquest eix.

Jo li voldria preguntar com tenim el que en podríem anomenar «el projecte ferroviari català», és a dir que abraça des de la rodalia fins a l'alta velocitat; com ens hem preparat per poder treure el màxim rendiment de les potencialitats que genera la interconnexió ferroviària, i de quina forma el departament té previst abordar justament tot aquest gran projecte ferroviari.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Santi Vila i Vicente)

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustríssim alcalde de Girona i diputat, bé, efectivament, i en primer lloc, compartir que el que va passar el diumenge és una fita històrica; una fita històrica que, desgraciadament, arriba molt tard. Era l'any 1985 quan per primera vegada el president Pujol encarregava un projecte per aconseguir ample europeu des de Barcelona amb la frontera francesa. L'any 89, el ministre Barrio-nuevo i el president Pujol acordaven posar fil a l'agulla, eh? Han passat vint-i-cinc anys i per fi –per fi– mirem a nord, per fi deixem enrere un model, eh?, propi dels estats nació del segle xx, eh?, que no s'adiu en res amb el que és avui en dia la realitat ferroviària i els serveis ferroviaris que es presten al conjunt d'Europa.

Efectivament, no és dia de posar aigua al vi, és un dia de celebrar, eh?, que aquesta és una realitat que s'encarna i que genera nous serveis. Disset noves ciutats queden connectades amb aquest servei; Girona, eh?, al cor d'aquestes noves connexions que pretenen convertir Catalunya, Barcelona, segur, i també Girona ciutat en veritables *hubs* interconnectors de serveis i d'operació ferroviària.

Per fer-ho, evidentment, els reptes no són pocs, i vostè ja ha citat la història, però també una realitat comparada ens ha d'estimular a ser molt i molt exigents amb el Govern de l'Estat francès i amb el Govern de l'Estat espanyol. Aquestes veritables connexions, avui, la realitat és que encara no són prou competitives, i que, per tant, hem d'aconseguir que sigui una realitat, per exemple, el tercer fil a Reus i a Tarragona, mirant a sud, o, mirant a nord, doncs, que el Govern de l'Estat s'agafi seriosament una nova línia entre Perpinyà i Montpeller, entre Montpeller i Nimes. Aquests són dos colls d'ampolla que cal afrontar amb urgència.

Pensin vostès que, en definitiva, hi ha dos trens –dos trens– que uneixen Barcelona amb París, eh? De fet, fins al dissabte passat hi havia el Talgo, eh?, que al-

gú deia sorneguerament «el último talgo a París», no?, deia, el passat dissabte. (*Rialles.*) Efectivament, això va ser així, no? Per tant, hem passat –tot això que ara celebrem tant– d'un a dos trens –d'un a dos trens. Pensin vostès que París-Brusselles en aquests moments té trenta connexions diàries i París-Londres en té setze; setze París-Londres i trenta Brusselles-París, serveis horaris, serveis de cada mitja hora.

Per tant, és una excellent notícia, però jo crec que més que mai el catalanisme polític que mira a nord i que sap que realment el futur ens el juguem connectant-nos a nord, doncs, haurem de ser molt exigents amb unes apostes que...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de Territori i Sostenibilitat

...la veritat és que mai hi han cregut mai massa ni l'Estat espanyol ni l'Estat francès... (*La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'elaboració d'un cens electoral.

Pregunta

al Govern sobre l'elaboració d'un cens electoral (tram. 310-00203/10)

La formula la il·lustre senyora Carina Mejías, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carina Mejías Sánchez

Gracias, presidenta. Honorable vicepresidenta, la semana pasada, en declaraciones a TV3, usted manifestó que tiene veinte personas de su departamento dedicadas a la organización de una consulta ilegal, veinte personas, funcionarios públicos, pagados por todos los catalanes, que, además, han viajado con usted a Quebec y a Suiza, con dinero también de todos los catalanes, para preparar esta consulta ilegal que nos va a costar a todos 15 millones de euros.

Entre los cometidos de estos empleados, de estas personas, está la elaboración de un censo electoral. Habiendo cuenta que la competencia de la elaboración del censo es exclusiva del Estado y que ustedes son siempre tan celosos en el respeto de las competencias, y tan rigurosos, y tan exigentes con las competencias exclusivas de la Generalitat, ¿puede explicarme exactamente qué es lo que piensa hacer para obtener los datos para poder elaborar ese censo electoral?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern
(Joana Ortega i Alemany)

Gràcies, presidenta. Senyora diputada, abans de tot, jo crec que li aclariré una mica el que vostè em preguntava, no?, perquè... Primer de tot, preguntava si el Govern té la intenció d'elaborar un cens electoral il·legal a Catalunya. Per tant, primer de tot, el que li voldria deixar d'una manera molt clara és que el Govern de la Generalitat, com en totes les nacions democràtiques, està subjecte i actua d'acord amb el principi de legalitat. Per tant, per damunt de tot, el primer que li volia deixar clar era això.

Després, el Govern està treballant d'acord amb les resolucions d'aquest Parlament per tal de desenvolupar una consulta que ha de ser democràtica, legítima, legal i responsable. I, per tant, disposarà de tots els instruments per fer possible que així es pugui desenvolupar.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Carina Mejías Sánchez

Gracias, presidenta. Honorable vicepresidenta, mire, todo este proceso está lleno de trampas desde el inicio y además está condenado al fracaso, porque todo lo que ustedes hacen es ilegal, el proceso en sí es ilegal.

Ya intentaron hacer uso de datos protegidos para la elaboración de un censo a través del uso de las tarjetas sanitarias; este grupo lo denunció y además la Agencia de Protección de Datos de Cataluña les elaboró un informe negativo, de tal manera que les dijeron que eran datos protegidos y que ustedes no los podían utilizar. Y, como aquello les salió mal, hoy nos vuelven a decir que lo harán todo conforme a la legalidad.

Dígame si son datos de carácter confidencial que necesitan la autorización de las personas y de los ciudadanos para poder ser incluidos en un fichero –ustedes que son tan amigos de hacer ficheros, ficheros de periodistas afectos o no al régimen, ficheros de ciudadanos buenos y malos, ficheros de diputados que dicen o no cosas que a ustedes les gustan–, dígame, exactamente, cómo van a incluir en ese fichero a la totalidad de los ciudadanos de Cataluña si no dan su consentimiento. Dígame, exactamente, si ustedes están hablando de que en ese censo van a participar menores de dieciséis años, cómo van a recabar el consentimiento de sus padres, si la Ley general de régimen electoral no lo permite.

Mire, yo le digo, ustedes no van a tener suficiente legislatura para atender a todas las demandas que les van a caer si lo hacen sin consentimiento de las personas que incluyan en ese registro y en ese censo, absolutamente ilegal, cuya competencia es exclusiva del Estado.

Hoy le digo yo: «No con mis datos.» Con mis datos no lo hará, ni con los de ninguno de los miembros de mi grupo y de otros muchos ciudadanos de Cataluña

que no piensan ceder sus datos personales para que ustedes elaboren y convoquen una consulta absolutamente ilegal.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Sí; gràcies, presidenta. Senyora diputada, exercir la democràcia no és il·legal. Jo crec que, primer de tot, hauria de tenir clar aquest principi, no? Les consultes no són il·legals; són actuacions democràtiques i estan previstes en la legislació. Per tant, en aquest sentit, jo crec que hauríem de situar les coses allà on corresponen. Les consultes estan previstes a la legislació.

I vostè sap, a més a més, que en aquest moment, doncs, tant la Constitució..., a través de la Constitució espanyola, doncs, hi ha l'empata perquè es pugui celebrar una consulta, ja sigui a través de l'article 150.2, com del 92.2..., i, si no, també a través de l'ordenament jurídic català que es desenvolupi en aquest Parlament de Catalunya.

El problema no és la Constitució; segurament, el problema és la interpretació que alguns volen donar-hi, a la Constitució. I jo crec que fan un gran mal al país, semblant una sèrie de dubtes sobre aquest procés, que, com li dic, el Govern el que està fent és donar compliment a unes resolucions aprovades pel Parlament de Catalunya, Parlament que és sobirà –per vostè, segurament, no, però per la resta sí–, i que recull, doncs, la majoria del Parlament.

Altra cosa que vostè em posa de manifest..., i jo voldria, sobretot, aclarir-li que el procediment de la consulta no és un procediment electoral, i, per tant, no es pot parlar d'un cens electoral. Facin el favor en aquest sentit..., tampoc de confondre-ho, no? Sens perjudici que, i d'acord amb la llei, perquè vostès ho coneixen perfectament, s'hauran d'articular mecanismes que en funció de l'àmbit territorial d'una consulta puguin determinar les persones que hi puguin participar.

En tot cas, i vostès ho saben, aquesta determinació es durà a terme en el debat que s'està fent en aquests moments en el Parlament sobre la Llei de consultes.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les gestions per assegurar el futur de l'empresa Alstom.

Pregunta

al Govern sobre les gestions per a assegurar el futur de l'empresa Alstom (tram. 310-00196/10)

La formula l'il·lustre senyor Oriol Amorós, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Oriol Amorós i March

Gràcies. Senyor conseller, amb el permís del Grup de Ciutadans, sortirem una estoneta de Matrix i tornarem als problemes que preocupen la gent. *(Remor de veus.)*

I li volia preguntar per una de les empreses industrials més importants del nostre país, per Alstom.

Vostè sap que actualment aquesta empresa compta amb més de 650 treballadors, una part dels quals es dedica a una activitat d'alt valor afegit, que tenen l'enginyeria amb menor cost hora d'Europa i amb capacitat de fer projectes com la línia 9, projectes amb què Alstom ha guanyat molts diners, projectes que han pogut exportar a llocs com Lima, Santo Domingo, Panamà, Amsterdam, Istanbul i, amb una sèrie d'adaptacions, també a d'altres llocs.

Com vostè sap, el passat 18 de setembre, la direcció espanyola d'Alstom conjuntament amb els sindicats, i davant de la Generalitat, varen arribar a un acord de renovació del conveni. Però aquest acord va ser revocat per la direcció internacional –per tant, tenim un problema polític intern, de pes de la direcció d'Alstom Espanya, que afecta els nostres treballadors–; al cap de quinze dies, va ser desautoritzat per la direcció internacional de l'empresa, amb unes noves propostes que demanaven més hores de treball no remunerades i disponibilitat a la carta dels treballadors –dissabtes i diumenges inclosos– per sota del que estableix l'Estatut dels treballadors. Per tant, una empresa amb beneficis que demana unes condicions que estan fins i tot en alguns aspectes per sota del nostre marc legal.

La pregunta és quines gestions està fent el Govern per mantenir l'activitat industrial a Catalunya d'una empresa tan important com Alstom i al mateix temps defensar el que és legítim, que són les condicions de treball dels seus treballadors.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, val la pena, encara que només sigui en molt pocs segons, contextualitzar en quina situació es troba avui Alstom i perquè estem en aquests moments en aquesta situació de risc i de profunda preocupació, que, d'altra banda, no és nova, perquè Alstom sempre ha requerit l'atenció dels governs de Catalunya, des de fa molts i molts anys.

És cert, però, que la globalització, d'una banda –i per tant una multinacional tan important com és Alstom, doncs, també es veu subjecta a les dificultats financeres i del mercat global–; també, evidentment, la desaparició pràcticament de la capacitat d'inversió pública tant de l'Estat espanyol com de la Generalitat en els darrers anys de crisi, i, per què no dir-ho també, els processos de reorganització interna duts a terme pel mateix consorci, han portat a una situació de dificultat pel que fa a l'adjudicació de càrregues de treball per part de la multinacional.

També és cert que, cada vegada més, aquestes multinacionals, i no és només aquest sector, sinó altres, es veuen orientades a especialitzar les seves diferents plantes, i, sobretot, també, no només especialització, sinó adaptació dels seus costos a una demanda global i per tant a una competitivitat i una competència externa entre les diferents plantes dels mateixos grups.

En aquest sentit, li puc dir que estem treballant, doncs, molt durament tant amb els sindicats –comitès d'empresa, representants dels treballadors, al seu màxim nivell–, com també amb la direcció –la direcció de la fàbrica, la direcció d'Alstom Espanya, també la direcció d'Alstom a nivell global, mundial–, i esperem que els desacords que s'han mantingut, lamentablement, perquè no es van ratificar uns preacords obtinguts, com vostè ha recordat, permetin d'alguna manera reorientar la situació, que avui està amenaçada també fins i tot per la pèrdua de la ultraactivitat del conveni que el mes de gener, doncs, començarà a generar la necessitat d'un nou entorn laboral.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'illustre senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Comparteixo la diagnosi que hi han dificultats, però nosaltres també tenim els nostres trumfos, també tenim les nostres cartes; cartes en polítiques industrials, perquè hi varen haver acords, arran del desenvolupament de la línia 9, amb Alstom, referits al volum d'enginyeria, a la creació d'una càtedra, a la creació d'un centre d'I+D.

Tenim trumfos, tenim cartes a jugar, també, amb la inversió en infraestructures; debilitats, és cert, però també és veritat que hauríem de planificar i tenir..., malgrat el context difícil, saber i que els operadors sabbessin què tenim, què podem fer en matèria de tramvia, en matèria de línia 9, de rodalies, la connexió i per tant manteniment de vies; l'SNCF entra ara ja també amb viatgers, i, per tant, hi ha possibilitat de manteniment de vies a l'Estat espanyol.

I sobretot tenim trumfos a jugar amb la negociació política. Cal anar a França, cal anar a París a parlar amb la direcció internacional. La planta de Santa Perpètua és la segona més barata d'Europa, i, en canvi, plantes com les d'Itàlia, Bèlgica, França...

La presidenta

Senyor diputat...

Oriol Amorós i March

...o Alemanya, que són molt més cares, tenen estats darrere que les defensen. *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller.

El conseller d'Empresa i Ocupació

No, en tenim d'altres de trufos, i és que la planta de Santa Perpètua és una de les que té més alts nivells de solvència, d'acompliment de calendaris, de qualitat, i, per tant, doncs, és una planta altament tecnificada i amb un capital humà professional molt i molt elevat.

Ara bé, hem de ser conscients que tants esforços i sacrificis haurà de fer, de nou, l'empresa com també els treballadors. I les propostes que hi han a sobre la taula d'incrementar productivitat, de millorar la flexibilitat, mantenint un escenari de moderació salarial i, per tant, de no-reducció de sous, crec que és el que ens ha de portar a tots plegats i al Govern, per descomptat, que estarà al màxim nivell en tensió amb la direcció...

La presidenta

Conseller...

El conseller d'Empresa i Ocupació

...i amb els treballadors per aconseguir aquest acord necessari per garantir la continuïtat del... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

La pregunta següent és sobre el protocol de detecció d'infants en risc de malnutrició.

Pregunta

al Govern sobre el protocol de detecció d'infants en risc de malnutrició (tram. 310-00197/10)

La formula l'honorable senyora Anna Simó, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Anna Simó i Castelló

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, el 25 d'abril d'enguany aquest ple va aprovar, a instàncies d'Esquerra Republicana i per absoluta unanimitat, incorporant-hi millores i aportacions de pràcticament tots els grups parlamentaris, una moció que, entre d'altres qüestions, formulava sis mandats al Govern de la Generalitat sobre beques de menjador.

Els ho vull recordar: explicitar les dades sobre peticions i concessions de beques de menjador relatives a pobresa infantil derivades des dels serveis socials; redistribuir les beques de menjador perquè arribessin als alumnes que més ho necessitin i atorgar beques, si convé, per tot l'import del cost; mantenir i incrementar la partida destinada a beques de menjador per adequar els ajuts a les necessitats reals; coordinar territorialment els criteris d'assignació de beques; reforçar el suport als ens locals pel que fa als ajuts d'urgència

social perquè es poguessin atendre els casos de famílies que, tot i rebre beques de menjador, no poguessin fer-se càrrec de la part que els correspon, i també crear entre els serveis socials, educatius i sanitaris un protocol per detectar infants que poguessin patir desnutrició. Aquests sis mandats també vull recordar que es van incorporar posteriorment, tal qual, al Pacte per a la infància de Catalunya.

Pel que fa a aquest protocol, consellera, aquest és el primer cop que s'ha de tenir un protocol d'abast de país, hi ha hagut altres protocols d'altres abasts territorials com el de Barcelona, i el nostre grup voldria saber en quina fase està aquest protocol intersectorial per detectar infants amb necessitats nutricionals.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, presidenta. Sí, senyora diputada, aquest protocol que es va acordar es va signar a 15 de juliol amb l'Associació Catalana de Municipis i la federació, el Departament d'Ensenyament i Benestar, es va trameure a tots els consells comarcals, a tots els centres docents, es va penjar en el portal de centre, i després es va treballar i es va insistir en la seva importància a les juntes de directors. Es va crear el protocol. Es van crear uns circuits, que tothom en disposa, per saber en cada una de les situacions quin és el pas que ha de fer.

Però també es va veure la necessitat que s'hi incorporés Salut en aquest protocol interdepartamental. I, en aquests moments, s'està fent una nova fase del protocol perquè, d'una manera més clara, tots els problemes vinculats a la malnutrició amb tota la seva tipologia, doncs, puguin ser analitzats també des dels centres a partir d'uns indicadors que el Departament de Salut ens aportarà. Precisament, aquest matí hi ha la reunió final.

De totes maneres, dir-li que aquest protocol ja està en la guia per a tots els consells comarcals i per a tots els centres i aquesta aportació complementària l'enquirà.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyora diputada.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, presidenta. Gràcies, consellera. És urgent aplicar aquest protocol amb la màxima participació dels serveis públics i col·lectius implicats, i també és important que reti comptes en aquest Parlament dels resultats i del funcionament d'aquest protocol i més després de l'establiment d'aquests indicadors, com també ho és, d'urgent, el compromís d'ampliació i revisió de beques de menjador no atorgades per insuficiència de partida.

El nostre grup parlamentari voldria saber quantes sol·licituds ha revisat ja el departament, provinents dels consells comarcals, atès que és una qüestió *calenta* per a les famílies i per als consells comarcals mateixos, i també per als municipis que hi fan aportacions, i quina és la previsió de finalització d'aquest procés de revisió i d'ampliació de partida.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable consellera.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, presidenta. En aquests moments, vint-i-sis consells comarcals ja han pogut enviar totes les dades relatives a les no-adjudicacions. Aquestes dades s'han analitzat amb els criteris homogenis pel que fa a la valoració de renda; i ja li puc dir que en aquests moments, de 48.788 beques que ja estaven donades, s'hi han afegit atesa aquesta sobreassignació fruit de l'anàlisi de les denegades que han estat revisades..., ja se n'han donat 4.640 més, i, per tant, en aquests moments ja es disposa de 53.428 beques que, des de principis de novembre, hem anat, progressivament, anunciant aquests complements en els consells comarcals.

En aquests moments ens falten 8 consells comarcals dels quals tenim dades incompletes, i estem en contacte amb ells per millorar-ho, i 6 que no ens han lliurat les dades. Però el més important, el conjunt on hi ha més població, podem dir que en haver acordat un nivell de renda que, com saben és l'IRSC més mil euros per unitat familiar, ens ha permès revisar per poder garantir l'equitat a l'adjudicació de les beques i passar de 48.788, com els he dit, a 53.428. Aquestes 4.640 beques...

La presidenta

Senyora consellera...

La consellera d'Ensenyament

...més s'incrementaran.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les mesures per combatre la desocupació i la precarietat laboral.

Pregunta

al Govern sobre les mesures per a combatre la desocupació i la precarietat laboral (tram. 310-00198/10)

La formula la senyora Isabel Vallet, del Grup Mixt.

Isabel Vallet Sánchez

Bon dia. Sí, la pregunta, com bé ha dit la presidenta, és sobre la cronificació de l'atur.

Nosaltres voldríem saber quines mesures té pensades el Departament d'Empresa i Ocupació de caràcter ur-

gent i quines de caràcter estructural per combatre la cronificació de l'atur, l'augment de la precarietat en un context de fallaç i mínima recuperació econòmica i atenent a tres xifres que entenem nosaltres que són bastant clares: l'augment de la partida en la PIR-MI, que vostè diu «amb molts més recursos» i que nosaltres diem «totalment insuficient»; que el pressupost d'aquest any consolida una retallada del departament del 43 per cent amb relació al pressupost del 2012, i que l'any que ve es preveuen crear tres mil llocs de treball en un context d'absoluta crisi social i de precarietat absoluta.

Per tant, amb aquestes xifres sobre la mà, voldríem saber quins plans de caràcter urgent té pensat establir el departament i quan els pensa posar en marxa, i quins plans de caràcter estructural té per combatre, doncs, la cronificació de l'atur i la precarietat laboral.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. El pla més important que tenim, des d'una perspectiva mental, és combatre aquesta resignació fatalista que vostè destil·la: ni és una recuperació fallaç, ni estem en una cronificació de l'atur en aquests moments, ja sortosament, i creiem que un increment del 14 i mig per cent del pressupost en el Departament d'Empresa i Ocupació –el que més creix de tot el Govern– és, precisament –precisament–, una prioritat que vostè no sabia analitzar.

En qualsevol dels casos, és evident que hi ha una situació molt difícil, que les conseqüències de la crisi les continuarem patint durant molt temps, però que estem en un punt en què comencem a tenir un cert canvi d'expectativa, que espero que serem capaços de consolidar amb mesures a curt termini i, sobretot, també, amb reformes com les que estem endegant a més mitjà termini, que han de permetre que la competitivitat del país i l'ocupabilitat dels nostres treballadors garanteixin un entorn de nova prosperitat.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Isabel Vallet Sánchez

Com sempre li agraeixo el to personalista en la seua intervenció. I li diré que fatalisme és passar de 445 milions a 257 en les polítiques d'ocupabilitat del SOC. Fatalisme és no poder implantar la garantia juvenil, a la qual vostès s'han compromès, per als menors de vint-i-quatre anys, que, en quatre mesos després que acabin o que estiguin a l'atur se'ls ha de buscar pràctiques, se'ls ha de buscar feina, se'ls ha de buscar formació... Fatalisme és que els fons de suport a la indústria hagin caigut de 111 milions a 53 en un context de crisi industrial gravíssima –s'ha parlat d'Alstom, però

podem parlar de Panrico, de Ficosa, de Seat, podem parlar de Pastas Gallo, de Roca també. Fatalisme és que, a sobre, la seua gran i imaginativa solució sigui donar l'entrada a les empreses de treball temporal perquè facin una intermediació laboral que és el seu nínxol de negoci i que ara les facin de manera parasitària.

I per combatre, també, un dels seus arguments recurrents i que en el Ple anterior feia servir el conseller Vila, sense abordar-ho en apriorismes ideològics, apriorismes ideològics és creure que el mercat, i a més a més un mercat subvencionat i parasitari, ens traurà d'aquesta crisi, o que d'aquesta crisi en sortirem amb un *smiling* o que aquesta crisi la pagarem nosaltres i vostès s'enriquiran i viuran cada cop millor.

Per tant, si el gran pla contra l'atur de vostè és una llei d'ocupació que dona entrada...

La presidenta

Senyora diputada...

Isabel Vallet Sánchez

...a les empreses de treball temporal, doncs... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. L'he sentida, eh?, senyora diputada... Sí, anem apanyats amb aquest discurs tan negatiu que vostè fa –anem apanyats! Perquè el que és cert és que algunes de les dades..., vostè està «anclada» en el passat, vostè m'està parlant de decrements que es van produir fa dos o tres anys, no els que s'estan produint ara, que són diferents –que són diferents. Perquè la disminució amb les polítiques actives d'ocupació es van produir l'any 2011, cap ara, el 2012, i, per tant, malauradament l'Estat ha confirmat, doncs, aquesta reducció que, tot i així, nosaltres estem fent esforços importants.

Mesures a curt termini, urgents, per atendre les conseqüències de la crisi? L'increment en el pressupost de la renda mínima d'inserció, el manteniment en col·lectius vulnerables com els centres especials de treball o el pla «Insert jove», que, per primera vegada, impulsarem amb una atenció específica d'una manera molt clara de cara al col·lectiu juvenil.

Vostè em cita algunes empreses que van malament. Jo n'hi podria citar d'altres que s'han reflatat, que s'han salvat, n'hi han molts exemples, sortosament, en el país i sectors importants que ens estan permetent que en matèria d'exportacions seguim creixent, que en matèria de turisme estranger seguim creixent, que en matèria d'inversió estrangera seguim creixent, i que en la nostra indústria diversificada, en la logística, amb noves infraestructures a curt termini i en el turisme te-

nim unes estructures empresarials i econòmiques força ben, d'alguna manera, diversificades.

Mesures, de totes maneres, em demanava més a llarg termini? Doncs, miri, estem treballant intensament per reformar també algunes assignatures pendents: la Llei de la formació professional, la revisió del SOC, la Llei de cooperatives, la Llei de comerç, el suport a l'emprenedoria i, sobretot, la reestructuració de les estructures de transferència tecnològica que amb la xarxa Tecnio han de permetre a les nostres empreses d'alguna manera continuar sent encara més competitives de cara al futur.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el compliment d'una sentència del Tribunal Suprem relativa a la llengua en què els alumnes d'educació infantil han de rebre l'ensenyament.

Pregunta

al Govern sobre el compliment d'una sentència del Tribunal Suprem relativa a la llengua en què els alumnes d'educació infantil han de rebre l'ensenyament (tram. 310-00201/10)

La formula la il·lustre senyora María José García Cuevas, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Honorable consejera Rigau, sabe usted –se lo dicen todos los tribunales– que el sistema de inmersión lingüística universal y exclusivo en catalán es contrario a la Constitución y a las leyes catalanas de educación y de política lingüística. En concreto, en la etapa infantil la Generalitat está obligada a ofrecer la enseñanza de verdad en la lengua oficial peticionada por los padres, y el impreso de preinscripción tiene que preguntar, expresamente, por la lengua habitual y no por las que entiende el niño.

Como consejera de Educación, ¿va usted a cumplir la ley? ¿Va a poner la casilla correcta? ¿Va a permitir el derecho a decidir, reconocido a los padres catalanes?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Sí, la senyora diputada em pregunta si compliré la llei, és clar que sí, la llei del Parlament de Catalunya, la Llei d'educació, que té tot un capítol dedicat al règim lingüístic en el sistema educatiu.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Honorable *consellera*, usted falta al respecto a los ciudadanos, a los tribunales, a los procedimientos democráticos y también a la inteligencia. Durante años la Generalitat ha venido haciendo una trampa tras otra explorando todos los resquicios legales, pero el tiempo y la constancia de los padres que reclaman, con esto se les están acabando las alternativas para mantener un modelo de inmersión que no es ni legal ni constitucional.

La última sentencia firme del Supremo, que usted podrá llevar al Constitucional pero que está obligada a acatar, la del pasado 19 de noviembre, le obliga a preguntar a los padres por la lengua habitual del niño para que reciban la enseñanza infantil en su lengua oficial habitual y esto es contrario a «inmersión» a los niños castellanohablantes de tres, cuatro o cinco años. También le dice el tribunal, literalmente, que está usted interpretando erróneamente la doctrina constitucional, y que los artículos de la LEC –se lo dice la sentencia– se deben de aplicar de acuerdo con la sentencia del Estatut, tal y como le viene diciendo el Partido Popular.

El tribunal le confirma que el derecho a estudiar en castellano no se justifica con conocer ni con estudiar el castellano, le vuelve a aclarar que el régimen lingüístico tiene que garantizar la vehicularidad de las dos lenguas oficiales y también le dice que nunca se ha autorizado judicialmente la utilización exclusiva de una de ellas en Cataluña. Es más, le dice que no podrá haber menos horas de enseñanza en castellano que en una lengua extranjera. Aplíquelo al plan plurilingüe.

Por tanto, *consellera*, la inmersión no está autorizada, la atención individualizada tampoco, y este es el modelo que usted mantiene. Usted tiene dos opciones: cumpla, aplique, el sistema bilingüe equilibrado, deje a los padres decidir y marcar la casilla, o deje paso a otro responsable público que acate la ley. Porque una institución que se niega a cumplir la ley y las sentencias firmes de los tribunales es un desprestigio y representa un peligro de involución democrática que los ciudadanos de Cataluña no tenemos por qué asumir.

Gracias.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, jo només li recordo que el Partit Popular, quan va recórrer contra la LEC, no va recórrer contra el capítol de règim lingüístic. El que passa és que vostè s'ha fet aquí portaveu d'un petit col·lectiu que, sentència rere sentència, fan creure que parlem de molts i molts casos, quan tots sabem que és un cas en diferents fases judicials, el que vostè representa aquí. Però jo li tinc tot el respecte, i per això li responc.

Miri, vostè ho sap: totes aquestes resolucions afecten casos concrets i no el conjunt, perquè no correspon al Suprem determinar la política lingüística del nostre sistema educatiu.

Vostè em diu que jo li doni resposta, però vostè sap que jo no puc adoptar cap mesura per donar compliment a aquesta sentència, perquè aquest reclam de tenir l'educació infantil tota en castellà recau sobre un alumne que en aquests moments fa quart de primària. No ho puc complir.

Per tant, el que sí que li puc dir és que aquesta nova reivindicació que ara vostè fa sobre la casella cèlebre de la preinscripció..., no pot ser modificada, perquè és veritat que fa un esment a l'exposició, però no en la resolució, i a més l'actual model de sol·licitud ha estat recentment validat pel mateix Tribunal Suprem en sentència del 24 de setembre.

Per tant, senyora diputada, estem davant de respostes diverses entorn d'un mateix cas. Vostè pot decidir el model ampli i consensuat de Catalunya o la reivindicació en totes les seves fases d'un cas. Miri, jo l'entenc, a vostè, si vol elevar a categoria aquest cas. Però al Tribunal Suprem li correspon el que li correspon. I l'Estatut d'autonomia, passat pel Tribunal Constitucional..., va quedar clar, quan va haver-hi la sentència, que no existia el dret d'opció lingüística. I, si tinc temps, la hi llegeixo, si vol, en castellà: «El derecho a la educación que la Constitución garantiza no conlleva que la actividad prestacional de los poderes públicos en esta materia pueda estar condicionada por la libre opción de los interesados.» Li ho dic ara, ja, per posar final a tota aquesta sèrie de casos que vostè reiteradament posa aquí. El que tenim és un sistema...

La presidenta

Consellera, ja s'ha acabat el temps.

La consellera d'Ensenyament

...bo en política lingüística.

La presidenta

La darrera pregunta és sobre la reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya.

Pregunta

al Govern sobre la reforma del
Servei d'Ocupació de Catalunya
(tram. 310-00202/10)

La formula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Rafael Luna Vivas

Moltes gràcies, presidenta. Senyor conseller, quantes i quines són les iniciatives parlamentàries que el seu Departament d'Empresa i Ocupació ha presentat en aquesta cambra, tenint en compte que vostè ja fa un any –un any– que és responsable d'aquesta conselle-

ria, i especialment aquelles que tenen una connotació directa en el que és la creació de llocs de treball?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Si com a «iniciatives parlamentàries» es refereix a iniciatives legislatives, encara no ha començat, però ben aviat tindrà notícies, senyor diputat.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'excel·lentíssim senyor diputat.

Rafael Luna Vivas

Senyor conseller, és lamentable que durant un any vostè no hagi presentat en aquesta cambra cap iniciativa parlamentària encaminada a la reactivació econòmica, empresarial, i consegüentment a la creació de llocs de treball.

És preocupant que la seva tasca de govern s'hagi centrat a respondre, quan li pregunten, que si Catalunya fos un estat independent hi hauria menys atur i les empreses pagarien menys impostos.

On estan els seus compromisos de presentar en aquesta cambra una llei d'emprenedors? On estan els seus compromisos que abans que acabi l'any presentaria una llei d'ocupació i presentaria el que és la reforma del SOC?

Senyor conseller, arribem al 25 de desembre, i tot, com tot en aquest Govern de la Generalitat, es converteix en fum, com la tradicional nadala. Aprengui, senyor conseller, del Govern d'Espanya, el Govern del senyor Mariano Rajoy, el Govern que a vostè no li agrada, que ha fet reformes laborals, algunes amb els vots favorables del seu partit, de Convergència i Unió, que fan possible que no es destrueixin més llocs de treball i que molt aviat se'n puguin crear de nous; com també la Llei d'emprenedors, que facilita enormement la creació de noves empreses i el manteniment de les que operen en el mercat. Molt diferent, senyor conseller, al Govern de la Generalitat, de què vostè forma part, que està capficat amb la independència de Catalunya trencant el nostre marc legal de convivència.

Senyor conseller, centri's en els problemes reals de Catalunya i comenci a governar de debò. Les hores que dedica al partit, que crec que són moltes, a fer campanyes a favor de la independència, dediqui-les a la creació de llocs de treball, que tots els catalans li n'estarem molt agraïts.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Li haig de dir que no, senyor diputat. No, no..., no ens emmirallarem en el Govern de l'Estat, sincerament. I sobretot després que hagi disminuït un 60 per cent els pressupostos per a les polítiques actives. Allò que el preocupa tant, a vostè, que són els aturats del nostre país, gràcies a la seva acció resulta que tenen un 60 per cent menys de pressupost per dedicar-lo a la formació, a la inserció laboral, i en definitiva a la intervenció en el mercat laboral.

Per cert, no cal que esperem el «fum, fum, fum» que vostè cantarà, i jo també, entusiàsticament el dia 25. El 18 de desembre, «fum, fum, fum», encara no hem rebut els diners de l'any 2013. El 18 de desembre encara no els hem rebut. Home!, no canti tant «fum, fum, fum». Vagi a cantar allà. No sé si hi dirà també una nadala..., o «a Belén pastores», però, vaja... (*Rialles.*) Escolti'm, i per a l'any que ve –per a l'any que ve... No riguin, no, que per a l'any que ve, un 10 per cent menys, encara, de les partides de polítiques actives.

És clar, amb tots aquests plantejaments jo tinc la sensació de tant en tant –no ho dic per vostè, eh?– d'aquella pel·lícula del Disney que m'agradava tant del *Buscando a Nemo*. Hi ha un personatge que es diu Dory que cada vint segons perd la memòria. (*Rialles.*) Jo ja puc explicar que el mes de març vàrem fer la primera reestructuració del SOC... Ja ho he explicat. Vostè sap, perquè els grups parlamentaris ho coneixen, que ja s'ha iniciat el procés de reforma legislativa del SOC. Ja hi han hagut consultes amb els agents econòmics i socials, amb els sindicats, amb les patronals, amb les entitats municipalistes, amb els grups parlamentaris, i si tot va bé, i estem aconseguint el consens necessari per reformar no només el SOC, sinó el sistema d'ocupació a Catalunya, en el proper període de sessions iniciarem aquesta reforma legislativa, aquesta iniciativa legislativa. Però de la reestructuració del SOC ja n'hem fet la meitat el mes de març, ja estem en la línia que ens exigeix Europa, i estic convençut que també, en paral·lel a la nova Llei d'ocupació, estarem en condicions d'estructurar no només el SOC com a organisme que necessita el nostre país... Per cert, res de desmantellament. El SOC mantindrà, el Servei d'Ocupació de Catalunya, la seva personalitat jurídica i el seu caràcter públic dins d'un nou sistema d'ocupació més concertat, més adaptat al nou mercat laboral i a les condicions, evidentment, de dures conseqüències de la crisi econòmica que hem patit i que ens ha d'esperonar tots plegats a ser molt més actius.

Ara, en aquest sentit, jo li demano a vostè que més enllà d'interpel·lar-nos ajudi en aquesta interlocució amb el Govern central perquè sigui més àgil, perquè no disminueixi...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Empresa i Ocupació

...els fons d'ocupació que els nostres... (*La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Iniciem, ara, les preguntes al molt honorable president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el principi de transparència en el pressupost de la Generalitat per al 2014 a propòsit dels ingressos previstos per la venda de patrimoni (tram. 317-00117/10)

La primera és sobre la situació política i social, i la formula el senyor Quim Arrufat, del Grup Mixt.

Quim Arrufat Ibáñez

Bon dia, president; bon dia, a la resta. L'entrevista de di lluns a TV3..., el van cridar per respondre preguntes sobre la pregunta, justament, sobre la consulta. Però la segona part de l'entrevista va anar sobre, òbviament, pressupostos, política econòmica... És a dir, què fa el Govern. Nosaltres, és un parer propi..., va patinar des del principi fins al final, perquè va demostrar que hi ha un govern sense instruments, és obvi, però també sense idees, sense acció política, que regna però no governa, i que, sobretot, i el més greu, veu passar la crisi des de l'Audi i obre les pàgines, o almenys això sembla, d'economia dels diaris d'aquest país per veure..., una mica el que la gent fa quan mira els resultats de futbol amb la travessa a la mà, a veure si toca per atzar..., millora alguna xifra o puja alguna estadística que li permet lligar un discurs sobre la crisi, però sense gaire acció política pròpia.

Però no és d'això, que volíem parlar. Volíem parlar de l'èmfasi que vostè va posar sobre la paraula «transparència». Hi coincidirem sempre que es parli de transparència en sentit estricte i en sentit verídic. Però vostè va ser incapaç en aquella mateixa entrevista d'explicar què pensen vendre i d'on pensen treure els 2.300 milions d'euros d'ingressos que vostès adjudiquen a la venda de patrimoni i a les concessions. Absolutament incapaç. És més: sempre que se'ls pregunta, a aquest Govern, a part de no dir absolutament res i ser absolutament opacs –cosa que trobem absolutament vergonyosa, que es vingui a aquesta cambra amb aquesta opacitat sobre aquests 2.300 milions d'euros–, només ho saben explicar de forma negativa: «Ah, què vols? Que retallem?» I aquestes no entenem que siguin maneres d'adreçar-se a una cambra parlamentària i explicar..., 2.300 milions d'euros de patrimoni nostre, públic, que es pretén vendre de qualsevol forma i sense detallar.

Per tant, la nostra pregunta és: vostè creu que hi passa un mínim de transparència, a la Llei de pressupostos que ens presenten en aquesta cambra?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Arrufat, jo entenc que sí. La Llei de pressupostos, en aquest sentit,

és transparent. Conté la informació que pot contenir en aquest moment. Tingui en compte que la paraula «pressupost» no vol dir una realitat definitiva. És obvi que un pressupost és una previsió de cara al que pot passar l'any que ve. També es diu: «Pressuposem que l'economia creixerà tant.» Ara, la seguretat absoluta no la pot donar ningú. «Es pressuposa que la inflació creixerà tant» o «disminuirà tant». La seguretat absoluta no la pot donar ningú, a dotze mesos vista que les coses passin. Es fa una previsió d'ingressos.

I en el que vostè s'ha de fixar no és tant amb quina concreció es farà això, sinó sobretot en quina és la línia d'actuació. I la línia d'actuació, senyor Arrufat, és: o fem aquestes operacions de concessió sobre patrimoni de la Generalitat, que vostè pot combatre, o retallem 2.000 milions. I s'ha de tenir el coratge i la valentia de dir si es prefereix una cosa o l'altra. I això és governar, senyor Arrufat, que vol dir decidir.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé. De coratge i valentia, en volíem parlar, també. Perquè el 2013 el passen amb uns pressupostos que retallen, i retallen molt, entre el 10 i el 40 per cent, la mitjana de les partides, i no són capaços de portar-ho a la cambra. I de coratge i valentia parlaríem en aquests pressupostos que no retallen perquè s'autoadjudiquen i fan sortir, com un conill d'un barret, 2.300 milions d'euros, que no són capaços d'explicar-nos en què concessionaran, a quines empreses, a quin preu mínim, sota quins contractes; quants diners ens costaran a llarg termini aquestes concessions. Incapaços de fer una mínima memòria justificativa, explicativa, de projecció econòmica perquè puguem saber què votem. A nosaltres ens sembla que és un maltractament evident a aquesta cambra. Ho va ser el 2013, ho és el 2014. Això no és governar. Això anar tirant cap endavant i anar passant-se una mica per alt els tràmits parlamentaris...

La presidenta

Senyor diputat...

Quim Arrufat Ibáñez

...i el debat polític necessari en aquesta cambra.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyora presidenta. Bé. Senyor Arrufat, jo insisteixo en el mateix: vostè pot dir que això no és governar. Doncs jo podria dir que el que vostè fa són discursos, però que no aporta cap solució.

Jo em pregunto: vostè, si es trobés en la circumstància d'haver de complir un dèficit que li imposen i que no té tresoreria per pagar tot allò que gasta de més, si es trobés en aquesta circumstància, vostè què preferiria: retallar la despesa 2.000 milions, i m'hauria de dir on, o intentar espavilar-se per veure si pot obtenir alguns ingressos addicionals per evitar precisament retallades de despesa?

I jo em pensava –m'ho pensava– que els representants de la CUP preferirien no retallar la despesa. Pensava això. Perquè si vostès volen retallar 2.000 milions d'euros més –que m'imagino que evidentment no ho volen fer–, haurien de començar, si es trobessin en aquesta situació que estem nosaltres, que vol dir el Govern, a especificar d'on es treuen aquests 2.000 milions d'euros. I jo li asseguro una cosa: nosaltres, que desgraciadament hem hagut de reduir en aquests darrers anys les partides de despesa, en alguns casos bastant sensibles, diem, i aquest és el nostre missatge a la ciutadania: «Hem arribat a un punt en què no podem seguir disminuint la despesa, perquè podríem posar en risc la columna vertebral, l'essència, de les polítiques públiques i de l'estat del benestar a Catalunya.» I tenim el coratge de dir: «Abans que fer això, que se'ns imposa des de fora, per cert, abans de fer això, nosaltres farem tot el que calgui per evitar haver de trepitjar aquestes línies vermelles i posar en risc l'estat del benestar a Catalunya.»

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la convocatòria d'eleccions en el cas que no es faci la consulta sobre la independència (tram. 317-00113/10)

I la formula l'illustre senyor Albert Rivera, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. Molt honorable president, vostè la setmana passada, amb Convergència i Unió, Esquerra Republicana, Iniciativa i les CUP, va presentar una pregunta per a una consulta que no es realitzarà, perquè vostè sap que no té competències per fer-ho, i una pregunta que segurament mai es podrà respondre, o que vostè ja ha respost en entrevistes, però que mai podran fer-ho, perquè, evidentment, la sobirania nacional no resideix en els parlaments autonòmics, sinó a les Corts Generals.

Per tant, senyor Mas, a vostè, que ha fiat tota la seva legislatura a un sol objectiu, que és fer un referèndum separatista, i que es va posar després en mans d'Esquerra Republicana, després del seu fracàs en perdre dotze escons en les eleccions anticipades, jo li pregunto: complirà vostè la seva paraula, que va dir en seu parlamentària, i, si no es realitza la consulta, convocarà vostè eleccions anticipades?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, la consulta es farà –la consulta es farà. I farem tot el que sigui necessari i tot el que calgui, d'acord amb els marcs legals que existeixin, per fer la consulta, encara que a vostè no li agradi, o encara que a vostè això li pesi molt. La consulta es farà, i dintre, a més a més, d'un marc legal.

I, si vostè després desenvolupa més el seu argument, intentaré contestar-li en aquesta línia.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'illustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Senyor Mas, no per repetir una mentida mil vegades s'acaba convertint en veritat, encara que hi ha qui ho defensa.

Miri, si vostè deia que hi havia un pla B, és perquè vostè pensava que la consulta també es podia deixar de realitzar. Si vostè diu que la consulta es farà, per què diu que hi ha un pla B per si no es pot fer la consulta? Vostè en seu parlamentària va dir: «Si no podem fer la consulta i no se'ns permet, anirem a eleccions anticipades.» I jo li faig una pregunta molt senzilla: complirà vostè la seva paraula i, si no es fa la consulta, anirem a anticipades, sí o no? I l'altra pregunta que em sembla molt evident és: si vostè preveu que es pot fer la consulta, per què va preveure un pla B?

Per tant, no hi doni més voltes, senyor Mas, la pregunta és molt concreta. Si vostè no té la capacitat de convocar un referèndum sobre la sobirania nacional... Amb la pregunta que han fet, vostè sap que tanca les portes a qualsevol tipus de negociació, unilateralment, parlant d'independència en aquesta segona pregunta que vostè es va inventar el dia de la Constitució... Tot això que vostè ha explicat..., senyor Mas, només li queda un camí, que és donar l'oportunitat de decidir als catalans si volen el senyor Mas de president o si volen un altre govern. Perquè, evidentment, si vostè ha fiat tota la legislatura..., i ha abandonat les polítiques econòmiques, les polítiques socials, uns pressupostos que són una estafa perquè recullen, com es deia ara, 2.300 milions que no es detallen d'on sortiran... Vostè ha fracassat en aquesta legislatura si no es convoca el referèndum.

I, si no es convoca el referèndum, només queda una sortida, senyor Mas: convocar eleccions anticipades, tot i que ens pesi fer eleccions cada dos anys, i tenir d'una vegada per totes un govern a Catalunya, un govern que governi i que no es dediqui ni a vendre fum, ni a vendre preguntes que no es realitzen, ni a vendre pressupostos que no són certs.

Per tant, senyor Mas, jo li torno a donar l'oportunitat de dir, en aquesta cambra, si vostè complirà la seva paraula: si no hi ha referèndum, vostè convocarà eleccions anticipades, sí o no? Aquesta pregunta és molt clara.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, una precisió sobre això de les mentides, perquè vostè no sé si és la persona que està amb més categoria moral per parlar de mentides dels altres. Dic això perquè en l'anterior Ple del Parlament, quan vostè em va preguntar, em va treure un suposat informe sobre el Cèsic, i resulta que tot això no tenia res a veure amb el que vostè va denunciar. No sé, el patrimoni de les mentides o dels enganys, en mans de qui està, senyor Rivera. (*Remor de veus.*)

Segona cosa que li volia dir: vostè té una oportunitat per exercir la seva tasca d'oposició, que és presentar una moció de censura. Li ho vaig dir fa un temps: «Si vostè creu que ha de canviar el Govern, té un mecanisme, per fer-ho: presenti una moció de censura.»

Jo el que li dic, com a president d'aquest país, és que, atenent a una majoria molt sòlida, expressada a les urnes, democràtica, popular transversalment i amb molta gent a favor, que vol que en aquest país hi hagi una consulta, el president del país el que ha de fer és garantir que aquesta consulta hi serà.

I no tinc previst fer eleccions anticipades, si això és el que el preocupa. Per tant, com que no tinc previst fer eleccions anticipades, doncs, si vostè vol canviar el Govern, li torno a dir que té un mecanisme perfectament al seu abast per fer-ho: presenti una moció de censura. I, després de presentar-la, escolti què li diu aquest Parlament, perquè si vostè la presenta i la perd, a partir d'allà, espero que vostè recuperi el seny –si és que alguna vegada l'ha tingut– i ens deixi en pau per poder fer l'acció de govern, en aquest país, que estem fent, malgrat la seva oposició.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la combativitat del Govern tant pel que fa a la consulta del 9 de novembre de 2014 com amb relació a les polítiques socials i de lluita contra la pobresa (tram. 317-00114/10)

I la formula l'il·lustre senyor Joan Mena, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Mena Arca

Sí, gràcies, bon dia. Senyor president, abans de tot, una prèvia. Li volíem fer una petició, des del Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida, lligada amb el que abans es comentava de l'Alstom: entomi vostè el tema de l'Alstom com un tema de país i, per tant, vostè, com a president, agafi les regnes de tota aquesta situació.

Hem sigut capaços –i ara entro en la qüestió que volíem preguntar des d'Iniciativa i Esquerra Unida– de desencallar un acord important per al país sobre la via, sobre la data i sobre la pregunta. Esperem –i no llencem aquesta tovallola– ampliar aquest acord a altres forces que poden sentir-se còmodes dins d'aquesta pregunta, perquè és una pregunta que també inclou l'opció del federalisme, i no és perquè ho diguem nosaltres, sinó que també ho han dit, per exemple, els editorials de *Le Monde*, de *Le Figaro* i del *Financial Times*.

Iniciativa i Esquerra Unida, sap vostè que hem tingut un esperit constructiu en tot el procés que hem engegat com a país. Estem convençuts, senyor Mas, que avui defensar el país és desencallar aquest acord que hem desencallat però és també no donar suport a uns suposats que són antisocials i que ens condemnen a més misèria. Iniciativa i Esquerra Unida, senyor Mas, li anuncio que serem combatius a garantir que es faci la consulta sí o sí, sense cap pla B alternatiu, i també serem combatius a lluitar contra la pobresa.

Li volíem preguntar, senyor Mas, si el seu Govern també serà combatiu en aquests dos aspectes.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Mena, no ho serà: ho és. Som combatius des del punt de vista –si es pot utilitzar aquesta expressió de «combatiu»– d'organitzar la consulta, jo en diria «perseverants», fins i tot «tossuts», però no tossuts per tossuts, sinó perquè estem atenent a un clam majoritari del poble de Catalunya i a un mandat que es va fer en unes eleccions ara fa un any; estem atenent a això, per tant, una raó estrictament i purament democràtica, i molt majoritària en el poble de Catalunya. I som combatius, o perseverants o tossuts i, espero, clarividents també, en el sentit de lluitar perquè hi hagi menys pobresa a Catalunya, menys risc de pobresa i que, en definitiva, doncs, la gent pugui viure millor. També en aquest sentit serem o estem sent ja combatius.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, l'il·lustre senyor diputat.

Joan Mena Arca

Sí, senyor Mas, des d'Iniciativa i Esquerra Unida, aquesta combativitat en l'aspecte social, sincerament,

no la veiem. Ens molesta, i li ho dic, la seva actitud de disfressar els temes socials intentant fer veure que fan coses que en realitat no fan. I un dels exemples clars en són les beques menjador, que també han sortit.

Vostè sap que aquest cap de setmana la mateixa FA-PAC ha demanat la dimissió de la consellera d'Ensenyament, afirmant que hi han perdut la confiança per la seva rigidesa, la incompetència, les mentides, la manca de diàleg i de comunicació i el menyspreu cap a les famílies i cap a l'AMPA. Per tant, estem a les portes que s'acabi aquest primer trimestre, encara hi ha massa famílies a Catalunya que no saben si tindran dret a aquesta beca menjador, i, per tant, aquest, senyor Mas, és un exemple de la insensibilitat social del seu Govern, cosa que ens preocupa.

I li ho torno a repetir: guanyar al país, guanyar a Catalunya, avui, és desencallar la pregunta, com ja hem fet, però també és no assumir uns pressupostos antisocials i treballar activament contra la pobresa. Per tant, senyor Mas, li demanem des d'Iniciativa i Esquerra Unida arribar també a acords socials. Hem presentat fins a mil esmenes als pressupostos que no ens han acceptat. I avui passa tot això...

La presidenta

Senyor diputat...

Joan Mena Arca

...per redreçar les seves polítiques socials.

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Mena, jo li voldria posar alguns exemples que desmenteixen les seves paraules. Si vostè em treu unes declaracions de qualsevol entitat i aquestes declaracions acaben sent, diguem-ne, el judici valedor definitiu, pensi que hi hauran moltes entitats que sempre defensaran els seus interessos i que, lògicament, en la defensa dels seus interessos, intentaran anar contra el Govern, però això no és càtedra –no és càtedra.

Per exemple, és cert o no és cert que hi ha 4.640 beques més de menjador, o no? Doncs, és més d'un 10 per cent del que hi havia. És cert o no és cert que hi haurà 47 milions d'euros per al PIRMI, que afectarà milers de persones que no tenen pràcticament recursos? I aquesta ha estat la negociació que hem fet per uns pressupostos socials. És cert o no és cert que, gràcies a l'acció del Departament de Territori, hi ha més de 24.000 famílies que en aquest moment tenen ajuts directes en el tema de l'habitatge, de persones que no poden pagar el seu lloguer? Tot això és cert. És cert o no és cert que el Departament d'Empresa i Ocupació està fent un pla específic per inserir laboralment les persones joves? És cert o no és cert que aquest Govern està aguantant els centres especials de treball, malgrat

les retallades en les polítiques actives d'ocupació del Govern espanyol? És cert o no és cert, tot això?

I tot això no són polítiques socials? El PIRMI; l'habitatge per gent que no pot pagar els lloguers; les persones que treballen en centres de discapacitats o en empreses que acullen discapacitats, i les beques menjador, com dèiem abans, més de 4.640 beques, per sobre de les que hi havia, tot això no són polítiques socials, senyor Mena?

I això s'està fent en condicions molt precàries, perquè ens obliguen a uns dèficits que són absolutament injustos i deslleials. I vostè ho sap.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la voluntat de mantenir la convocatòria de la consulta del 9 de novembre de 2014 encara que no tingui empara legal (tram. 317-00119/10)

I la formula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, honorable presidenta. Senyor president, vostè el dia 12 va anunciar que a Catalunya es faria una consulta separatista el 9 de novembre de l'any vinent. Pot comprometre's en aquesta cambrà que, si vostè no té l'empara legal per fer aquesta consulta, no la farà? O, al contrari, vostè farà la consulta, sigui legal o sigui ilegal?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Jo he dit moltes vegades, senyora Sánchez-Camacho, que la consulta es farà dintre d'un marc legal. Ho puc repetir, si vostè vol, vint-i-cinc mil vegades més, si vostè no es queda tranquil·la. M'imagino que, encara que ho repetís vint-i-cinc mil vegades més, vostè tampoc no estaria tranquil·la i seguiria burxant.

Permeti'm que li faci jo una pregunta: en ares d'aquest sentiment majoritari que hi ha a la població catalana, el Govern espanyol i el Partit Popular s'avindran a negociar els termes d'una consulta, perquè la gent es pugui expressar amb normalitat en un país democràtic?

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, l'excel·lentíssima senyora diputada.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Sí, moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor president, em plau que vostè em preguntí a mi –la sessió és una sessió de control cap a vostè–, jo també li contestaré, però em satisfà que vostè digui que la consulta serà legal i que creu en la democràcia.

Si és així, senyor president, vostè sol·licitarà formalment, en virtut de l'article 92.2, l'autorització del Congrés dels Diputats per poder fer una consulta o un referèndum com el que vostè vol? Vostè sol·licitarà personalment al Congrés dels Diputats la transferència de la competència del 150.2? I si ho fa –que diu la senyora vicepresidenta que aquesta és l'empara legal–, quan hi hagi la resposta, legítima, de la democràcia espanyola al Congrés dels Diputats, vostè l'acatarà, o no l'acatarà? Perquè, si vostè no acata la resposta del Congrés dels Diputats, vostè estarà fora de la democràcia. (*Remor de veus.*) I vostè el que pretén és que la democràcia la faci vostè.

Sí, senyores i senyors diputats... Què passa? Que la majoria d'aquesta cambra és legítima i la majoria del Congrés dels Diputats no ho és, perquè a vostès no els agrada? Aquesta és la idea de democràcia que vostès tenen? Escolti'm, això no és Veneçuela ni és Bolívia, això és Espanya... (*aplaudiments*), i hi ha un estat de dret, i aquest estat de dret està perquè es compleixi.

I, senyor president, vostè, si va al Congrés dels Diputats, haurà d'acceptar el que la democràcia espanyola li diu, no el Partit Popular. I el Partit Popular no negociarà amb vostè ni en secret ni en privat. Ho farem amb llums i taquígrafs, amb tots els que calgui parlar, perquè no li permetrem –aquest partit, que és majoritari a Espanya, i el majoritari a Europa– que vostè destini ni un sol euro a una consulta il·legal, ni que es gastin 5 milions d'euros del pressupost dels catalans –que els costa molt pagar-los– per fer una consulta il·legal. Vostè l'any 2011 es va gastar 900.000 euros, i aquest any se'n gasta 5 milions. Aquest partit no li permetrà *mai* que el president de la Generalitat actuï fora de la llei i es gastin diners dels catalans en cens que no es poden fer perquè no hi tenen competències, segons la LOREG, o en consultes d'autodeterminació que no es poden fer.

I li recordo que el mateix president del Govern d'Espanya li ha dit avui que cap país del món reconeix el dret d'autodeterminació. Accepti la democràcia que es plasma en la llei (*remor de veus*), perquè vostè no és la democràcia ni ens donarà a ningú lliçons de democràcia.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, miri que jo tenia ganes de no abandonar els tons de cordialitat que corresponen en aquestes festes que

ara vindran. El que passa és que les seves gairebé inquisicions, eh?, doncs, porten a un to una mica més exigent per part meua que, hi insisteixo, no és el que jo voldria.

Dit això, només dir-li una cosa: el senyor Rajoy fa pocs mesos ens va enviar una carta, que vostès coneixen, que deia que ell sempre tindria les portes obertes a la negociació i al diàleg. En què quedem? I ara, quan resulta que hi ha més d'un 60 per cent d'aquest Parlament que acorda una consulta democràtica, que es farà dintre d'un marc legal, que acorda un procediment, que vostès tindran ocasió de votar en aquest Parlament de Catalunya, i que acorda una data, resulta que quan passa això la primera reacció que se sent del senyor Rajoy, del president Rajoy i del Partit Popular, quina és? *No habrá consulta, no habrá negociación, no hay nada que hablar.* Exactament el que ens deia a la carta, però en sentit contrari. I, aleshores, la pregunta que jo em faig és: quin valor tenen els escrits del president Rajoy si resulta que en tres mesos se'ls salta, mai millor dit, a la torera?

Ara, vostès tenen alguna altra oportunitat, que és tornar a l'esperit del diàleg, tornar a l'esperit de la negociació, que és el que fan, senyora Sánchez-Camacho, els països i els governs civilitzats i de sensibilitat democràtica.

I jo els aconsello que, ara que vénen aquestes festes nadalenques, tinguin un espai de recolliment interior, es guiïn per aquesta bona sintonia d'aquestes festes i recuperin el sentit autènticament democràtic. (*Veus de fons.*)

Sap què passa? Que si les lleis fossin només les lleis sense cap sentit ni esperit les dones no votarien i els esclaus seguirien sent esclaus.

(*Aplaudiments perllongats.*)

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures per a evitar la precarització laboral i la destrucció de llocs de treball i les destinades a promoure el creixement industrial i la localització de noves empreses (tram. 317-00118/10)

I la formula l'il·lustre senyor Pere Navarro, del Grup Parlamentari Socialista.

Pere Navarro i Morera

Gràcies, presidenta. Tornem a la realitat... Senyor president, vostè i els seus socis... (*veus de fons*) –sembla que hi ha molta excitació avui a la sala...

La presidenta

Avui es veu que hi ha una certa excitació...

Pere Navarro i Morera

Deu ser l'esperit nadalenc... (*Rialles i persisteixen les veus de fons.*)

La presidenta

Esperi un moment que es calmin, i comencem de nou. (*Pausa.*)

Senyor Navarro, ja pot.

Pere Navarro i Morera

Gràcies. Senyor president, vostè i els seus socis de Govern han gastat moltes energies per trobar una pregunta i una data, però la situació de crisi, la situació d'emergència social continua igual a Catalunya: els catalans i les catalanes necessiten respostes i necessiten respostes ja.

Per tant, senyor president, respongui'm, si pot, quines mesures pensa prendre per aturar la destrucció i la precarització de llocs de treball a Catalunya i quines polítiques actives, per al creixement industrial i la localització de noves empreses, pensa fer.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Navarro, aquests socis, no?, a què vostè apella eren els seus. Ho dic perquè com que hi ha aquest *ritornello* constant dels socis –els socis, els socis–, eren els seus. Vostès, doncs, no els han sabut mantenir i, sobretot, a més a més, s'han despistat molt perquè resulta que aquests exsocs ara resulta que estan al costat d'aquest procés autènticament democràtic del país i a vostès els trobem a faltar.

Dit això, anant a les coses que vostès preguntaven, doncs, les mesures són les que estem prenent i que he explicat abans. Què estem fent? Plans directes per inserir joves desocupats. Estem fent això. Què estem fent més? Estem augmentant els programes per lluitar contra el risc de pobresa. Què estem fent més? Estem augmentant les beques menjador. Què estem fent més? Estem augmentant el PIRMI en 47 milions d'euros. Mai durant la crisi, ni en el 2008, ni en el 2009, ni en el 2010, ni en l'11, ni en el 12, ni en el 13 hi haurà hagut tants diners per al PIRMI. Estem fent tot això. I, a més a més, estem localitzant empreses, i a més a més estem atraient inversió estrangera, com mai.

I, a més a més, senyor Navarro, i espero que això signifiqui una alegria compartida, a finals d'aquest any, per primera vegada des que va començar la recessió econòmica, podem dir que a Catalunya hi ha menys atur que fa un any.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Navarro.

Pere Navarro i Morera

Gràcies, senyora presidenta. Estan fent discursos, sobretot discursos, senyor Mas, perquè el que li reclamem des de fa molt temps és que governi, perquè governar és molt més que planificar una pregunta i una data d'una consulta que vostè sap que no es durà a terme. Però, em pregunto què és el que els preocupa més als treballadors d'Alstom, de Ficos, de Panrico, de Delphi, de Lafargue, de Johnson Control, de SCA Mediona, de Cemex o de Tradema..., més de mil treballadors i treballadores, més de mil famílies que viuen angoixats pel perill de perdre els seus llocs de treball. Aquests són els problemes reals que té avui Catalunya, senyor president: la destrucció de milers de llocs de treball i la precarització de molts més llocs de treball, que necessiten un president que estigui a l'alçada i vostè no està a l'alçada. Perquè sí, fa molts viatges, amb cap resultat, senyor president. I promet la creació de molts llocs de treball, només la promet, i la realitat és que es destrueixen llocs de treball, la realitat és que s'està destruint la indústria, perquè no fa res –no fa res– per crear llocs de treball, senyor president.

I, escolti'm bé, el principal problema de Catalunya avui és l'atur –l'atur, senyor president. I, de fet, el seu Govern ha estat tot un any sense fer polítiques d'ocupació per ajudar els aturats a trobar feina; ha estat tres anys incapaç de renovar l'acord estratègic perquè no tenen polítiques industrials, perquè no tenen tampoc polítiques de concertació, i a més a més, continuarà sense fer res, perquè les partides en els propers pressupostos dedicades a indústria i dedicades a innovació són ridícules, com són ridícules les seves batalletes de banderes amb el Partit Popular, i, al mateix temps, vostès i el Partit Popular, acorden l'aprovació d'una reforma laboral que ens ha portat a aquesta situació de destrucció de llocs de treball i de precarització.

Per tant, es barallen per les banderes, però es posen d'acord sempre amb un model que retalla els serveis públics i que retalla els drets dels treballadors i les treballadores a Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Navarro, no ens barallem per les banderes. Ens barallem per allò que vostès haurien d'estar al nostre costat que és per exercir la democràcia. I això també els preocupa als treballadors d'aquestes empreses que vostè deia, perquè no només..., no tots els temes són estrictament materials, també hi ha un problema d'exercir la democràcia amb totes les conseqüències.

Parlem de temes materials? Parlem-ne, d'aquesta situació que vostè descrivia de l'atur. Digui'm dels darrers sis anys, quin any... –també dels que vostès governaven i tenien la presidència de la Generalitat–, dels

darrers sis, quin any es podrà haver dit que al tancament de l'any hi havia menys atur que l'any anterior? El 2008 va passar això? Governaven vostès. El 2009? Molt més atur que el 2008. El 2010? Governant també vostès, més atur que el 2009. El 2011, governàvem ja nosaltres, més atur que el 2010. El 12 exactament igual respecte a l'11. I ara, per primera vegada aquest any 13 –per primera vegada–, hi haurà a finals d'aquest any menys atur que no pas l'any anterior, després de sis anys. Què vol dir això? Que sense poder llançar les campanes al vol perquè estem encara en una situació duríssima –ho dic, duríssima–, per primer cop, tenim una mica de llum...

La presidenta

Senyor president...

El president de la Generalitat

... d'esperança que aquesta situació es pot capgirar.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darreres esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la predisposició per a bastir grans acords amb els grups parlamentaris en l'àmbit econòmic, social o altres (tram. 317-00116/10)

I la formula l'honorable senyor Oriol Junqueras, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Oriol Junqueras i Vies

Gràcies, senyora presidenta. Amb el seu permís començo amb una reflexió. Em sembla significatiu que una diputada, l'advocat de la qual va ser ponent de la sentència de mort d'en Puig Antic, parli amb aquest menyspreu dels governs de països democràtics d'Amèrica Llatina, els ambaixadors dels quals, països democràtics, segur que estaran molt interessat en conèixer l'opinió de tan il·lustre diputada d'aquest Parlament sobre els seus governs i sobre els seus respectius països.

Dit això, voldria fer-me ressò d'un debat que s'ha produït anteriorment entre el diputat Amorós i la diputada Vallet, respectivament tots dos, amb el conseller Puig, sobre la situació econòmica en el país. I voldria fer un assaig de síntesi que no cal, òbviament, que cap altre grup comparteixi, i és que l'economia catalana viu un moment... (*veus de fons*) –evidentment–, l'economia catalana viu un moment d'esperança en tot allò que fa referència al sector exterior –per tant, inversió estrangera, turisme, exportacions– i un moment d'enorme dificultat en tot allò que fa referència al mercat interior, fruit, entre altres conseqüències, de la incapacitat del consum de tornar a pujar en un context de rebaixes contínues del salaris reals.

Feta aquesta reflexió, i atès que l'acord de la setmana passada ha d'anar complementat sempre amb acords amb les activitats econòmiques, amb la política econòmica, voldria saber quina és la predisposició del Govern i del seu president a l'hora de cercar grans acords com el que vam obtenir la setmana passada també en l'àmbit econòmic. I, atès que en l'àmbit pressupostari sembla impossible bastir un acord tan ampli com el de la setmana passada, voldria saber la predisposició del Govern i dels seu president a l'hora de bastir aquests acords amb altres aspectes econòmics que ens trobarem al llarg d'aquest any com, per exemple, el projecte de reforma de pensions, el projecte de reforma del mercat laboral o d'altres elements que tindran conseqüències sobre el benestar dels nostres ciutadans com el projecte de reforma de la Llei de règim local que tindrà conseqüències devastadores sobre el paper dels municipis, els seus serveis socials, el seu paper educatiu en escoles bressol, en escoles de música, o, per exemple, en àmbits de cultura, d'esports o de promoció econòmica.

I, en tot cas, més enllà de quina sigui la predisposició, animar el president i els altres grups a treballar en aquest sentit.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Junqueras, jo li he de dir que seria la persona més feliç del món, i ho subratllo així, si els acords als quals va arribar ara fa uns dies abans, doncs, poguessin fer-se extensius en d'altres àmbits. Si realment a la política catalana hi hagués, en aquest moment, doncs, la possibilitat –la possibilitat– i, fins i tot, la certesa, no?, de poder bastir acords tan transversals com els que vàrem fer la setmana passada..., doncs, escolti'm, jo no només seria feliç, sinó que, a més a més, crec que seria molt eficaç poder-ho fer així.

El que passa és que en tots aquests altres àmbits, doncs, que en podem parlar, òbviament, potser hi haurà algunes més dificultats per posar-se d'acord, però, sobretot, hi pot haver dificultats, com vostè assenyala, quan es parla dels pressupostos, perquè els pressupostos vol dir «administrar els recursos». I, aleshores, és molt fàcil fer el discurs contra el Govern que hi ha en aquell moment quan aquell Govern ha d'administrar uns recursos que són molt menys que els que hi havia abans.

Per tant, si féssim extracció d'això jo estic convençut que hi podria haver molts més acords. Però, com que és laminer intentar desgastar un govern per aquest flanc, aquesta laminerada és massa atractiva com per arribar, doncs, en aquest tipus d'acords més transversals, que jo crec que, sincerament, es podrien fer en aquest moment si hi hagués, diguem-ne, aquest sentit que realment el valor en aquest moment d'anar junts és molt gran, com s'ha demostrat aquests darrers dies.

Els missatges que es donen de portes endins i de portes enfora quan hi ha aquesta capacitat de fer coses junts vostès veuen que són missatges d'una potència extraordinària: tranquil·litzen molt a dins, il·lusionen molt a la població pròpia, com a mínim a una part important d'aquesta població, i ensenyen molt a fora.

I quan dic que ensenyen molt a fora vostès recordaran que en aquest Parlament, abans s'ha parlat de temes educatius, es va fer una llei d'educació governant, per cert, el tripartit, amb un ampli acord parlamentari. Fixin-se amb la diferència: a Catalunya s'ha fet una llei d'educació amb un ampli suport parlamentari, que vol dir de la població, que no caldrà canviar cada legislatura; a Espanya en més de trenta anys s'han fet sis o set lleis educatives, cada govern ha fet la seva llei, i després ens reclamen resultats.

Per tant, és evident que els grans acords són molt importants. I ara tindrem ocasió de fer-ne alguns també de transcendents com, per exemple, l'acord nacional sobre cultura, que és un altre dels aspectes fonamentals del país i en el qual totes les forces parlamentàries seran cridades en aquest gran acord.

La presidenta

La darrera pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la valoració de l'acord assolit amb relació a la consulta del 9 de novembre de 2014 i de les reaccions que s'han produït sobre aquesta qüestió (tram. 317-00115/10)

I la formula l'il·lustre senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Sí, moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, des de Convergència i Unió volem deixar constància en seu parlamentària de la nostra plena satisfacció i el nostre ferm compromís amb relació a l'amplíssim acord a què es va arribar dijous passat referit a la data i a la pregunta sobre la que seran consultats els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya. Creiem que hem estat dignes del mandat majoritari del poble de Catalunya.

I hem fet una cosa i és que hem fet normal en política allò que és normal al carrer: persones de pensaments molt diferents, ideologies molt diferents, situacions personals molt diferents, es donen la mà al servei d'unes causes tan nobles com són la democràcia, la llibertat i Catalunya.

Les reaccions, evidentment, no s'han fet esperar. Però, és clar, mentre uns parlem de «preguntar», altres parlen de «prohibir preguntar»; mentre uns ho fem exhibint el mandat majoritari del poble de Catalunya, altres sols volen o poden exhibir la lectura capciosa de textos jurídics; mentre uns apellem al diàleg i a la negociació, altres fan ostentació del no-diàleg, del «no hi

ha res a parlar», cosa, tot plegat, molt inaudita, per un estat europeu en ple segle XXI.

Per això estem convençuts que, d'aquí al 9 de novembre, igual que fa molts anys, també, un altre 9 de novembre, hi havia un munt de textos jurídics que protegien un mur i prohibien traspasar-lo i aquest mur va caure perquè una voluntat molt majoritària i pacífica de la ciutadania ho va voler, el mur de «no hi haurà consulta» també caurà.

President, al debat de política general vam dir allò que havia de ser el nostre nord: fer-ho bé per fer-ho possible. I entre tots ho hem fet bé i entre tots ho hem fet possible i ho farem possible. Fer-ho bé vol dir posar-hi altes dosis de sentit de transcendència, de generositat, de rigor, de convicció, de fermesa i de grans lideratges, cadascú en els seus àmbits de responsabilitat. I això ho hem fet tots. I també vostè, president; el primer i de manera inequívoca. I això ho volem reconèixer i li ho volem reconèixer.

Des de Convergència i Unió assumim, amb totes les conseqüències i tota la responsabilitat, fer possible, com així serà, que el proper dia 9 de novembre els catalans decideixin si volen que Catalunya sigui un estat i, en cas afirmatiu, si volen que aquest estat sigui independent.

És per tot això, president, que li volem preguntar quina és la seva valoració de l'acord assolit, així com de les reaccions que s'han produït i del que cal fer a partir d'ara.

Moltes gràcies, presidenta; moltes gràcies, president.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Turull, la valoració que jo faig d'aquest acord, com vostè pot comprendre, és altíssimament positiva. Responent abans al senyor Junqueras, deia que tant de bo aquest tipus d'acords tan majoritaris es puguin estendre a altres àmbits de la nostra societat i de la nostra acció política. Això aniria molt bé. És segurament més difícil, però no és impossible. Perquè una de les coses que s'han demostrat amb aquest acord és que allò que semblava impossible no ho era; allò que semblava complicadíssim segurament era molt complicat, però tenia solució. I la solució, entre tots, ho subratllo, entre tots els que hi érem, l'hem trobada. Tothom hi ha posat el seu gra de sorra i entre uns quants grans de sorra, doncs, hem conformat aquest acord que, en definitiva, és el que en aquest moment orienta una bona part de la política catalana i del que hem de fer a partir d'ara.

Què hem de fer? Doncs, miri, fer la consulta. I a través de l'acord que tenim sobre els procediments per fer-la, adreçar-nos a les institucions de l'Estat espanyol perquè escoltin la veu majoritària del poble de Catalunya i facin com altres estats democràtics de la Unió Eu-

ropea; per exemple, el Regne Unit, que no estan a favor de la independència d'Escòcia, però estan a favor que els escocesos puguin votar. Miri si és senzill: deixeu-nos votar. El lema ara és «deixeu-nos votar», perquè hem fet mèrits en aquest país per poder votar el nostre futur. I això és en el que hem d'insistir.

I la valoració que jo faig d'algunes reaccions és que estan molt lluny d'aquest deixar votar, perquè estan amb el xip de sempre, que és: les lleis no són comportes que s'obren per poder deixar que passi el corrent de les majories dels pobles i els corrents democràtics, les lleis es converteixen en dics de contenció sobre la voluntat democràtica dels pobles. Les lleis segueixen sent les lleis exactament igual, però no és el mateix quan són comportes que deixen passar l'aigua i que la intenten canalitzar, que no pas quan són simplement o s'utilitzen com a dics de contenció per aturar els moviments naturals que hi ha moltes vegades en poblacions, i en aquest cas de Catalunya. Algun dia havia d'arribar que la població catalana digués: «Volem decidir el nostre futur.» Ara hi som. I mentre siguem majoria i fem les coses amb serenitat, pacíficament i de manera absolutament democràtica, jo estic convençut que ens en sortirem.

La presidenta

Acabada la sessió de control, passem als següents punts de l'ordre del dia.

Però, abans de tot, dir-los que el segon i el tercer punts probablement tindran una durada d'una hora i mitja. I, per tant, abans de dinar substanciariem la primera interpellació. En principi, tant la interpellant com el membre del Govern hi estan d'acord.

Hi ha algun problema? *(Pausa.)* D'acord.

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament)

Doncs, el punt 2 és la comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions.

D'acord amb l'article 41.2 del Reglament, la composició de les meses ha de ser comunicada al Ple. Atès que la nova composició de la Comissió de Polítiques de Joventut està inclosa en el dossier, els prego que se n'eximeixi de la seva lectura. *(Pausa.)*

Projecte de llei

de modificació del llibre cinquè del Codi civil de Catalunya, relatiu als drets reals (debat de totalitat) (tram. 200-00005/10)

Complimentat així el que estableix l'article 41.2 del Reglament, passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei de modificació del llibre cinquè del Codi civil de Catalunya, relatiu als drets reals.

D'acord amb el Reglament, presenta la iniciativa en nom del Govern l'honorable senyor Germà Gordó, conseller de Justícia.

(Pausa llarga.)

El conseller de Justícia (Germà Gordó i Aubarell)

Senyora presidenta... Senyor president, membres del Govern, senyores i senyors diputats, comparec davant de tots vostres per presentar el Projecte de llei de modificació del llibre cinquè del Codi civil de Catalunya, relatiu als drets reals.

L'aprovació del llibre cinquè del Codi civil de Catalunya, relatiu, com deia, als drets reals, mitjançant la Llei 5/2006, va representar un pas molt important en el camí endegat cap a l'elaboració d'un codi civil de Catalunya complet. Va incloure figures que es regulaven per primera vegada, com ara les situacions de comunitats i la propietat horitzontal. La propietat horitzontal es va regular en cinquanta-nou articles del llibre cinquè; en concret, en el capítol tercer del títol cinquè.

La regulació, en general, va ser acceptada per la doctrina, considerant que seguia les directrius de la Llei 49/1960, de 21 de juliol, de propietat horitzontal, que millorava i detallava la seua regulació, alhora que recollia les interpretacions de la doctrina i la jurisprudència dels cinquanta anys de la seua vigència.

Tot i així, hem de dir que una part de la doctrina i també dels operadors jurídics van fer notar que hi havia clares deficiències que calia esmenar ja des de l'aprovació d'aquest llibre cinquè.

El 29 de gener del 2009, la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana va adoptar la Resolució 371/VIII, per la qual s'instava el Govern a impulsar els treballs, ja iniciats per l'Observatori de Dret Privat de Catalunya, per a reformar els preceptes sobre la propietat horitzontal, tots ells inclosos en el llibre cinquè, i a prendre en consideració les aportacions que els professionals dels col·legis d'administradors de finques i d'altres operadors jurídics haurien realitzat.

A l'inici de la novena legislatura, la Comissió de Justícia va adoptar la Resolució 55/IX, amb el contingut que a continuació es transcriu: «El Parlament de Catalunya insta el Govern a complir de manera immediata la Resolució 371/VIII, sobre la reforma dels preceptes sobre la propietat horitzontal del llibre cinquè del Codi civil de Catalunya.»

L'objectiu del projecte de llei que avui presentem és donar compliment a les esmentades resolucions parlamentàries. Amb aquesta modificació s'evitaran o s'haurien d'evitar conflictes d'interpretació en l'àmbit de les comunitats de propietaris, com ara la delegació del vot i la representació o la clarificació de la sol·licitud de supressió de barreres arquitectòniques.

Es manté el criteri que, per a l'establiment del règim de propietat horitzontal, es requereixi l'atorgament del títol de constitució, malgrat que en el moment de l'atorgament no sigui necessari que la construcció estigui totalment acabada.

S'esclareixen igualment qüestions relatives a la legitimació per a procedir a l'atorgament del títol en escriptura pública, i s'aclareix, així mateix, que s'ha d'atorgar escriptura pública en cas que s'hagin venut elements privatis en document privat.

Les situacions de comunitat que reuneixen els requisits de la propietat horitzontal i no s'hagin configurat formalment, les conegudes com a «situacions de fet», es regulen de manera que s'hi puguin aplicar les regles de la propietat horitzontal que resultin conformes a les circumstàncies de cada cas.

Es proposa una profunda reforma d'organització de la comunitat, suprimint la previsió de primera i segona convocatòria de junta, atès que la realitat pràctica ha revelat la inutilitat de la doble convocatòria, i també es proposa incorporar les noves tecnologies com a mecanismes per a la realització de notificacions i de requeriments. Es precisa el règim d'assistència i participació en les juntes, aclarint com es pot exercir el dret a votar-hi: personalment, per representació o per delegació. En la representació, el representant forma ell mateix la declaració de voluntat i és ell qui decideix a l'hora d'emetre el vot, en el sentit que li hagi indicat el representat o no. Quant a la delegació, al contrari, actua en nom de la persona que l'hi ha delegat i ha de votar exactament el que li ha encomanat el delegant.

Una millora rellevant de la llei afecta també el règim dels acords amb relació a les majories exigides. Així, s'han simplificat les majories requerides, que queden reduïdes de la manera que seguidament els detallaré. El règim general, que és el de la majoria simple dels propietaris i quotes, recupera l'equilibri de dobles majories que s'havia perdut en la norma fins ara vigent. I en els règims particulars la majoria qualificada serà de quatre cinques parts de propietaris i quotes.

Es regula l'adopció d'acords relatius a innovacions físiques en l'immoble, si n'afecten l'estructura o la configuració exterior. També es regula la construcció de piscines i instal·lacions recreatives.

Es recull l'establiment de quotes especials de despeses, així com un increment en la participació en les despeses comunes corresponents a un element privatiu per l'ús desproporcionat d'elements o serveis comuns.

També es recull l'acord d'extinció voluntària del règim de propietat horitzontal per parcel·les i la cessió onerosa de l'ús i arrendament d'elements comuns que tenen un ús comú.

Es modifiquen les quotes de participació; es recull la desafecció d'un element comú, així com constituir, alienar, gravar i dividir un element privatiu de benefici comú.

També es modifica la desvinculació d'un annex, vinculant l'ús exclusiu de patis, jardins, terrasses, cobertes de l'immoble o altres elements comuns a un o diversos elements privatis.

Així mateix, es recull la cessió gratuïta d'ús d'elements comuns que tenen un ús comú; la constitució del dret de sobrelevació, la subedificació i l'edificació sobre l'immoble; també l'extinció del règim de propietat horitzontal, simple o complexa, per a la seva conversió en un tipus de comunitat diferent.

D'altra banda, es regula la possibilitat de sotmetre a arbitratge qualsevol qüestió relativa al règim de la propietat horitzontal, tret de disposició estatutària contrària.

En darrer terme, cal assenyalar que la norma estableix l'adopció d'acords que afecten les obres obligades d'adaptació de l'edifici a les necessitats de les persones amb discapacitat.

El Projecte de Llei de modificació del llibre cinquè del Codi civil de Catalunya fa explícita la distinció entre acords de formació instantània, que es prenen per la majoria dels vots dels propietaris presents o representats en la reunió, i acords de formació successiva. Aquests darrers requereixen la majoria de vots de tots els propietaris, no sols dels presents o representats, sinó també dels absents, els quals tenen un mes des que se'ls notifica l'acord per tal de poder-s'hi oposar.

Val a dir que qualsevol propietari es pot oposar a un acord que s'ha pres en una reunió a la qual no ha assistit en el termini d'un mes des de la seua notificació.

Aquesta modificació legislativa afavoreix la resolució extrajudicial dels conflictes sorgits, fent menció explícita de l'arbitratge, i s'aclareixen dubtes interpretatius amb relació al règim i terminis d'impugnació dels acords comunitaris.

El que s'ha pretès, amb aquesta nova regulació de la propietat horitzontal és que sigui una eina que serveixi perquè les comunitats de propietaris siguin més àgils, donar solucions als conflictes entre veïns, millorar-ne la seua administració i permetre als operadors jurídics disposar de millors instruments per tal de poder-los aplicar.

Finalment, tan sols em resta agrair la bona predisposició dels grups parlamentaris per tirar endavant aquesta legislativa, tot incorporant, lògicament, les millores que es puguin suscitar durant el debat particular parlamentari posterior.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, atès que no s'hi han presentat esmenes a la totalitat, passarem al torn d'intervencions dels grups parlamentaris per fixar el seu posicionament.

En primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Molt bon dia, presidenta. Conselleres, consellers, conseller de Justícia, la casualitat del calendari ha volgut que el debat d'aquesta modificació del llibre cinquè del Codi civil de Catalunya coincideixi amb el centenari del decret que va permetre la constitució de la Mancomunitat de Catalunya, una institució que fa cent anys, a la *Gaceta de Madrid*, que era com aleshores s'anomenava el *Butlletí Oficial de l'Estat*, va permetre, a partir d'aquesta publicació, va permetre la mancomunitat de les províncies. I les quatre províncies catalanes el gener del 1914, just un mes després d'aquest decret que avui fa cent anys, es van constituir en la Mancomunitat.

Parlo de la casualitat del calendari, perquè la Mancomunitat de Catalunya, una de les actuacions que va fer, va ser la institucionalització d'una tasca que el catalanisme polític havia fet anteriorment i que era la codificació i defensa del dret civil català al costat d'altres reivindicacions històriques del catalanisme polític, com qüestions relatives a la hisenda i a la llengua catalana. Casualitat, doncs, que cent anys després debatem una posada al dia d'alguns aspectes del llibre cinquè del Codi civil de Catalunya, que tracta sobre els drets reals i que, per tant, regula les qüestions relatives a la propietat, a l'usdefruit, a la usucapió, i també, en aquest cas, al que són les comunitats de propietaris i tot el que són les situacions de comunitat, tal com estan descrites en el llibre cinquè.

Les situacions de comunitat, que podem associar la majoria, si no totes, a una comunitat de béns, les més comunes són les que es produeixen a causa d'una successió; i, dintre d'aquestes, hi ha un subtipus de comunitat de béns molt específica, que és la comunitat de propietaris, el que se'n diu «la propietat horitzontal». I no només la propietat horitzontal clàssica, que és un edifici de planta baixa amb uns quants pisos en què hi han diferents habitatges, sinó també la complexa, que serien les urbanitzacions, que encara no han estat lliurades als ajuntaments, que encara no n'han fet la recepció als ajuntaments i que, per tant, mantenen elements molt similars de relació amb les comunitats de propietaris.

En un ple en què hi ha hagut un debat previ sobre aspectes molt ideològics i aspectes molt polítics, aquest debat, potser a alguns diputats, hi haurà algun al qual li semblarà que no és de tan rabiosa actualitat i no suscita enfrontaments tan grans ni controvèrsies tan grans com les que hi han hagut en els punts anteriors, o les que hi haguessin hagut si haguéssim pogut debatre el Projecte de llei de pressupostos i la Llei d'acompanyament, però això no obsta perquè sigui una qüestió que és important regular-la i és important posar-la al dia, perquè la majoria de la població de Catalunya vivim en habitatges que estan en una comunitat de propietaris i, per tant, els problemes que poden haver-hi de l'aplicació de la llei ens afecten a tots, i són problemes que afecten el dia a dia dels ciutadans, i depèn de com estigui regulada la llei són problemes que poden tenir dificultats en la seva resolució.

L'any 2006, el juliol, va entrar en vigor el nou règim jurídic de les comunitats de propietaris de Catalunya, que a partir d'aquell moment es regien pel llibre cinquè del Codi civil, no per la Llei de propietat horitzontal espanyola. I això es deu al fet que el dret civil català és dret, doncs, que s'aplica... –i només el dret civil, el que se'n diu «comú», el dret civil espanyol–, s'aplica amb caràcter supletori. Per tant, la nostra norma que regeix és aquesta norma del llibre cinquè del Codi civil. Des de la seva entrada en vigor s'han produït, doncs..., bé, l'aplicació de la norma comporta que es detectin deficiències, criteris diferents en l'aplicació que, en molts casos, es podrien resoldre amb jurisprudència –per això l'any passat vam tirar endavant un projecte de llei per regular el recurs de cassació en el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya–, però en

alguns casos també cal i és necessària la reforma de la llei.

Quines són les controvèrsies que han detectat, no els parlamentaris que estem aquí sinó els operadors, els experts en matèria de dret civil català? Que cal una millora de la sistemàtica, de com està ordenat el capítol tercer del títol cinquè del llibre cinquè del Codi civil: algunes contradiccions entre alguns aspectes de diferents articles; dificultats en l'aplicació, per exemple, el que fa referència a les formes com es convoquen les juntes de propietaris; els llocs de celebració; els quòrums necessaris per a l'adopció d'acords; les dificultats que hi ha en l'actual text per diferenciar entre representació, que el cas més típic és quan hi ha un assistent a una junta de propietaris que representa una persona jurídica, no persona física, i delegació de vot, com comentava el conseller, i la vinculació dels acords. Perquè sí que, tal com està redactat actualment, en alguns casos es preveu no només que s'adoptin els acords, sinó que es redacten i s'han de tornar a aprovar; cosa que pot generar, si s'emet un si/no, a vegades pot haver-hi problemes d'interpretació, no? Doncs, aquest és un dels casos, i això s'ha d'arreglar en aquesta reforma.

I, després, hi han alguns aspectes potser més fonamentals, i és que, sobretot pel que fa al que se'n diu..., bé, la propietat horitzontal de fet, les situacions de fet, i quines són les normes que s'apliquen i des de quin moment s'entén que existeix aquesta comunitat de propietaris. I la reforma que es proposa ordena tot això i estableix que el caràcter constitutiu, és a dir, quan neix jurídicament la comunitat de propietaris, és a partir de la seva inscripció registral, independentment que estigui construïda o no. Per tant, aquí hi ha tot el tema de construcció sobre plànol, on a més haurem de fer –i aquesta serà una de les aportacions que farem nosaltres–, potser no només en aquesta norma però sí en l'aplicació, que en construcció sobre plànol, que en aquest cas es podria constituir una comunitat de propietaris, pot haver-hi problemes en defensa dels drets dels consumidors, que ja n'hi han hagut, per fallida del promotor, etcètera. Per tant, hem de mirar això com ho encabim aquí, o en la pràctica de la defensa dels drets dels consumidors.

Aspectes rellevants de la reforma que a nosaltres ens agradaria destacar. En primer lloc, la simplificació de les convocatòries de la junta de propietaris. S'elimina la distinció entre primera i segona convocatòria, perquè, bàsicament, els que estaven a la primera normalment sempre estaven a la segona i s'havien d'esperar mitja hora més. I això, a la pràctica, sí que són..., quan parlem d'aquestes coses aquí, al Ple del Parlament, sembla que siguin qüestions..., però molesten molt en la vida real, i com que la política ha de servir per solucionar aquestes molèsties que hi ha a la vida real, doncs, precisament es fa aquesta modificació i hi haurà una única convocatòria.

Es preveu també la notificació a través dels mitjans electrònics. Creiem que és important. Es modifica el règim de majories requerides per als acords, tant en els criteris generals, en què es retorna al sistema de quotes, de majoria de quotes i de propietaris. Per tant,

un propietari que tingui la majoria a l'edifici haurà, per a segons quins acords, de tenir també l'acord de la majoria de nombre de propietaris. Per tant, no només és una qüestió de tant per cent de part de la propietat. I això és important. I després, es faciliten els acords per a les obres que siguin necessàries per a l'adaptació sobretot dels elements comuns, per a l'adaptació a persones amb mobilitat reduïda, discapacitats i gent gran, que, a més, són obres requerides per la normativa.

Un aspecte per a nosaltres molt important és que es preveu la resolució extrajudicial dels conflictes amb arbitratge. I això es potencia. Creiem que és important, perquè on té sentit l'arbitratge i la mediació, precisament..., en quin lloc té més sentit que en una comunitat de propietaris que comparteixen el dia a dia?

Després, es regula de manera més adequada quin és el dret aplicable a les propietats horitzontals de fet, que s'apliquen les normes generals de les situacions de comunitat; però, en aquells casos específics en què hi hagi una controvèrsia, hi hagi, doncs, una diferència de conflicte entre la voluntat del que són els comuns –és a dir, els propietaris que formen part d'aquesta comunitat– i les normes generals podrem aplicar el règim específic de la propietat horitzontal. I després, es preveu tot el que és una modificació de la relació entre el que és l'ús privatiu dels elements comuns –és a dir, parts de l'edifici que són de la comunitat però que es poden utilitzar per part d'un propietari– i parts de l'edifici que són d'un propietari i que es poden utilitzar per part de la comunitat, no? És a dir, el benefici comú d'elements privatis.

Per part del nostre grup parlamentari la disposició és treballar-ho en ponència per tal de millorar el text. Creiem que hi han alguns aspectes que segur que es poden millorar. Estem d'acord amb el plantejament general, i, per tant, no hem presentat esmena a la totalitat. I creiem que el treball s'haurà de fer conjuntament amb els operadors i amb els agents implicats, que són els que es troben a les situacions de dia a dia, en què la norma ha de servir per solucionar conflictes i no per crear-ne.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyor conseller, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, conseller –conseller–, diputats i diputades, bon dia... Estem fent el debat a la totalitat sobre el Projecte de Llei de reforma del llibre cinquè del Codi civil relatiu als drets reals, sense que hi hagi –afortunadament, ho diria, en aquest cas– cap esmena a la totalitat per cap dels grups parlamentaris. El Grup Parlamentari Socialista considera que és una reforma necessària; més endavant ja plantejarem les esmenes al text articulat, però considerem que és una reforma necessària.

Tanmateix, voldria fer algunes consideracions prèvies. Estem parlant d'un projecte que, en realitat, ve a esmenar algunes deficiències que s'han constatat en la pràctica, en la seva aplicació per part dels operadors jurídics i també en la seva interpretació, i per tant, no deixa de ser una autoesmena a un redactat, a un text legal que en el seu dia ja va ser aprovat per Convergència i Unió. I ho dic sense intenció de burxar en absolut en cap ferida, sinó, simplement, per fer una reflexió sobre que fóra bo –i és un dels principis importants en el nostre ordenament jurídic– que la seguretat jurídica es traslladés també amb una certa estabilitat de les lleis. A més a més, en el camp del dret civil això resulta especialment recomanable. Hi ha altres camps del dret que tenen tendència a canviar amb una certa assiduïtat, però el camp del dret civil és recomanable per al tràfic de les relacions jurídiques, fins i tot per al tràfic econòmic, que gaudeixi d'una certa estabilitat i, per tant, hauríem de provar de descartar el mètode d'assaig i error com a mètode per avançar en la regulació d'institucions com les que són els drets reals.

Feta aquesta consideració prèvia, és cert que hi ha algunes qüestions que ens preocupaven i que crec que poden trobar solució en el projecte que avui es presenta, com és el fet de provar d'allunyar la regulació de les comunitats de propietaris d'aquella regulació de tipus mercantil en què diversos observadors han dit que clarament s'inspirava la regulació que fèiem en el nostre llibre cinquè del Codi civil.

L'administrador de finques s'ha d'encarregar d'un bon nombre de funcions relacionades amb la gestió dels béns immobles i l'assessorament de les comunitats de propietaris, encara que la seva tasca es podria resumir a partir d'un concepte únic i potser més clar, com és que tenen la funció bàsica de resoldre problemes. Per fer-ho, han de dominar la normativa vigent, per saber assessorar de la millor manera possible els seus clients, d'acord amb la legislació. Però és cert que en aquest punt els professionals del sector s'estan trobant amb tota una sèrie de problemes derivats de la indefinició jurídica del règim de la propietat horitzontal que es va introduir amb l'aprovació del llibre cinquè del Codi civil de Catalunya l'any 2006. Per tant, aquesta modificació respon en bona part a un clam dels professionals del sector, dels professionals de la propietat horitzontal. No obstant, les modificacions que introdueix aquest projecte no acaben de cobrir les expectatives de solucionar els problemes d'indefinició jurídica que presenta la legislació vigent, a més d'entrar en algunes contradiccions, com, per exemple, que un deutor d'una comunitat de propietaris no pugui votar, però sí impugnar un acord.

A més a més, el col·lectiu de jutges que van participar en el Fòrum de Jutges i Administradors de Finques del mes de març de l'any passat ja van manifestar que la llei de propietat horitzontal s'inspira en la regulació de les societats mercantils, i és quelcom que havíem comentat en aquesta intervenció, oblidant que la realitat d'una comunitat de propietaris és, en realitat, força diferent al funcionament d'una societat mercantil. Un exemple d'aquesta concepció errònia és el fet que la junta de propietaris es pugui reunir quan ho demani

qui representi una quarta part de les quotes de participació i no únicament els propietaris.

És cert que el projecte té un aspecte positiu, com és el d'intentar depurar tècnicament la normativa vigent i fer més àgils el funcionament intern i la presa de decisions per part dels òrgans de les comunitats, així com el desplegament dels seus acords, i incorpora fins i tot alguns dels criteris jurisprudencials que l'aplicació efectiva de la norma havia anat produint al llarg dels anys.

És per aquest motiu que el Grup Parlamentari Socialista no ha presentat cap esmena a la totalitat d'aquest projecte i que, per tant, participarà dels treballs parlamentaris que s'hagin de produir els propers mesos procurant aportar en les esmenes a l'articulat, doncs, totes aquelles millores de caràcter tècnic que facilitin la vida de les comunitats de propietaris.

És veritat, per tant, que tenim per davant una tasca que és important, una tasca que contribueix a la tasca històrica de codificar el dret civil català, un d'aquells aspectes que són realment rellevants per explicar el tarannà dels pobles, eh? Si no goso dir més que el fet de compartir una llengua, perquè probablement seria fals, almenys tant com el fet de compartir una llengua, el fet de tenir un dret civil propi marca molt el tarannà dels catalans i les catalanes, les seves relacions, diguem-ne, personals, i també les seves relacions econòmiques i la manera com funciona el país.

Esperem que els propers mesos siguem capaços de fer aquesta tasca de manera que no ens hàgim d'autoesmenar en el futur i que no fem, per tant, ús d'aquest sistema de legislar per assaig i error, que crec que no és bo en el camp del dret civil.

Com tota la resta ja ha estat dita i el que calgui dir en el futur respecte a les qüestions de detall ja ho farem en el debat de les esmenes a la totalitat, deixaré aquí la meva intervenció, tot agraïnt-los la seva atenció.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Vicepresidenta, honorable *consejler*, señoras y señores diputados, el Partido Popular catalán apoyará la modificación que se propone del libro quinto del Código civil de Cataluña, concretamente los artículos del precepto 553, sobre propiedad horizontal.

La reforma en general nos parece acertada y positiva en cuanto presenta una buena calidad jurídica, como suele ser habitual en la legislación catalana, y se dirige a mejorar técnicamente la normativa sobre propiedad horizontal, si bien no han transcurrido todavía diez años desde que entró en vigor.

Aprobamos también la mejora gramatical del texto, que prescinde de los usos conocidos como «no sexistas», que están supeditados a unos posicionamientos políticos determinados y que implican una redacción gramatical pobre, confusa y farragosa, máxime cuando existe un precepto, el artículo 7 de la Ley 29/2002, de 30 de noviembre, que lo resuelve, aunque en realidad no fuera necesario, porque la norma gramatical, pues, ya es suficientemente clara.

Existen, por otra parte, algunos aspectos de la reforma sobre los que expondremos nuestras dudas.

Y, finalmente, estamos absolutamente en contra de que se mantenga el apartado 3 –ahora es el 2– del artículo 27, así como el apartado 1 del 28, en tanto que imponen idioma a las actas de la junta y a la diligencia de legalización del libro de actas.

Entrando en el detalle de la propuesta y a modo de ejemplo, la redacción del artículo 3.3 podría resultar contradictoria, creemos, con el artículo 19.2.f, en cuanto a requerir el acuerdo unánime de todos los propietarios o solo de la junta para actuar sobre las cuotas, cuestión que de hecho ya resulta resuelta en el artículo 25.4.

Nos presenta dudas el artículo 5.2, que amplía a las donaciones la obligación de aportar el certificado de deudas con la comunidad. Dado que el adquirente lo es en estos casos a título gratuito y que la aportación del certificado implica una pequeña complicación, y también un pequeño sobrecoste, en aquellas comunidades en las que se cobra por emitir este certificado, nos ha planteado dudas la conveniencia de esta ampliación. Pero por otra parte, como es el criterio de la legislación estatal y al final de lo que se trata es de reforzar la información del adquirente, el nuevo requisito también podría aportar mayor seguridad y uniformidad a las transmisiones gratuitas.

El mantenimiento de la indicación de si el edificio está acabado o no al otorgarse el título de constitución que se exige en el artículo 9.1.a es una manifestación propia, creemos, de la escritura de declaración de obra nueva, en la que ya se expresa este dato.

En relación con el artículo 22, creemos que presenta una redacción técnica mejorada, pues deja claro que el derecho de asistencia a la junta es del propietario, con presunción de representación por el usufructuario, salvo para asuntos importantes.

También coincidimos con la modificación del artículo 23, que suprime con acierto las dos convocatorias de la junta, como consecuencia del hábito, en la práctica, de asistir directamente a la segunda convocatoria.

Sin embargo, en relación con el artículo 24, creemos que se podría aprovechar la reforma para meditar la conveniencia de que los propietarios morosos puedan votar, al menos en los asuntos de gran transcendencia, como sería la modificación del título o de los estatutos, porque hay que tener en cuenta que el impago de cuotas puede deberse a una falta sobrevenida de recursos, especialmente en la actual situación y actual coyuntura económica, y no a una cuestión de mala fe. Por lo demás, el artículo, el 24, distingue muy bien

entre lo que es representació y delegación, figura asimilable a lo que sería un mero mensajero o portador de una voluntad ya declarada que no tiene capacidad de decisión, a diferencia del representante. Por esto es lógico que la delegación sea específica para cada junta y la representación no, tal y como prevé acertadamente la norma.

Se suprime en el artículo 25 la posibilidad de destituir a los cargos de presidente, secretario o administrador si no consta en el orden del día de la reunión, sin que nos resulte evidente el motivo de este cambio de criterio. Es claro, sin embargo, el cambio, en el apartado 4 del mismo artículo, del término «disminuyan» por «priven», que supone coordinar este precepto con el 39.2, ya que, si se requiere el consentimiento del propietario afectado para los acuerdos que disminuyan sus facultades de uso y goce, no se entendería cómo puede la comunidad exigir una servidumbre sobre elementos privativos si el propietario debe consentirla, dado que la servidumbre supone una limitación del uso, pero no una privación del mismo.

Aparte de estos ejemplos, encontramos dos puntos que podrían suscitar dudas competenciales. El primero, el artículo 50, en cuanto determina la forma de inscripción en el Registro de la Propiedad y que parece más propio de la legislación hipotecaria que del libro quinto. El segundo serían las normas procesales contenidas en el proyecto –artículo 46, apartados 2 y 3, y artículo 47–, que no presentan una clara justificación desde el punto de vista de su necesidad en relación con el derecho civil especial y que en caso, además, de ser coincidentes con la Ley de enjuiciamiento civil tampoco serían admisibles, todo esto a la vista de la doctrina del Tribunal Constitucional fijada en la sentencia 47/2004.

Finalmente, el Partido Popular entiende que la propuesta mantiene en el libro quinto una norma injusta, intervencionista y dudosamente constitucional sobre el idioma en que deben redactarse las actas de la comunidad, aplicando un criterio contrario al principio de libre elección de lengua en las relaciones privadas o jurídico-privadas. Se trata, por una parte, del artículo 27.2 del proyecto, que exige que el acta de la reunión de los propietarios se redacte al menos en catalán o en aranés en el Valle de Arán. Debe tenerse presente que estamos en materia de derecho civil puro, es decir, de relaciones jurídicas privadas, en las que no existe justificación legal alguna para imposiciones lingüísticas, como es la imposición del idioma en que debe de redactarse un documento privado, que es el acta de la reunión de propietarios. La exigencia de que el acta se redacte obligatoriamente en catalán implica una discriminación entre ciudadanos, pues aquellos que libremente elijan el catalán no tendrán que asumir ninguna imposición; en cambio, los que elijan el castellano sí que tienen que asumir una imposición, que es la de redactar sus documentos privados también en catalán, o solo en catalán, en contra de su libertad de elección lingüística, y también de la igualdad de condiciones para la opción lingüística que les garantiza la Constitución y que expresamente quedó determinada en la Sentencia 31/2010 del Constitucional.

Incluso existen comunidades de vecinos constituidas por extranjeros que podrían decidir libremente redactar las actas en su propia lengua, sin que exista justificación para imponerles el uso de una lengua oficial, ni catalán ni castellano, en estos documentos privados. Solo en el caso de que este documento privado se deba de aportar a un organismo público es lógica la exigencia de traducción a una cualquiera de las lenguas oficiales, a elección de los vecinos, por supuesto, que podrían y deberían poder optar libremente por traducir su acta al catalán o al castellano, ambas lenguas oficiales y sobre las que la Administración no puede establecer preferencias de uso, según la conocida doctrina del Tribunal Constitucional, Sentencia 31/2010.

Entendemos, por tanto, que la ley debería guardar silencio sobre el idioma de las actas y dejar que los vecinos decidan por mayoría y al amparo de sus libertades constitucionales el idioma a emplear. Incluso la Ley de política lingüística de Cataluña, Ley 1/1998, avala este criterio y todo lo que les he explicado, pues lo establece en varios de sus artículos, como el artículo 1, que garantiza la no discriminación para los ciudadanos en el uso de las lenguas oficiales, que quedaría vulnerado. O el artículo 3, que especifica en el apartado 2: «El catalán y el castellano, como lenguas oficiales, pueden ser utilizadas indistintamente por los ciudadanos y ciudadanas en todas las actividades públicas y privadas sin discriminación. Los actos jurídicos realizados en cualquiera de las dos lenguas tienen, por lo que se refiere a la lengua, plena validez y eficacia»; o tendrían la misma eficacia en castellano si se han de traducir al catalán. O en el artículo 4 de la Ley de política lingüística, que vuelve a manifestar el derecho a expresarse en cualquier lengua oficial, a utilizar libremente cualquiera de las dos lenguas en todos los ámbitos y a no sufrir discriminación por la lengua elegida. Y específicamente el artículo 15, que dice en el apartado primero: «La lengua no es requisito de forma de los documentos privados; por tanto, son válidos los redactados en cualquier idioma, sin perjuicio de las traducciones que las leyes civiles, mercantiles o procesales exijan para su ejecución, en caso de que el idioma no sea oficial en Cataluña.» O en el apartado 2 del artículo 15, que dice: «Los documentos privados redactados en cualquiera de las dos lenguas oficiales en Cataluña son válidos y no requieren traducción alguna.»

Similar crítica puede hacerse del artículo 28 del libro quinto, que exige que la legalización del libro de actas se realice al menos en catalán o aranés en el Valle de Arán. En este caso, al intervenir en la legalización del documento un funcionario, que es el registrador de la propiedad, que actúa en este caso de manera asimilable a la intervención notarial, la opción lingüística debería limitarse a las dos lenguas oficiales, pero a elección del ciudadano, según además la normativa general recogida en el artículo 14 de la Ley de política lingüística. En caso de optar por el castellano, según el proyecto, el registrador tendría que legalizar el libro también en catalán, serían obligadas dos diligencias, una penalización y discriminación innecesaria, pues, como hemos visto y es lógico, la diligencia en castellano ya tiene plena validez a la vista de la ley.

Creemos que mantener estas imposiciones lingüísticas en una ley que regula relaciones jurídicas civiles empaña su calidad técnica. Es además contrario a la libertad civil propia del derecho catalán, de cuya tradición se aparta. Supone una regresión en la libertad civil en relación con la anterior ley, la Ley de propiedad horizontal de 1960, que sigue vigente en el resto de España, que no exige requisito idiomático alguno para las actas de vecinos, como no podría ser de otro modo. Las comunidades de vecinos en Cataluña tienen también perfecto derecho a decidir la lengua en que redactan las actas. Acaten ustedes la Constitución, la Ley de política lingüística, abandonen su obsesión liberticida y dejen que los ciudadanos decidan libremente.

Gracias.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, vicepresidenta, aquesta llei que avui discutim, el projecte, ens permet posar de manifest el que moltes vegades es passa per alt davant de les problemàtiques que afecten les famílies, avui, al voltant del seu habitatge, els problemes per pagar els lloguers, per pagar les quotes hipotecàries, la pobresa energètica, la impossibilitat de poder fer els arranjaments que necessiten a casa seva... Dic que a vegades ens passa per alt el fet que la comunitat de propietaris, formar part d'una comunitat de propietaris, és un problema afegit per a molts milers de famílies al nostre país. Per què? Perquè s'hi afegeix el problema de no poder pagar també moltes vegades les quotes de manteniment de la comunitat, s'hi afegeixen també les dificultats per poder realitzar les millores o obres de manteniment imprescindibles per a la comunitat, s'hi afegeix el fet que per desgràcia molts habitatges, molts apartaments, passen o es queden en mans d'uns promotors que ara són insolvents i s'han dissolt o passen a mans de bancs i caixes que no volen saber res de la comunitat i, de forma efectiva, boicotegen fins i tot el pagament de quotes o el manteniment de l'edifici, etcètera. És a dir, en definitiva, ens trobem que les dificultats de l'habitatge no es queden a les portes del pis, sinó que ocupen tota la comunitat.

Aquest projecte de llei intenta, òbviament, posar-hi solució, però intenta posar solució sobretot a problemes formals, però no aborda, creiem nosaltres, els grans canvis que caldria ser més agosarat a introduir a la llei. Ho diu així a l'exposició de motius: «La reforma no suposa la modificació del sentit dels principis que inspiren el règim vigent de la propietat horitzontal de Catalunya.» I nosaltres creiem que sí. Perquè existeixen realment moltes dificultats que afecten les nostres comunitats de propietaris, i un dels principals problemes que tenen avui les comunitats es centra, precisament, en la manca de personalitat jurídica que

aquestes comunitats tenen. És a dir, avui no té sentit mantenir una situació en què les comunitats poden ser titulars de comptes bancaris però no poden comprar un bé immoble, no poden administrar, llogar o gestionar els elements privatis que serien d'utilització privativa, com pot ser l'experiència que hi ha hagut en el cas de les comunitats de propietaris de Llefià, exemplar, en què els mateixos propietaris van utilitzar els espais verds, privats, per realitzar unes places d'aparcament amb unes dificultats enormes que encara avui els tenen a les portes del registre de la propietat amb dificultats per inscriure, per transmetre, per declarar, etcètera.

Ens trobem que no poden adjudicar-se el pis d'un morós en una subhasta, no tenen autonomia per tenir un dipòsit en una entitat bancària que no sigui estrictament l'administració del compte. En definitiva, el president de la comunitat de propietaris no pot ni concertar préstecs amb entitats bancàries per fer front a obres importants de reforma a la comunitat, ja que, en aquest cas, els bancs els deneguen aquest tipus de préstecs o demanen l'aval personal o el préstec individualitzat de cada un dels comuns; o no parlem, ja, de les dificultats que hi ha per cobrar les quotes indegudes. Perquè, primer, la comunitat difícilment es vol dirigir a un comuner que passa dificultats personals per unes quotes que sempre seran de poca quantia, o bé es troba davant un banc o una caixa o un promotor que o és insolvent o ha desaparegut, o opta, simplement, per donar la callada per resposta i no fer cas de la comunitat.

Per tant, nosaltres, en el tràmit d'aquesta..., de la tramitació d'aquesta llei, serem molt agosarats i proposarem esmenes perquè, d'una vegada per totes, s'abordi el tema de fons: que es doti la comunitat de propietaris de personalitat jurídica, com ho té qualsevol altra entitat que administra béns, i que això li permeti accedir a ajudes com a tal comunitat, exercir accions com a tal comunitat, realitzar tota mena d'operacions jurídiques, patrimonials, etcètera, que facilitin la vida d'aquestes comunitats i també que li facilitin l'actuació davant de l'Administració de justícia.

Fixin-se la paradoxa que tenim en aquesta situació actual, en què la comunitat sols pot respondre per aquells fons que tingui constituïts, però, si hi ha un deute, o hi ha una situació, o l'impagament d'unes quotes que han d'afectar a la millora de tota la comunitat de propietaris, qualsevol reclamació s'ha de dirigir individualment a cada un dels propietaris.

A més, les comunitats tenen dificultats enormes per acudir a la justícia, perquè ningú està en condicions, avui en dia, d'una comunitat de poques persones, d'establir un plet contra un banc, contra una caixa, contra un promotor, pel que significa de pagament de taxes, de pagament dels advocats i els procuradors, i per poder afrontar tota la complexitat d'un judici, quan, a més, no hi ha formació, ni hi ha preparació, ni hi ha un assessorament obert cap al conjunt d'aquestes comunitats.

Per això nosaltres creiem que hem de ser valents i hem de proposar, d'una vegada per totes, que es reconegui

personalitat jurídica a les comunitats de propietaris i que aquí puguin actuar, però no quedar-nos només en això.

Em sap greu que hagi marxat ara el conseller Santi Vila, encara que ja li ho transmetrem, perquè jo pensava que era molt encertat que ens acompanyés en aquest debat, perquè efectivament el tema no és exclusivament de drets civils, sinó que afecta també, molt, la problemàtica de l'habitatge, com he intentat explicar al principi.

Miri, fa poc, a Mataró, es va fer una enquesta entre els veïns, i el titular del diari és: «Els veïns de Mataró en peu de guerra amb la gestió de les comunitats de propietaris», no? Una enquesta feta que demostra que tres quarts parts dels enquestats –és a dir, en definitiva, de persones que viuen en comunitat de propietaris– estan molt descontents amb el que significa la gestió d'una comunitat de propietaris, per les dificultats que he explicat anteriorment; però una de les coses que destaquen és pel desconeixement de les normatives, per la incertesa quant a les possibilitats que tenen d'accedir a ajudes públiques, etcètera.

Nosaltres creiem que seria el moment de fer una acció coordinada entre el Departament de Justícia i tot el que seria, doncs, els aspectes més d'assessorament jurídic, justícia..., la col·laboració amb col·legis d'advocats per al que és l'assistència jurídica gratuïta, i la Secretaria d'Habitatge per poder establir cursos de formació, assessorament, mediació, fàcil accés a la justícia, resolució de conflictes, i, per què no també?, ajudes públiques en alguns casos en els quals, com ara passa, s'han suprimit tots els programes que hi havien per ajudar a la rehabilitació de façanes, a la rehabilitació d'elements estructurals dels edificis, i, literalment, estem patint també una pobresa comunitària. És a dir, a la pobresa energètica, a la pobresa dels subministaments d'aigua, a la impossibilitat d'assumir hipoteques s'hi afegeix, avui en dia, la pobresa col·lectiva de les comunitats de propietaris, que veuen com es degraden els seus edificis, com es degraden els seus espais comunitaris, on hi havia hagut durant molts anys ajudes molt substantives per a la reforma, la rehabilitació, la millora energètica... –que, per cert, no se'n parla aquí, quan també hauria de ser una de les mesures per ser coherents amb els plans d'eficiència i estalvi energètic, que també haurien de requerir menors quòdrums comunitaris per poder-se realitzar–; tot plegat crec que obligaria a fer una política concertada, una política entre el Departament de Territori i Sostenibilitat, Secretaria d'Habitatge, col·legis d'advocats, col·legis d'administradors de finques, etcètera, per ajudar les comunitats de propietaris a superar aquesta pobresa comunitària, per poder realitzar polítiques d'activació econòmica, que tantes vegades s'ha dit que estarien molt ben associades al tema de realitzar obres de rehabilitació, de millora, d'eficiència dels elements comunitaris perquè és una manera de donar ocupació en el camp de la construcció quan ja no hem d'anar a fer noves promocions, sinó a mantenir les que tenim, i per evitar les situacions de marginalitat que es comencen a produir per desgràcia en moltes comunitats en les quals només estan ocupats tres, quatre, cinc pisos,

la resta és d'un banc, la resta és d'una caixa, i això se'n va, literalment, en orris. Això no es pot mantenir.

Per tant, no n'hi ha prou –que estan benvingudes, naturalment– amb les millores tècniques de convocatòries, de les diferents formalitats que aquí solucionen, sinó que caldria anar a trobar sistemes ràpids d'intervenció, d'assessorament, d'assistència, d'accés a la justícia, d'execució ràpida, perquè les comunitats es trobin acompanyades en aquesta situació difícil que estan passant i que aquesta pobresa comunitària no s'estengui com per desgràcia s'està estenent i ens podem trobar amb disgustos, jo crec que ja s'estan produint, en molts casos.

Esperem, doncs, que en el tràmit d'aquesta llei tinguem aquest debat. Jo emplaço els grups de la cambra, suposo que el tema pot semblar molt complex tècnicament, però és el veritable ou de Colom de les problemàtiques que afecten les comunitats. En el moment que els reconeguem personalitat jurídica els simplifiquem extraordinàriament la vida; s'apliquen tota una sèrie de normes molt més simples, i els permetem, sobretot, fer front als poders que representen avui entitats com els bancs i com les caixes, que no tenen cap inconvenient a passar-se per alt ara un pobre president de la comunitat, que a més canvia pràcticament cada any, que no té la formació adequada i que no té els instruments jurídics i legals que sí que tenen aquestes entitats.

Gràcies, senyores i senyors diputats, senyor conseller i senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. *Conseller*, diputadas, diputados, para anunciar la posición, que ya la saben porque no hemos presentado enmienda a la totalidad, pero para anunciar la posición favorable de Ciutadans sobre la modificación del libro quinto en materia de propiedad horizontal que se propone hoy aquí.

Esta ley nos parece trascendente, aunque coincido con el señor Aragonés, como acaba de decir, después del debate habido esta mañana, puede parecer una reforma menor o un aspecto menor de lo que aquí se discute, pero a nosotros nos parece igualmente importante porque afecta a la cotidianidad, afecta a la mayor y más preciada posesión de muchos ciudadanos que tienen en estos momentos en propiedad su vivienda, y a la relación que tienen con sus vecinos. Por eso nos parece una reforma importante, porque aunque la última es del año 2006, se han puesto de evidencia y enseguida se pusieron en evidencia una serie de deficiencias de la regulación de la división horizontal.

Estas deficiencias fueron puestas de manifiesto tanto por parte de administradores de fincas como de abogados o de agentes de la propiedad inmobiliaria. Y, por tanto, entendemos que esta reforma se ha reco-

gido, porque responde por tanto a fallos puestos de relieve en la realidad práctica y cotidiana de cada día en el devenir de las comunidades de propietarios.

Nos parece, *conseller*, una reforma necesaria para armonizar, ordenar sistemáticamente y tratar de solucionar los diversos problemas relativos a los detectados en el régimen de propiedad horizontal vigente en Cataluña. Y de paso creemos que se debe armonizar la regulación de este régimen jurídico con el resto de libros del Codi civil de Catalunya, también, pero incluso ir más allá, como ha apuntado aquí también algún otro diputado, buscar una armonía con el resto de leyes del sector.

¿Y todo ello por qué? Porque, *conseller*, esto tiene que quedar muy claro, la regulación de la propiedad horizontal tiene que quedar clara para no confundir más a los ciudadanos y garantizarles la estabilidad y seguridad que merece el lugar en el que habitan: su casa.

Como aspectos positivos vemos positiva la exigencia de la certificación del estado de cargas tanto para las transmisiones gratuitas como las onerosas. Se ha incluido esta certificación para las adquisiciones a título gratuito, como es la herencia o la donación. Y nos parece importante para precisamente en bien del resto de propietarios, para que el nuevo adquirente o el nuevo..., al que le han donado una vivienda o hereda una vivienda, tenga claro y..., que es verdaderamente las cargas que hay, que también es una carga las cuotas adeudadas a la comunidad.

Nos parece muy importante la ampliación del plazo de la afección real para garantizar mejor el cobro de las deudas de la comunidad, si bien entendemos que es un olvido del legislador, se hace referencia a los últimos tres años y no se hace referencia al corriente. Entendemos que es un olvido, y en el trámite de enmiendas nosotros lo pondremos de manifiesto y solicitaremos que se redacte en esos términos.

Menos positivo, *conseller*, aunque ya le digo que nosotros vemos positiva esta reforma, encontramos que no se aclara y no se pone en consonancia con el resto de la normativa el papel de la persona que tiene que administrar la finca: el administrador de la propiedad. Nosotros entendemos que no está de acuerdo ni siquiera con la *Ley del habitatge*. Entendemos que tiene que tratarse del administrador de fincas externo, el que no es propietario tiene que ser un profesional cualificado bajo la supervisión ética y además de control profesional del propio colegio. Por tanto, *conseller*, nosotros creemos..., y esto ya está previsto en la *Ley del habitatge*, por lo tanto creemos que se tendría que contemplar aquí también que el profesional que tiene que administrar... (*Remor de veus.*) Perdón, yo pediría... (*Persisteix la remor de veus.*) Perdón, es que me es muy complicado continuar... (*Pausa.*) Yo pediría, *conseller*, o querríamos, que constara que el administrador de la finca tuviera la cualificación necesaria y los requisitos de idoneidad y profesionalidad necesarios que normalmente tienen los administradores de fincas.

Esto es una solicitud de los administradores de fincas, que son los que en la mayoría de los casos llevan la

administración y mueven una gran cantidad de dinero en España y en Cataluña por supuesto, tienen una responsabilidad, y ante una legislación tan compleja como la que afecta a la propiedad horizontal, entendemos que tiene que ser un profesional con los suficientes conocimientos y solvencia, y por tanto la ley debería recoger esto para evitar intrusismos o engaños no deseados a los propietarios.

Por último, y en este caso ya nada positivo, *conseller*, nos parece que se podría haber aprovechado esta ley para no obligar a que se redacten las actas en catalán, sino que siendo un régimen de propiedad privado, dejar a los propietarios que redacten en el idioma que les parece; o, si no, *conseller*, como mínimo y si es una comunidad extranjera, en cualquiera de las dos lenguas de la comunidad, como cooficiales que son, el catalán y el castellano.

Por todo ello, *conseller*, nosotros en el trámite de enmiendas haremos las pertinentes enmiendas para que esto se cambie, porque nos parece una imposición innecesaria y una intromisión en un ámbito privado, y, por tanto, nosotros lo defenderemos así.

Nada más, muchas gracias.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sànchez

Doncs bé, bon dia de nou, per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres en el Projecte de llei de modificació del llibre cinquè del Codi civil. La nostra objecció a aquesta llei no és tant pel que fa, ni pel que suposa, ni pel que ha legislat, sinó per allò que no fa, és a dir, per allò que no s'ha atrevit a fer i per allò que s'ha negat a fer, no? Ja avanço que nosaltres ens abstindrem en aquesta votació. No considerem que la llei porti coses en si dolentes, és a dir, entenem que hi ha algunes millores al llarg de tota la regulació, però, com he dit, per nosaltres era un moment en el qual se podia aprofitar una de les competències que tenim, i no s'ha aprofitat.

Per a fer un resum d'allò que teníem i que nosaltres considerem que és un punt de partida que explica moltes coses, doncs, l'aprovació del llibre cinquè és de 2006, ja va suposar l'endregament o posar en ordre la caòtica legislació anterior, corregir-ne defectes, regular per primera vegada determinades figures i, en definitiva, refondre i harmonitzar el contingut de normes relatives al dret patrimonial. D'altra banda, o tanmateix, la part més transcendental va ser la regulació de la propietat horitzontal, que va provocar, bàsicament, o que entenem..., per nosaltres, allò important sobre aquesta aprovació va ser el fet que la llei espanyola es deixés d'aplicar a Catalunya. D'altra banda, doncs la llei de 2006 introduïa alguns aspectes que ja determinaven bastant o, d'alguna manera, entenem nosaltres que determinen bastant la continuïtat de la llei, amb la regulació del funcionament de la junta de propietaris, amb la limitació del principi d'unanimitat, amb

la propietat horitzontal complexa, per parcel·les també, i amb el dret de vot. Amb això, fins ara, diem el que teníem, un resum molt planer perquè aquells que no saben de què estem parlant puguin fer una aproximació ràpida.

D'altra banda, què suposarà la reforma? Doncs, la reforma, conforme està escrit, no?, pretén dotar de major claredat la comunitat de propietaris, pretén reformar l'organització de la comunitat de propietaris amb preceptes que suposen la supressió de les previsions primera i segona de la convocatòria de la junta, s'hi incorporen les noves tecnologies, s'ordenen les funcions de cada òrgan de la comunitat, també es parla dels canvis pel que fa a la majoria per a adoptar acords i de la resolució dels conflictes entre comuners, que, com hem dit, si entrem al detall de cada mesura concreta podríem estar d'acord o no en determinats aspectes.

Fins aquí diem el que s'ha fet. I la nostra objecció, que és el que no s'ha fet. El que no s'ha fet vers sobre el règim hipotecari, i bàsicament en un context actual, on les execucions hipotecàries són un drama social, i són un drama social... –ens hem de remetre, per exemple, al recent informe de la PAH i del DESC sobre què suposen les execucions hipotecàries al dia, què suposen per a, bàsicament, una ciutat com Barcelona, que és la que encapçala el rànquing de desnonaments–, no entenem per què no s'ha optat per legislar en matèria hipotecària, i no ho entenem perquè no entenem que hi hagi cap excusa legal per fer-ho. És a dir, el dret real de la hipoteca està regulat als articles 104 al 197 de la llei espanyola; bàsicament, la Generalitat no ha volgut exercir aquesta competència, que és legislar en matèria hipotecària, i això ens condemna a seguir una llei que és una llei deficitària, l'espanyola, que és una llei que està col·locant les persones en una situació de total desamparament davant uns clàusules en molts casos abusives i que és una llei..., i entenem nosaltres, a més a més, que ara existia la..., que el moment era ara, per agafar aquesta competència que es té i executar-la per intentar, doncs, d'alguna manera, paliar, ni que sigui una part –nosaltres entenem que bastant rellevant–, bàsicament, les execucions hipotecàries.

Per què entenem nosaltres que els diferents governs, doncs, mostren una absoluta voluntat de tirar endavant en el tema hipotecari? Doncs, la veritat és que ens costa molt, i no volem ser maliciosos en la interpretació, però no entenem que així sigui, i no ho entenem perquè es passen totes les comissions i tots els plens demanant més competències a l'Estat espanyol, i allà on en tenen no les desenvolupen. Llavors, ens fa pensar si vostès, que han dit abans, el conseller Vila deia abans: «Nosaltres mirem al nord», si vostès miren al nord, com és que no han tingut en consideració la sentència del Tribunal Europeu de Justícia, una sentència que ha marcat una fita respecte a les pràctiques hipotecàries i que ja explicita l'absoluta incompatibilitat de la Llei hipotecària espanyola amb la legislació comunitària, i que a més a més emplaça l'Estat espanyol per a modificar alguns preceptes que violen, com hem dit abans, doncs, aquesta normativa europea? No entenem, si realment vostès miren al nord i si realment vostès aspiren a tenir un model de justícia social una mica més

evolucionat que el de l'Estat espanyol, per què no han exercit aquesta competència.

I al final, no?, finalment s'han conformat amb complir la bateria de mesures que la llei espanyola, doncs, ha reformat, que són mesures poc agosarades, que són mesures que deixen igualment en una situació de desamparament social i en una situació d'emergència habitacional un percentatge altíssim de la gent que es troba sotmesa a execucions hipotecàries. I, com hem dit, no volen ser maliciosos, però entenem que no s'ha fet perquè legislar en matèria hipotecària significa legislar contra aquells que han portat, amb la seua pràctica habitual d'enriquiment i d'avarícia, a la situació social de bombolla immobiliària en què estem, a la situació social de famílies excloses i a la situació social de múltiples i creixents desnonaments.

I si agafem de nou l'informe, que entenem nosaltres que fa tota una feina molt interessant que els governs haurien de tenir molt i molt en compte, com és l'informe DESC i la PAH, ens diuen que, per exemple, agafant com a punt de referència Barcelona, doncs, les entitats amb qui s'han contractat les hipoteques són Catalunya Caixa, amb un 29 per cent; CaixaBank, amb un 20 per cent, i el BBVA, amb un 15 per cent. Si agafem llavors les entitats bancàries que més desnonen, tenim en el rànquing Bankia, el BBVA i CaixaBank. I va i resulta que aquelles que estan ocupant els llocs alts del rànquing són aquelles que hem rescatat amb els nostres diners públics.

Per tant, no sabem si és que vostès no s'atreveixen a legislar contra gegants que són els bancs, no sabem si realment són voluntàries, aquesta total inobservança i sordesa social davant d'un problema que és un problema gravíssim. I llavors, en tot cas, el que sí que no entenem és que tinguin sempre una reiterada reivindicació per aconseguir més competències dins d'un sistema autonòmic, de les quals nosaltres podem estar a favor, però que quan les tenen, o bé mal copien models legislatius o normatives espanyoles, amb una única, mateixa lògica, que vostès diuen que és una lògica neutral però que no ho és, i que a més a més no ho és i té uns principis inspiradors a nivell mundial bastant clars, i que està construint unes administracions públiques que drenen recursos a la privada i un mercat privat que viu de ser parasitari i que no assumeix cap tipus de risc, perquè viu de ser parasitari de l'Administració..., llavors, quan tenen aquestes competències, quan les tenen cedides, quan les tenen cedides de manera exclusiva, com són les de matèria hipotecària, llavors no s'atreveixen amb qui tenen al davant i de nou, no?, ens situen en mers espectadors del que està passant, cosa que nosaltres, doncs, no entenem, perquè no entenem que la política sobre habitatges en aquest país l'hagi de fer la PAH, no entenem que el Govern no assumeixi la responsabilitat que té en matèria hipotecària.

Llavors, per nosaltres, és una nova oportunitat perduda, un suma i segueix o un guanya i desnona.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Elena Ribera.

Elena Ribera i Garijo

Gràcies, senyora presidenta. Bon dia a tothom; bon dia, honorable conseller, honorables consellers. Agraïxo la presència del conseller Vila, encara que a nosaltres no ens passa com a Iniciativa: sabem que estava amb nosaltres, perquè sabem que som un govern que anem a una; sabem que coneix el projecte que es presenta, perquè ha pogut efectuar en el tràmit d'audiència les seves alegacions, i sabem que el seguirà atentament, tot el procés, per introduir totes les millores, fins i tot aquelles d'Iniciativa per Catalunya - Verds, que, evidentment, nosaltres, com a grup parlamentari, estem oberts i disposats a incorporar, sempre que millorin el projecte i, en la mateixa línia, el facin més social.

Aquest avantprojecte de llei que ara es presenta ja com a projecte està dintre del que són les competències catalanes, les competències exclusives en legislació civil, que fins ara no s'han qüestionat, perquè es troben dintre de l'article 149 de la Constitució espanyola i, en concret, dintre de les que corresponen en exclusiva a Catalunya i que li atribueix el 149.1.8, i que no ha estat qüestionat tampoc pel Tribunal Constitucional mai, ni quan es va aprovar el nou Estatut d'autonomia, i que no entenem per què avui poden plantejar..., quan no van plantejar aquesta llei que presentem, inspirada en els mateixos principis, en el seu moment, el 2006, cap tipus de recel per part del Partit Popular.

També estarem oberts en el tràmit parlamentari a veure la fonamentació d'aquests dubtes competencials, que no siguin simplement un instrument de guerra jurídic que s'utilitzi, en aquest cas, contra una llei, contra una competència que podem exercir, constitucionalment parlant, amb la boca ben plena.

El dret civil català –i en això compartim amb tots els partits catalanistes d'aquesta cambra la necessitat de defensar-lo, preservar-lo, modificar-lo i desenvolupar-lo– no ve d'ahir ni de la Constitució espanyola, sinó de molt més lluny. En aquest sentit, també ens felicitem, com ha fet el diputat d'Esquerra Republicana, per la coincidència de data, avui, en la presentació d'aquest projecte. El Codi civil català apareix després de l'any 1998, perquè, com saben –i, si no, els ho voldria recordar als que tenen mala memòria–, venia d'una compilació de l'any 1960 i, molt abans, d'unes altres normes. La Compilació del 1960 es va veure en la necessitat de ser adaptada a la Constitució espanyola, i es va adaptar amb una llei del 84. Després, el dret civil català va passar per una segona fase, en què es va començar a regular a través de lleis especials; era una opció, anar fent moltes lleis. Però com els catalans tenim fama d'ordenats, i crec que merescuda, ho vam voler sistematitzar millor, fer-ho més harmònic, fer-ho més fàcil, fer-ho més eficient, i vam pensar en la possibilitat de fer un codi civil.

I així és com les lleis especials es van començar a encabir en un codi civil de Catalunya que es va anar aprovant sistemàticament per llibres en diferents etapes. La primera Llei del Codi civil va ser del 2002, i així van venir les altres lleis, que van configurar els sis llibres. L'actual, el que és objecte de regulació pel projecte d'avui, és el llibre cinquè. El llibre primer parla dels béns, la possessió, etcètera.

D'aquest llibre cinquè, avui el que modificarem serà el llibre que fa referència al capítol tercer, que és el règim de propietat horitzontal. I aquest projecte té dos articles que van destinats bàsicament a això: un, a la propietat horitzontal, a donar-li una regulació completa que satisfaci el sector, que va quedar insatisfet després de la regulació del 2006, i, per tant, hem recollit les seves inquietuds ja des del primer moment de l'aprovació, i això va donar lloc que es presentés una proposta de resolució en la vuitena legislatura que instava el Govern, en aquella època, tripartit –titularitat del Departament de Justícia en mans socialistes–, perquè s'esmenés ja el que es veia que no havia quedat ben recollit.

En aquest sentit, el diputat socialista que m'ha precedit no ha de patir, perquè és vocació d'aquest grup parlamentari, des d'ara i des de sempre, donar estabilitat al dret civil i no utilitzar el mètode assaig/error. Si se'ns hagués escoltat una mica quan van utilitzar vostès la majoria, potser no hauríem d'haver fet l'assaig tan ràpidament. En aquest cas, després d'aquesta resolució de la vuitena legislatura, en la novena legislatura, quan ja estava en el Govern Convergència i Unió, se'ns va instar ràpidament pel mateix Partit Socialista que féssim la modificació del que s'havia fet sota el seu mandat, a la qual cosa ens vam avenir. I avui bona prova n'és, ja que no s'ha pogut fer abans, que estiguem aquí, després de set anys, per intentar esmenar el que no va ser una regulació prou..., podríem dir, a satisfacció de tothom.

Intentarem ara, també amb la seva col·laboració –i em refereixo en concret al Partit Socialista–, millorar aquest text. Estem oberts als seus suggeriments, a les seves aportacions, i nosaltres estarem amatents al que pugui significar, per tal que puguem donar aquesta estabilitat que vostès ens reclamen i que nosaltres compartim des del primer moment en què vam tocar la Compilació de 1960.

Nosaltres, els catalans, avancem lentament, potser, però ens agrada avançar segurs. I, per tant, ens agrada també grans pactes, grans unanimitats, perquè les coses es puguin fer amb aquesta solidesa que fa que es generi seguretat jurídica per a tots els ciutadans. Per tant, ben vingudes les seves esmenes, també, que seran recollides de molt bon grat.

No ha de patir, tampoc, perquè alterem granment els principis que van inspirar el projecte en l'època en què es va fer, perquè els principis són els mateixos que es van utilitzar en aquell moment.

Pel que fa al tema de l'idioma, que ara s'ha passat a convertir també en un problema quan no ho havia estat, tampoc ens estranya; ens entristeix, això sí, perquè, si l'idioma no havia estat un problema l'any 2006,

si no va ser un problema d'aplicació d'aquesta llei, ni ho van marcar així els col·legis administradors, ni els API, ni ningú, ara és un problema.

Ens entristeix també que el Partit Popular faci aquest seguidisme electoral, que només se pot explicar així, de Ciutadans, perquè els únics que ho van plantejar, i no ho van plantejar el 2006, sinó el 2009, en la vuitena legislatura..., va ser en aquell moment el company Domingo, que ara malauradament no està en les files de Ciutadans –era un bon company, cada u té la seva ideologia. Ell va plantejar el tema del català el 2009. El 2006 no ho va plantejar el PP; el 2009 no ho va plantejar el PP; el 2010 no ho va plantejar el PP, i espera a avui a plantejar el tema del català en les actes, quan aquí no s'està exclouint el castellà sinó que s'està dient que almenys les actes es redactaran, també, en català i en aranès. Això no és anar contra el castellà; és una defensa del que és propi ja que hi ha qui ho està atacant contínuament. I nosaltres serem molt fermes en la defensa d'aquest punt.

Respecte als suggeriments, a les inquietuds que manifesten els companys de la CUP, del Grup Mixt, doncs, no patiu, tampoc, perquè nosaltres no fem renúncia de cap competència. I no és una qüestió de boca, és una qüestió de cap, de cor, d'actitud i d'anar cap endavant. Ja he dit abans que avançarem lentament però avançarem fermes i segurs, que no renunciem a exercitar les competències, però tot té un tràmit i tot té un temps, també en l'iter legal.

En l'àmbit hipotecari tenim competències en la hipoteca, però no tenim competències, en aquest moment, no tenim competències en el que és la Llei d'enjudiciament civil, la Llei d'enjudiciament criminal, les bases de les obligacions contractuals, perquè això és d'àmbit comú estatal, marcat per l'article 149 de la Constitució. Per tant, necessitem fer tota una sèrie de passos per poder avançar.

Però, en l'àmbit que preocupa, i ho entenem i ho compartim, pel que afecta socialment aquelles famílies que passen més necessitat, que es veuen obligades a viure en règim de propietat horitzontal, perquè no poden disposar d'una «vivenda» unilateral només per a ells, en exclusiva, aquest Govern i aquest grup parlamentari és molt amatent a les necessitats de les persones que tenen dificultats, perquè el que ens importa és construir un país molt ric en què tothom, totes les persones..., no se senti ningú abandonada ni baixada del carro per les grans potències financeres o pels grans interessos. En aquest camí no ens trobaran.

I sí que ens trobaran al seu costat per defensar el que és just, el que fa que els catalans ens trobem, independentment de quin sigui el nostre origen..., tots els que vivim aquí puguem avançar, puguem avançar dignament, puguem tenir una regulació que ens empari. I, per tant, en el moment que oportunament correspongui, la modificació també del dret d'hipoteca ja es plantejarà per aquest grup parlamentari.

Estaríem encantats de poder entrar en el tema de la regulació del dret hipotecari. Què més voldríem! Avui, ens hem de conformar a donar satisfacció a la reforma de la Llei de propietat horitzontal, ja que ens ho han

demanat els col·legis d'administradors, els operadors jurídics, els magistrats del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, tots els operadors amb què hem parlat i amb els que podrem parlar, perquè els donarem..., obrirem l'audiència perquè amb tots aquells col·lectius amb qui el departament –que han sigut molts– no ha pogut tenir l'oportunitat d'estendre's amb ells, que ho puguem fer en l'àmbit parlamentari.

Crec que aquest és un bon pas, que iniciem en un bon camí, en una bona direcció, i això és el que ens ha de fer més contents a tots avui, que és la possibilitat d'avançar en aquest àmbit, que també serà un àmbit social.

La presidenta

Finalitzat el debat, i atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat, la iniciativa legislativa continua la seva tramitació.

(*María José García Cuevas demana per parlar.*) Senyora María José García Cuevas...

María José García Cuevas

Señora presidenta... (*Pausa.*) Gracias, presidenta. ¿Sí?

La presidenta

Té trenta segons.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Bueno, aclararle, después de la intervención de la diputada, que no es un tema de conflicto, el tema de la lengua, es un tema de vulneración de derechos. Nosotros entendemos que las leyes no deben vulnerar derechos individuales.

Y además en este caso, como he dicho, creo que empaña la calidad jurídica del libro quinto, que es un desprestigio y que es una obsesión liberticida que creo que este Parlamento debería, pues, corregir precisamente para preservar la calidad y el nivel reconocido de la legislación catalana.

Gracias, presidenta.

(*Elena Ribera i Garijo demana per parlar.*)

La presidenta

Senyora Ribera, trenta segons.

Elena Ribera i Garijo

Gràcies, presidenta. No demanaria la paraula si no hagués sentit un desqualificatiu... Que el Codi civil català parli que almenys l'acta es recollirà en català i aranès, això no pot ser un desprestigi mai. Això, en tot cas, ho hauria de llegir, si ho veiés amb bons ulls, amb mentalitat neta, com la necessitat de defensa d'una llengua que es veu amenaçada, perquè, si no, no caldria col·locar-ho en un codi civil. I com és un codi civil de Catalunya, fet per a tots els catalans..., no im-

porta, perquè no diem que no es facin en castellà les actes. La llengua cooficial és català i castellà, i les respectem totes dues.

Demanem, i ja ho he dit moltes altres vegades, el mateix respecte que nosaltres prediquem.

La presidenta

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la qualitat de l'aire. És el punt vuitè.

Interpellació

al Govern sobre la qualitat
de l'aire (tram. 300-00116/10)

Presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Hortènsia Grau.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. Conseller, per què l'interpel·lem avui sobre aquest tema? Si em deixa, agafant-me una mica als termes weberians, perquè s'ha donat una consellació de problemes que han aparegut simultàniament aquests dies, si em permet la broma.

Les dues primeres setmanes de desembre torna a saltar l'alerta, i el famós i conegut amic, l'anticicló, obliga a activar el protocol anticontaminació a setze municipis de la regió.

Al mateix temps, es donen a conèixer a la premsa els resultats d'un estudi publicat a *The Lancet*, la prestigiosa revista mèdica britànica, que relaciona l'exposició a partícules fines, les PM10 i les PM2,5, i l'augment de mortalitat. Res de nou, perquè l'OMS ja ens havia advertit el febrer d'aquest mateix any i ja s'havia publicat un informe encarregat i cofinançat per la Unió Europea en què es relacionaven les partícules en suspensió i les malalties de càncer, i, concretament, a la jornada d'ahir ens deien, en càncer de mama, un augment del 14 per cent. I, per tant, la mateixa Unió Europea recomanava revisar els límits permesos i posar-los més baixos que els actuals.

I, a més, quart element, o tercer, dins d'aquesta constel·lació, a finals de novembre el seu departament ens posava a exposició pública el nou Pla de millora i qualitat de l'aire 2011-2015; nou que ara veurem que no en té massa, de nou.

Per tant, quasi obligat interpel·lar-lo, perquè els nivells s'incompleixen a la regió metropolitana, i no només quan hi ha episodis de contaminació com el d'aquests dies, sinó moltes més vegades. I, de fet, si les mesures es fessin tal com marca la normativa, no el 30 per cent de dies, sinó el 90, veuríem que Barcelona - regió metropolitana és un dels llocs d'Espanya on més vegades se fan episodis de superació. I, per tant, tenim un greu problema de salut, un problema transversal i que, segons el Creal, els estudis, causa més de 3.500 morts prematures l'any.

La contaminació i la mala qualitat de l'aire, conseller, pesen com una espasa de Dàmocles sobre 4 milions de persones i sobre el seu Govern; sobre el seu Govern, perquè, a més, vostès saben que tenen una sanció pendent que els imposarà Europa.

I què han fet, vostès, des del 2010? No posem el retrovisor, però molt breument. El Govern d'entesa va fer un pla 2007-2009 que tenia setanta-tres mesures. D'aquestes setanta-tres, suposo que tots recordaran, tots i totes, els vuitanta, icona, els famosos vuitanta quilòmetres/hora, una de les icones, igual que l'impost de successions, que vostès, quan van arribar a govern, va ser del primer que van retirar.

Però, clar, resulta que aquell pla de setanta-tres mesures va aconseguir reduir fins un 12 per cent les partícules fines. I, també li ho he de dir, no vam tenir el mateix èxit amb els NOx, amb els diòxids de nitrogen. Vostès arriben, eliminen els vuitanta, però, bé, pocs dies, eh?, perquè l'anticicló conegut va arribar i van haver de tornar a posar la velocitat variable.

I la tardor del 2011 el conseller Recoder ens presenta el nou pla d'actuació per a la millora de la qualitat de l'aire, un nou pla que es va quedar en les bases –recordo quan el va presentar el secretari, al qual saludo, que ens el va presentar a la comissió–, però aquest pla va ser suspès, i va ser suspès perquè, quan vostès presentaven aquest pla a la Unió Europea per demanar la moratòria de cinc anys, la mateixa Unió Europea no els el va acceptar. La qüestió és que ara tot això ho tenim en mans del tribunal de justícia. No els el va acceptar, perquè els deia que entre altres qüestions el pla els el denegava perquè entre altres qüestions incomplia el que diu el real decret que ha de tenir qualsevol pla, el real decret que transposa la directiva, i és que no quantificava les millores per tal de poder rebaixar els nivells de contaminació.

I, tercer element, el novembre ens presenten el Pla d'actuació i millora de l'aire en l'horitzó 2015. I veiem que es tornen a repetir i en alguns casos empitjoren les mesures de l'anterior pla, no es resol cap de les qüestions crítiques que es van plantejar llavors i sobretot no es fa front al principal problema, que és la mobilitat del trànsit rodat i l'ús del vehicle privat.

I, tot i que en la diagnosi hi podríem estar d'acord, el cert és que vostès repeteixen els errors. I no els ho diem nosaltres, els ho diu la Confavc, els ho diu Comissions, la UGT, la PTP, i els ho diuen experts com en Xavier Querol, la gent del Creal.

Per què? Miri, no li podré dir tots els errors, però a nivell molt general. El primer cas, les mesures que vostès proposen en aquest nou pla. I una prèvia, abans de les mesures, conseller, vol dir que havíem de fer la diagnosi mirant les emissions del 2008? Estem al 2013, conseller, han passat cinc anys; les emissions i immisions del 2008 per fer la diagnosi. Canta una mica. Per tant, primer element.

Les mesures, totes les que proposen, tornen a ser voluntàries; no hi ha cap mesura d'actuació de compliment obligatori que garanteixi la reducció dels òxids de nitrogen. I els mateixos experts els ho diuen, que

caldrien en algun cas mesures addicionals sancionadores.

Per exemple, moltes de les mesures que ens posen ja estan realitzades. Vostès les posen a títol descriptiu. Totes les mesures d'ambientalització de la flota d'autobusos de Barcelona ja estan fetes, conseller: els autobusos de gas, la col·locació de filtres. Altres mesures s'acaben el 2013. Oh, sorpresa! Què passa? O sigui, el Port de Barcelona, les mesures..., sap que és un dels agents més contaminants: no hi han mesures ni el 2014 ni el 2015.

Segon element, no canvien el model, conseller, continuen amb el mateix model; proposen incentius per perpetuar el model de mobilitat insostenible –peatges a l'ombra, descomptes, bonificacions a vehicles–, i ens presenten solucions tecnològiques meravelloses, el «capitalismo verde», com la moto elèctrica i el cotxe elèctric, que ens han de salvar, que no ens salvaran de re, perquè vostè sap que, en la moto i el cotxe elèctric, resulta que el rodament –pastilles de fre, rodes–, 22 per cent de partícules.

Però és que, a part, gratuïtats a les zones verdes, però cap mesura en transport públic. Les poques mesures en transport públic ja estaven en els anteriors plans. O sigui, és tan poderós el lobby de l'automòbil? És tan poderós el RACC? Ja li contesto: sí que ho és, perquè a nosaltres ens va «matxacar» amb el vuitanta per hora, però una mica més de valentia!

Tercer punt, traspassa la responsabilitat de les mesures als ajuntaments, quan sabem que el problema és supramunicipal, conseller. No és un problema d'un ajuntament, i l'altre, que cada u s'hagi de fer la seva zona, el seu aparcament dissuasori; és un tema de regió metropolitana, són quaranta municipis, el pla ha de ser a escala metropolitana i el Govern de la Generalitat ha d'assumir el lideratge i la responsabilitat, no hem de confondre el principi de subsidiarietat amb «búscate la vida, ayuntamiento», perquè no és això.

Per tant, no podem centrifugar, hem d'ajudar. És que no m'imagino el senyor... –no hi és–, bé, el senyor Oriol Junqueras, l'alcalde de Sant Vicenç dels Horts, fent una zona neta, una zona de baixa emissió, sense parlar amb l'alcalde de Sant Feliu de Llobregat, per exemple.

Quart element, el pla no té cap òrgan de seguiment, implementació i avaluació del pla que incorpori els altres departaments que hi estan implicats –salut, trànsit, indústria..., perquè hi ha tot el tema d'energia, no ens n'oblidem–, però també els actors socials –els ens locals, el Creal, els científics...–, com tenien els anteriors plans.

Per tant, sense entrar en altres aspectes, pel que fa a la laxitud del pla, per exemple, en mesures a la indústria, que Déu n'hi do..., i ahir ens deia, a la jornada, ahir ens deia la directora general: «No, que hem fet no sé quantes inspeccions.» No, no, si no es tracta de fer no sé quantes inspeccions a la cimentera; es tracta d'anar posant les mesures perquè la indústria facin aquest canvi. O el tema de la biomassa, que tampoc aborda, que és un tema que, per cert, haurà de resoldre amb el

conseller Pelegrí, que pensa implantar no sé quantes calderes de biomassa.

Per tant, el pla no ataca el principal problema: el trànsit, la reducció del trànsit a la regió metropolitana. El pla no aposta pel transport públic, no introdueix cap nova mesura, no s'avança en la intermodalitat, en la integració tarifària... S'hi incorporen mesures que estimulen la demanda del vehicle privat i, en canvi, en aquest moment, vostès fan pujada tarifària més greu –tenim pendent la llei del transport– i un increment de l'IVA. És a dir, tenim tota una sèrie de mesures que sostenen el model del vehicle privat, eh? Manquen mesures de transport públic de superfície, millora de carrils bus, gestió dels semàfors, carrils bus-VAO..., però carrils bus-VAO barats, no allò de la C-58, no, que, a més, no surt a compte anar per la C-58 i ha costat caríssim, d'aquells que és pintar les ratlles al terra i gestionar el tema dels semàfors. Per tant, tota una sèrie de mesures –aparcaments dissuasius, *car sharing*, la targeta, per exemple, T-Ambiental, que li proposava la PTP– amb les quals no surti a compte entrar amb cotxe a Barcelona.

Per tant, conseller, tenim el diagnòstic, sabem les solucions, sabem quin és el problema, en això coincidim, coincideixen el seu departament, els tècnics, coincideixen els experts, segur que coincidim tots els membres d'aquesta cambra. Què ens falta? Ahir deia Xavier Querol que alguna cosa falla des del punt de vista polític. Jo crec que ens falta voluntat, lideratge, valentia per tirar endavant aquest pla. Perquè ahir tothom va coincidir a les jornades, conseller: el problema que tenim a Barcelona, reduir la contaminació, és sinònim de reduir el trànsit, i el pla no ho proposa. I aquest serà un dels compromisos que en la moció subsegüent nosaltres plantejarem. Per què?

La vicepresidenta primera

Senyora diputada...

Hortènsia Grau Juan

Perquè estan en joc la salut i la vida de 4 milions de persones.

Gràcies, conseller.

La vicepresidenta primera

Per a la resposta, té la paraula el conseller de Territori i Sostenibilitat, conseller Vila.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Molt bon dia. Moltes gràcies, presidenta. Il·lustre diputada Hortènsia Grau, senyores i senyors diputats... Diputada, estic més d'acord amb vostè en el seu final que en el seu principi; és a dir, si del que es tracta és de demonitzar algú, podria estar més comfortable demonitzant la mobilitat privada que no l'anticicló, eh? Permeti'm que surti en defensa de l'anticicló, eh?, que és llargament esperat, especialment en temporades d'hivern. Crec que som molt injustos quan justifi-

quem, eh?, l'activació del protocol en nom de l'anticicló. De fet, si vostè té present com vam actuar el Govern de Catalunya en el darrer episodi d'exigència de reactivació de l'episodi de contaminació ambiental, descobrirà que vam fer una gestió molt i molt intel·ligent, eh?, del que era l'episodi i, a mitja setmana, en concurrència, efectivament, de l'anticicló i d'una intensa mobilitat privada, es va haver d'activar el protocol. Quan bona part d'aquesta mobilitat privada ens va marxar cap al Pirineu a esquiar, només va romandre a l'àrea de Barcelona l'anticicló, i no va ser necessari activar el protocol. Ho dic, per tant, perquè jo crec que vostè, efectivament, ha reconegut que la coincidència en la diagnosi hi és, i és molt gran, eh? Sabem què passa, sabem com ho hem d'atacar. Una altra cosa és, doncs, l'encert, o la determinació, o la graduació d'algunes de les mesures que es prenen.

Abans d'entrar de ple en el que vostè ens demana, una altra acotació. Jo crec que aquest darrer episodi, si alguna virtut ha tingut, és que s'ha fet realment amb molta pedagogia i s'ha donat molta visibilitat que l'àrea de Barcelona, l'àrea metropolitana de Barcelona –de fet, també alguna comarca de la Catalunya central–, tenia un problema greu, eh?, des del punt de vista de la qualitat de l'aire, des del punt de vista de la contaminació. Estem parlant de partícules, estem parlant d'òxids o diòxids de nitrogen i no estem parlant de CO₂ en aquest cas. Ho dic perquè aquesta és una distinció que cal fer i, en futurs debats que puguin haver-hi des del punt de vista energètic amb relació a la biomassa, doncs, segur que haurem de saber discriminar, perquè un problema és el que ens deriva amb conseqüències, efectivament, fins i tot, per a la salut, eh?, la presència d'òxids o diòxids de nitrogen i de partícules, i l'altre és, en canvi, problemes que tenen a veure, com saben, amb la peremptòria necessitat d'adaptar-nos al canvi climàtic, etcètera.

Bé. Més enllà de l'episodi puntual que hi va haver, la realitat és que no és un fet excepcional, eh?, que tinguem dificultats des del punt de vista de la qualitat del nostre aire. El protocol s'ha hagut d'activar sis vegades des que hi ha un govern de Convergència i Unió a Catalunya. Quan s'activa el protocol, de fet, aquest protocol s'emmarca en una bateria de mesures que es contemplen en el pla, que tenen a veure amb avisos a la població, que tenen a veure amb diverses recomanacions lligades a la mobilitat, lligades a la mobilitat privada, efectivament, i també modificacions del règim de treball de grans activitats industrials, que s'alteren, eh?, els seus horaris per fer possible, en definitiva, una reducció d'emissions.

La limitació de la velocitat dels vuitanta quilòmetres/hora, que va ser una mesura, efectivament, molt controvertida i molt contestada fins i tot per alguns lobbys determinats, doncs bé, no és una mesura que nosaltres demonitzem, és una mesura que creiem que hem de saber graduar en funció de les circumstàncies. I, que, per tant, de nou –permeti'm que recorri al que ja acabarà sent un tòpic aquí en el Parlament–, hem d'actuar sense prejudicis ideològics (*rialles*) i sense apriorismes, eh? Per tant, jo crec que hi ha mesures que poden ser intel·ligents i que precisament els nostres

temps moderns permeten, eh?, la graduació contínua, com crec, modestament, que en aquesta darrera ocasió vam poder fer. Flexibilitat al màxim, facilitat d'aplicació. Ens acompanya el secretari general del departament, estava arribant la directora general, en aquest cas, també de Qualitat Ambiental: dues persones absolutament en condicions i amb disposició de fer possibles aquesta flexibilitat i aquesta adaptació contínua del model.

Bé. Jo, en aquest sentit, només els voldria recordar que tenim un marc normatiu que determina la necessitat de mesurar quinze contaminants atmosfèrics, entre els quals s'inclouen, com no podria ser d'una altra manera, els òxids de nitrogen, les partícules fines, el plom, els òxids de sofre; hi ha un marc regulador, un reial decret 102/2011, de 28 de gener, que desplega parcialment la Llei 34/2007, de 15 de novembre, de qualitat de l'aire i protecció de l'atmosfera, en el marc de la directiva europea.

Vostès coneixen perfectament que s'han fet moltes coses que no han passat debades, no? Jo crec que, significativament, algunes de les actuacions que s'han dut a terme han suposat una important eliminació de la presència de plom o, en definitiva, la reducció d'emissions i d'elements contaminants. Per tant, han passat moltes coses en bé. No és menys veritat, però, que nosaltres en aquests moments no n'estem contents.

Vostè s'ha referit a un procediment sancionador obert per la Unió Europea. Efectivament, un procés sancionador obert per la Unió Europea que remet, de fet, a superació reiterada de partícules entre els anys 2005-2007; aquest és l'expedient sancionador. Jo el que els vull venir a dir és dir: home, més enllà del debat parlamentari i del control, eh?, que jo crec que fan vostès amb encert, situant aquest tema com un tema important i com un tema greu, bé, el problema ens ve de lluny, hi ha hagut algunes mesures que ja han donat els seus resultats positius, que els estan donant, i no acabem de fer una millora significativa des del punt de vista de la nostra qualitat de l'aire.

Bé. Per tant, situant les coses en el seu lloc, jo crec que és important subratllar que, més enllà que el pla actualment estigui en període d'exposició pública, les seves mesures s'estan implementant, i, per tant, això jo crec que ens ha de tranquil·litzar, perquè, més enllà que aquest pla, doncs, tingui el seu recorregut i pugui rebre les aportacions, eh?, de tothom, la veritat és que moltes de les seves principals mesures ja s'estan implementant.

Jo no vull entrar en una dinàmica de retrets i si sempre el Govern podria fer més o si els governs anteriors havien d'haver fet més, etcètera. Jo només els vull fer notar que en aquests moments, per exemple, tenim un sistema d'anàlisi de sondejos verticals a l'atmosfera que en són uns indicadors molt valuosos que fa ben pocs anys no teníem, i això ara ho tenim. I, per tant, la capacitat que tenim d'anàlisi de sondejos verticals de l'atmosfera, la capacitat que tenim de posar-ho en relació amb els nivells de contaminació, és un element qualitativament molt rellevant que voldria que

a aquesta cambra no li passés desapercebut. Per tant, aquest és un aspecte nou realment rellevant.

A més a més, des del punt de vista de les mesures que s'han anat implementant, ja el pla de l'any 2010 incloïa setanta-tres mesures. L'emblemàtica va ser la dels vuitanta quilòmetres per hora, dissortadament. Crec que tots convindrem que, més enllà de la mesura concreta, aquesta va ser una mesura dissortada que va posar, per dir-ho així, en tensió el que era un plantejament més estratègic realment valuós, eh?, que jo no els vull en cap moment aigualir, però sí que crec que va ser molt dissortada l'estratègia de comunicació que hi va haver.

Bé. En tot cas, ara estem determinats a tirar-ho en avant, amb l'horitzó del 2015, estem determinats a fer-ho amb una sèrie de mesures que ja s'estan implementant i que han estat vistes en aquesta cambra i que tenen a veure amb mesures fiscals, que tenen a veure, sobretot, amb la mobilitat, amb com revisem la mobilitat. Barcelona té avui 6.000 vehicles per quilòmetre quadrat; grans ciutats com Londres en tenen 1.400. Per tant, tenim un excessiu pes de la mobilitat privada –i això ho diu el conseller de Territori, solemnement, en seu parlamentària–, hi hem de treballar, però no ens interpreti, quan alludim als ajuntaments, com una delegació de funcions. És que el món local, aquí, té un paper molt important a jugar, en matèria de pacificació del trànsit i en matèria, també, d'implementació de mesures, eh?, que, sense cap mena de dubte, doncs, han de tenir efectes positius.

Per la banda del Govern de Catalunya, estem molt i molt concentrats a millorar els nostres serveis des del punt de vista de mobilitat. I els en parlaré en els darrers cinc minuts, amb relació a rodalies i regionals, amb relació a la xarxa d'autobusos interurbans, la famosa xarxa Expres.cat, eh?, que té un paper rellevant, o generant estímuls que permetin la renovació del parc de vehicles; aquí, lògicament, d'acord i amb el concurs de l'Estat. L'Estat espanyol té un paper important a jugar. Havia fet algun anunci d'alguna mesura que valoràvem molt positivament i que no acaba d'arribar, eh?, com era revisar algun impost realment rellevant des del punt de vista de l'impost de circulació, per exemple, no?, etcètera. La renovació del parc de vehicles, finalment, l'acaba impulsant en aquests moments l'Estat espanyol; em sembla que acaben de tancar ara un nou programa. Bé, també mesures amb relació a l'activitat econòmica, a la millora estricta de la qualitat de l'aire; els les descriuré tot seguit.

En tot cas, a mi em sembla que, d'aquests episodis, n'hem de treure, com ja n'hem tret en aquesta darrera ocasió, situar el focus de l'atenció en el fet que, efectivament, a Catalunya hi ha un problema, hi ha un problema que hem d'afrontar metropolitanament, amb les autoritats locals, el Govern de la Generalitat, també el Govern de l'Estat; que és un problema important, greu... Ara, compte!, altres ciutats ben properes d'aquí, a sis-cents quilòmetres d'aquí, també el tenen, igual de greu, i fan veure que no el tenen, que això encara és pitjor, eh?, perquè això és confondre o amagar un problema, amagar el cap sota l'ala. Per tant, en aquest sentit, a Barcelona tenim un problema i l'hem d'afrontar, però...

La vicepresidenta primera

Conseller...

El conseller de Territori i Sostenibilitat

...a mi m'agradaria que altres ciutats fossin igualment exemplars.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

Gràcies. Té la paraula, per a la rèplica, la diputada Hortènsia Grau.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. Gràcies, conseller. Li agraeixo que hagi reconegut que la mesura dels vuitanta realment era una mesura eficaç, o la de la velocitat variable. Els ha costat tres anys, però, bé, està bé. Suposo que potser hi influeix que *La Vanguardia* aquesta setmana feia una enquesta que deia que ja hi hauria un tant per cent més elevat de població que entendria que el tema de controlar la velocitat variable és necessari a la regió.

Però, bé, més enllà d'aquestes diferències que sí que són ideològiques o pensaments prejudicials, miri, hi ha una qüestió. Vostè m'ha contestat..., i tornem al mateix problema, i és que no abordem el tema del vehicle privat i del trànsit, el canvi del model de mobilitat. Vostè em diu: «Hi han unes altres ciutats.» Sí. I hi han unes altres ciutats que estan aplicant plans; en concret, 220 ciutats de tot Europa estan aplicant plans, ja, per reduir la contaminació, plans com el que amb el pla del Govern Zapatero se'n deien «les zones UAP», les zones urbanes d'atmosfera protegida, o ara amb el pla del PP, que es diu Aire, se'n diuen «las zonas de baja emisión». És a dir que... I això sí que s'ha de fer en col·laboració amb els ajuntaments, i en això no hi han avenços en aquest pla. És cert, necessitem tot el tema d'etiquetatge de vehicles, necessitem canviar el parc que tenim, que és un dels llocs també d'Europa on hi ha un índex més alt de vehicles dièsel, i cal canviar-los; però és que en el pla no veiem concrecions.

I, conseller, una qüestió, quan vostè em diu: «Oh!, la multa de la Unió Europea era per allò de les partícules del 2005 al 2007.» Sí, sí..., però hi ha una qüestió: vostès presenten un pla –el senyor Recoder– el 2011 i la Unió Europea no els l'accepta, els en suspèn les mesures, i els les suspèn, justament, perquè incompleix la transposició de la directiva que diu que els plans, per poder-los acceptar, han de tenir les mesures quantificades; vull dir, ho diu en el Reial decret. I aquest pla, el del conseller Recoder, no les tenia, i aquest, tampoc. Per tant, jo penso que si ens volem posar les piles, que ens les hem de posar...

Diu: «Hi ha altres ciutats.» Miri, com a Barcelona, no. I no ho dic jo, ho diuen els experts; ho van dir ahir a la jornada. Com Barcelona, no. Torí està per darrere de nosaltres en densitat de vehicles per metre quadrat i habitant. Però Barcelona és en aquests moments la

ciutat que té més densitat de vehicles. I, per tant, sense treure vehicles, sense descongestionar el trànsit rodat, no resollem el problema. I això passa per canviar, per implantar un model de mobilitat sostenible, i són les mesures, a part d'altres qüestions, que també aborda el pla, que ja li he dit, però, bé, no caben en una interpellació, com és els episodis d'ozó a la Catalunya central deguts a la combustió, el tema de les calefaccions, etcètera.

Però el tema important és els quaranta municipis de la zona de qualitat de l'aire I i de la zona de qualitat de l'aire II; és el model de mobilitat de la gent que ve a treballar a Barcelona, els plans de les empreses que no s'han fet, d'empreses públiques i privades de més d'ics treballadors que havien de fer plans de mobilitat. I en tot això, per molta pedagogia que hi vulguem posar –i li ho diu una senyora que és pedagoga–, si no va acompanyat de certes mesures, no ens en sortirem, perquè costa molt canviar determinades pràctiques i perquè, com vostè mateix ha reconegut, resulta que hi han uns lobbys molt poderosos, del transport, i perquè, de sensibilitat ambiental, doncs, diguem que determinada classe empresarial i la drete d'aquest país no tenen la mateixa que la de la resta d'Europa.

Per tant, per això li deia, conseller, valentia, lideratge i posem-nos mans... I tenim eines, i li diré més, tenim eines que no costen molts diners, com moltes de les que..., que no costen diners, com les que li proposa a la PTP; tenim eines de gestió del transport públic que són de gestió, que millorarien el transport i no impliquen una inversió en aquests moments.

Per tant, és imprescindible, si volem millorar la qualitat de l'aire, que abordem el tema del trànsit. I és imprescindible que ho fem en col·laboració amb altres departaments, amb altres departaments que també hi tenen molt a dir, i sobretot incorporant l'element de salut, perquè és que no és menor, conseller.

Miri, jo li he entrat una bateria de preguntes, que espero que em responguin, sobre nivells d'ingressos, ictus... Però és que ho estan dient; inclús, ja, les mesures que està marcant la Unió Europea ja són perilloses. O sigui, ja no cal que hi hagi un episodi de superació, amb les mesures que tenim dia a dia ja són perilloses, ja ens estan disminuint la qualitat de vida o posant més números per patir un determinat tipus de càncer. I ahir ens ho explicaven molt bé amb uns peixets transparents i, bé, tota una sèrie de coses que de veritat que era esgarriós.

Per tant, és una qüestió que afecta 4 milions de persones que viuen a l'àrea metropolitana...

La vicepresidenta primera

Diputada...

Hortènsia Grau Juan

...i que a part d'un tema de salut és un tema econòmic. I ja acabo.

Per tant, conseller, jo el que demano és, vist el seu tarannà i tal, que, en la moció subsegüent, puguem,

amb els companys d'Esquerra Republicana, amb els del PSC, amb tots els grups de la cambra, arribar a acords que facin concretar més aquest pla. A part d'això, també li presentarem alegacions, naturalment.

Gràcies, conseller.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Bé. En primer lloc, i simpàticament, diputada, vejam si aprofitem aquest canvi climàtic que hi ha hagut aquesta darrera setmana al Parlament i aquest marc d'acord per afavorir també que al Parlament hi hagin acords amb relació a aquest tema.

Per tant, jo la convido que realment aquesta concertació es tradueixi, i espero que tots els grups de la cambra facin un esforç molt gran per aconseguir-ho, perquè fixi's que quan el Govern ve aquí, doncs, les posicions són molt més properes del que aparentment semblen. I, per tant, jo estic esperançat que aquesta moció, doncs, tingui el recorregut que es mereix i que, per tant, doncs, aconseguim tots arribar allà on estimin.

Ambició no ens en faltarà. Fixi's que, per exemple, amb relació al pla anterior, en aquest pla que en aquests moments està a exposició pública s'hi han incorporat municipis que ningú havia gosat incorporar, perquè era delicat, eh?, municipis que ja no estan en l'estricta primera corona, més enllà de Barcelona, i que deien: «Home, millor si nosaltres no sortim a la foto, que tenim problemes», eh? I alguna autoritat anterior, doncs, va preferir passar de llarg. I ara nosaltres els hi hem posat, amb ànims de comprometre'ns tots a sortir d'aquesta situació. I no vull citar municipis. Però és evident, eh?, que en aquests moments, doncs, tenim alguns municipis que en el pla anterior no hi eren i que estan directament interessats a ser subjectes actius en aquesta solució.

Insisteixo que el Govern estem treballant amb determinació i a vegades assumint desgast i discussions, perquè les mesures fiscals no són agradables per a ningú. Implementar mesures fiscals com hem fet –impost de partícules i gasos a l'activitat industrial–, com farem –eurovinyeta– o com estem fent amb relació a la contaminació atmosfèrica que genera l'aviació, espero que vostè convingui amb mi que suposa que el Govern s'ha agafat molt seriosament aquesta qüestió.

El repte de la mobilitat. Bé. Fixi's que, a vegades, tenim la tendència a sectoritzar excessivament les polítiques, no?, i a dir: «Això és economia verda. Això forma part del pla determinat de qualitat ambiental o de la qualitat de l'aire» –perdó–, etcètera. Perdonin, nosaltres estem convençuts que ja ara, no en el futur, l'economia o serà verda o no serà, però no cal que la qualifiquem d'«economia verda». I estic d'acord amb vostè; m'hi troba. O la ciutat, no cal que parlem de la ciutat *green*, etcètera, no, no, no: o serà verda o no

serà, perquè les ciutats, en general, al món avui estan sobrepassades i, com que estan sobrepassades, saben que han de ser transversalment verdes.

Per tant, en les mesures que vostè ha de fiscalitzar, i fa molt bé de fiscalitzar, no només es miri aquest pla; es miri si tenim un pla director d'infraestructures coherent, o es miri si tenim un pla de mobilitat coherent, efectivament, i es miri quina és la determinació i el compromís del Govern a l'hora de fer possible, com li deia, que el servei de rodalies i regionals funcioni, en el marc de les competències i dels recursos que tenim; o que la xarxa d'autobusos interurbans, la xarxa Exprés.cat, funcioni, com ha demostrat, per exemple, la darrera experiència a la vall de Tenes, que és una experiència d'èxit i que ha incrementat significativament la utilització del transport públic per part dels ciutadans: en tres mesos, un 62 per cent més de viatgers. Etcètera.

O la determinació amb relació a la renovació del parc de vehicles. Fixi's que a vegades també ens trobem en un moment de transició, fins i tot com a model. El mateix model energètic és un model en transició. I quan escoltes els experts et diuen: «Bé, compte a deixar-vos enlluernar abans d'hora amb relació al vehicle elèctric, compte a deixar-vos enlluernar abans d'hora.» Perquè, evidentment, la sostenibilitat de les decisions també té a veure amb la sostenibilitat econòmica de les decisions, de la generació d'infraestructures, de punts de càrrega. Per tant, no ho precipitem; estiguem atents, eh? Està molt bé que els ajuntaments, que les ciutats grans siguin audaces, vulguin experimentar de forma pilot alguns elements, però és evident que hem de veure quin paper jugarà el gas natural, quin paper jugarà el gas líquat, quin paper jugarà el vehicle elèctric.

Bé, jo només els vull insistir que totes aquestes mesures és molt i molt important que comptin, més enllà del concurs parlamentari, amb el paper de l'Estat i amb el paper de l'Administració local, eh? Jo crec que la ciutadania, com vostè explica, ens exigeix, a l'Administració, compromís, des d'aquest punt de vista. I, per tant, estigui ben convençuda que el Govern de la Generalitat en farem una prioritat, com crec que es va notant que anem fent en els diversos plans que implementem.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, senyor conseller. Suspenem la sessió fins aquesta tarda a les quatre de la tarda, que la reprendrem amb el punt novè de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la situació de les persones amb dependència... (*Veus de fons i pausa.*)

Senyores diputades, senyors diputats, aquesta presidenta..., i veient també l'esperverament dels diputats i diputades presents –gràcies al diputat Turull i a l'Imma Folchi–, reprendrem la sessió a les quatre, però amb la proposició de llei que tocava. Ha estat un error. Ja està. Que no s'estengui el pànic.

Gràcies.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i tretze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Francesc Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família i d'Empresa i Ocupació.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, reprenem la sessió amb el quart punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de regulació de les àrees de promoció de l'economia urbana.

Proposició de llei

de regulació de les àrees de promoció de l'economia urbana (debats de totalitat) (tram. 202-00045/10)

D'acord amb el Reglament del Parlament, presenta la iniciativa, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Montserrat Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Bé, en tot cas, primer saludar els representants de l'associació de botiguers i comerciants de Catalunya, el senyor Maroto i la senyora Isabel Bosque, així també com d'altres representants dels sectors econòmics a què aquesta llei intenta donar sortida. I, en tot cas, també donar-los les gràcies a ells com a entitats, però també a la resta d'entitats, entre elles, per exemple, la UPIC –Unió de Polígons Industrials de Catalunya–, entre d'altres, i als experts i un grup d'experts que al llarg de la seva tasca durant anys ens han permès portar avui aquest text al debat del Ple.

I entrant ja, doncs, en aquesta proposició de llei que presentem, deia Sèneca que en l'adversitat convé moltes vegades prendre un camí arriscat. Per això aquesta llei, perquè en el context de greu crisi que estem patint és imprescindible trobar nous camins que permetin aprofitar molt millor les fortaleces i la competitivitat del teixit empresarial, ja sigui el del comerç, ja sigui el de la indústria, ja sigui el del turisme o d'altre tipus d'activitat. Per tant, amb aquesta proposta portem un instrument a disposició de municipis, a disposició de les associacions i de les empreses perquè puguin articular una col·laboració publicoprivada de quí, en aquest Ple, es parla molt sovint. I, per tant, aquí tenim l'oportunitat, justament, de poder-ho materialitzar a través d'aquesta llei.

Com deia, un instrument de col·laboració, que permeti un nou model de gestió de les zones urbanes econòmicament dinàmiques per fer-les més viables, socialment i econòmicament. Els objectius d'aquesta proposició de llei són afavorir, doncs, la competitivitat de

les empreses, incrementar la cohesió social dels barrials dins de les ciutats i pobles, així com els que estan fora en polígons, entre elles. Impulsar el comerç de proximitat –per tant, és una eina, un instrument al servei del petit comerç–, la reactivació dels polígons o fomentar el teixit empresarial en els eixos turístics. També millorar la professionalització. Estem parlant, doncs, a través d'una fórmula gerencial que permeti una certa professionalització addicional a les associacions i a l'associacionisme. Mantenir també el teixit de les pimes familiars, que permetin generar ocupació activa; nogensmenys, són unes de les principals generadores també d'ocupació en el petit comerç. El foment i la innovació, la informació, la formació d'activitats econòmiques de proximitat, i també, dels seus objectius, afavorir el desenvolupament de les indústries locals.

Per tant, la proposició de llei és una aposta per tenir un instrument legislatiu que inclou, per una banda, una fórmula de gestió públicoprivada i, per l'altra, reforça l'associacionisme i la solidaritat empresarial entre les activitats econòmiques d'una zona determinada. Per tant, en definitiva, un model avançat per a la gestió de zones amb concentració d'activitats empresarials. De fet, com es fa al Canadà, on va néixer aquesta fórmula, també a Amèrica i altres països avançats d'Europa amb el que s'anomena els *business improvement districts*, els BID –a partir d'ara m'hi referiré així. I, en tot cas, també a Alemanya en tenim algun bon exemple.

A més, s'emmiralla, aquesta proposició de llei, aquesta iniciativa legislativa, de les APEU. APEU és l'acrònim, la sigla de les àrees de promoció de l'economia urbana. I aquest acrònim, aquesta sigla té la doble significació del que..., anar a peu i justament proximitat vol dir anar a peu o a peu. En aquest sentit, és aplicable als sectors que sustenten l'economia catalana, sigui el comerç..., i en aquest cas com a contribució a l'ocupació, a la producció, perquè dibuixa, en aquest cas, el perfil de les nostres ciutats, i determina, també, la qualitat de vida dels nostres conciutadans. La indústria en entorns de polígons industrials, com a base també –ho hem dit moltes vegades, i ho continuem mantenint i hi continuarem apostant– de la sortida de la crisi, i el turisme com a sector que avui els indicadors ens diuen que continua sent, doncs, un dels sectors tractors de l'economia catalana.

Com deia, el model de referència són aquests anomenats BID. I en aquest cas en tenim exemples, bons exemples en diferents països, com deia abans, tant al Canadà com a Europa, de millora de cada un d'aquests sectors. Per tant, tenim exemples de millora del sector comercial, millora del sector industrial i millora del sector turístic. Són, doncs, organitzacions, les associacions, les APEU, amb direcció o gerència privada, per tant, amb funció gerencial, creades amb l'aprovació i la participació de les autoritats públiques locals, per tant, la voluntat dels privats, la voluntat del Govern local, per l'altra banda, quan la majoria dels seus comerciants o empresaris d'aquesta zona, perfectament delimitada –això és important–, acorden –decideixen i acorden–, mitjançant un procediment garantista de votació, generar un projecte, acorden i decideixen,

decideixen i acorden pagar una quota amb o recarrec obligatori..., aquella que ells determinin, i oferir serveis addicionals per a la promoció o la realització econòmica d'aquella zona. Inspirats, doncs, en aquests models, us proposem aquesta proposició de llei, per mobilitzar els esforços econòmics i de gestió dels col·lectius empresarials i comercials.

Proposem que siguin les funcions de les APEU, per una banda, la promoció o regeneració econòmica comercial, industrial, turística, en zones d'alta concentració d'activitats empresarials, que permetin incrementar la captació d'inversions i també incrementar la demanda, per tant, incrementar-ne l'atractivitat, que sigui més atractiva per atreure consumidors, eh?, o ciutadans que puguin ser-ne usuaris. L'elaboració d'un pla d'actuació previst en aquesta llei perquè, doncs, se sotmeti a l'aprovació també d'aquell govern municipal que estigui apostant per aquesta fórmula en el seu àmbit, en el seu municipi i, per tant, com a autoritat competent en la matèria local. Millorar també els graus de prestació de serveis públics municipals; no poden ser substitutius, sinó que han de ser afegits de millora, sigui per la vigilància, la seguretat, o bé d'altres elements de millora urbana de l'entorn urbanístic o bé embelliment –amb «b» alta–, si estem parlant de zones comercials o de zones turístiques o bé d'altre tipus si estem parlant de zones industrials. Promoció d'activitats en l'espai públic: publicitat, eh?, fer-ne el màrqueting, per allò que dèiem de l'atractivitat, espectacles que justament facin d'atractors de massa crítica, de visitants, o de consumidors. La promoció i organització també de serveis de transport complementaris, o bé d'aparcaments, per exemple. Polítiques de retenció i captació de negoci, d'inversions diferents, guies, per exemple, si estem parlant de zones turístiques, de les millors àrees de visita, per als visitants. Millores també de capital públic, com dèiem, gestió urbanística, o la col·laboració amb altres àrees de promoció de l'economia urbana o entre d'altres administracions.

Des de l'àmbit local, dels municipis, les APEU, què ens permeten? Afavorir l'associacionisme i la participació en polítiques econòmiques del municipi, polítiques públiques com a element també vertebrador de la participació ciutadana en la definició i en la pràctica, la gestió del model de ciutat que ens ocupa; aconseguir, també, accions que complementin les que fa el mateix Govern local, per exemple, doncs, afavorir valor afegit específic d'una àrea determinada inconcreta, amb una promoció puntual, o bé complementar serveis a què abans fèiem referència, més enllà dels que presta el mateix ens local com a serveis bàsics. També orientar i donar suport a iniciatives del sector privat, que afavoreixin el desenvolupament local i econòmic, tant sigui per creixement econòmic com per desenvolupament urbanístic.

Pel que fa a l'àmbit privat, les APEU, què proposen o què permeten? El mateix: doncs, desenvolupar millores dels serveis que desitgin, en aquest cas, i que no presta l'Administració o que la complementen; canvis estructurals i de gestió que comporten consens entre l'Administració, entre els mateixos socis o entre d'altres també privats; la participació econòmica de tots

els agents –aquesta és important. Hem sentit a parlar sovint, quan parlem amb les associacions, dels anomenats *free riders* –*free riders*–, aquells, no?, que es beneficien d'allò que no paguen; per tant, tothom se'n beneficia i tothom, també, paga. I aquesta és una de les més importants, podríem dir.

Quines zones? Pel que fa a la definició de les àrees, zones geogràfiques que per la seva ubicació necessiten accions complementàries d'infraestructures i de seguretat o de millora de la competitivitat. I aquí val a dir que la fórmula és flexible: la participació de l'Administració local pot ser molt petita o pot ser molt gran, en funció de la capacitat que tingui l'àrea; per tant, doncs, hi ha zones amb més dificultats, on l'Administració local hi pot participar més, i zones que per elles mateixes tenen prou dinàmica, i l'Administració local hi pot tenir una participació testimonial. Àrees comercials urbanes, i aquí especial èmfasi del reforç al petit comerç, que està patint, o que pateix molt justament el desenvolupament de polítiques molt agressives de les grans àrees, de les grans superfícies. I, per tant, és a disposició d'aquest petit comerç que treballant conjuntament pot competir davant d'altres grans superfícies, i, per tant, fer-les també molt atractives. Zones turístiques, com deia, zones geogràfiques que per la seva oscil·lació de visitants durant un període concentrat necessiten més serveis, i, per tant, aquesta fórmula els permet, doncs, fer-ho de forma complementària. Mercats de venda no sedentària, per tant, mercats ambulants, que sabeu que per la seva, no?, intensitat d'activitat requereixen també serveis auxiliars o serveis complementaris, de vegades superiors als que el municipi pot oferir, o polígons d'activitat econòmica d'àrees industrials.

I, per tant, pel que fa als aspectes financers generals, hi ha d'haver un pla d'actuació que proposi, doncs, l'àrea de promoció de l'economia urbana i financer pluriennal. Per tant, estem parlant d'un període limitat de posada en marxa i d'avaluació i anàlisi de l'efectivitat de les polítiques que es posin en marxa, flexibilitat dels fons de finançament, ja sigui per una taxa municipal..., en aquest cas proposem l'adequació d'un tribut municipal com són les contribucions especials, que són adaptables, també, reduccions i exempcions, bonificacions, i també subvencions si és el cas.

Quina normativa és la d'aplicació? Doncs, l'estatal general tributària, la Llei reguladora d'hisendes locals; l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que dona competències plenes a la Generalitat en matèria, eh?, d'ordenació; normativa reguladora de les APEU, que aquí estem proposant, i que pugui desenvolupar un reglament, i, en tot cas, les modificacions que es puguin desencadenar fruit de la seva posada en marxa.

Així, doncs, aquesta Proposició de Llei de les APEU ens hauria de permetre desenvolupar un àmbit geogràfic que delimiti la zona d'actuació; la constitució de l'associació en base als seus estatuts i tot el que porta associat com a promotor econòmic, en aquest cas, d'àmbit privat; l'establiment d'un conveni entre l'associació i l'entitat local, i la reglamentació de la forma de finançament si el municipi ho fa a través de les contribucions especials.

Per tots aquests elements, nosaltres el que els demanem, als dos grups que han presentat esmenes a la totalitat, a Convergència i Unió i al Partit Popular, que, si us plau, retirin les esmenes a la totalitat, per permetre, per permetre'ns tramitar, millorar i acordar tot allò que sigui possible. I en aquest sentit ens preocupa, ens ha preocupat que PP i Convergència i Unió hagin coincidit en aquestes esmenes a la totalitat, que tomben i que no donen opció a tirar endavant un element que justament ens permetria reforçar aquest petit comerç. I, en tot cas, potser és que coincideixen en matèria de grans superfícies, i les reforcen, per una banda, amb la Llei d'unitat de mercat els senyors del PP, o amb la Llei de mesures fiscals i financeres que Convergència i Esquerra Republicana aquí porten, ens han posat elements que justament perjudiquen el petit comerç i afavoreixen l'establiment de grans superfícies. Per tot això nosaltres els demanem: si us plau, retirin les seves esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, per a la defensa de les esmenes a la totalitat presentades, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Xavier Crespo.

Xavier Crespo i Llobet

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades... Bé, nosaltres no retirarem l'esmena a la totalitat, i no perquè no estiguem d'acord amb la primera part de la seva intervenció. Nosaltres ja en els programes que presentàvem, els programes electorals que presentàvem, a l'apartat de comerç nosaltres ja fèiem referència als BID. Fèiem referència als BID perquè creiem, com és així i com vostè ha dit, que en determinats llocs com Amèrica i inclús a Europa estan funcionant.

Però bé, començant pel final, nosaltres ens podem trobar presentant una esmena a la totalitat amb el Partit Popular, però no té res a veure, o potser té a veure en part..., però qui realment va votar en contra de la proposta que presentava en el Congrés dels Diputats Convergència i Unió per fer possible el que vostè avui està dient van ser vostès i el Partit Popular, i així no es va aprovar. Convergència i Unió va presentar una proposta per fer possible el canvi en la Llei d'hisendes locals, i vostès, en boca del seu ponent, van dir que el que volien era una reforma global d'aquesta llei i que no volien una rectificació puntual. Si en aquell moment s'hagués acceptat i s'hagués aprovat pels dos grups majoritaris, en aquest moment tindríem una de les eines que faria possible el que vostès avui ens proposen.

El Grup de Convergència i Unió, que està a favor d'aquestes àrees i està a favor de la participació pública i privada en l'activació i dinamització de les àrees urbanes comercials, en aquest moment, per diferents motius que estendré, no veiem possible aprovar-ho, i abans s'haurien de fer unes rectificacions.

No veiem possible o ho veiem inviable per qüestions jurídiques, unes d'elles constitucionals. El Tribunal Constitucional ha tirat enrere la possibilitat, arran de la sentència sobre l'Estatut, que aquests tributs locals es puguin decidir des de Catalunya. En aquest moment no és viable, i alteraria o estaria en contra de l'article 22 de la Constitució espanyola quant a l'associacionisme, perquè les associacions han de ser de caràcter voluntari. I això també ho diu l'Estatut de Catalunya. I vostès, en el que ens presenten, estan parlant de l'obligatorietat d'aquesta associació.

També afectarien l'Estatut d'autonomia en els seus articles 118 i 218, tant pel que fa referència a les associacions i fundacions com pel que fa referència a l'autonomia i competències financeres, pel que he dit abans.

Després, també parlarem de l'afectació que té en la creació d'aquestes noves figures impositives de caràcter local, que creiem que entren en contradicció tant amb l'impost d'activitats econòmiques com amb l'impost de béns immobles. Són dos impostos que en alguns dels casos –no dic en la totalitat de les propostes que ens fan– serien incompatibles.

I després volem fer una valoració des del punt de vista d'oportunitat política i oportunitat en el context econòmic actual.

Bé, començant per la part jurídica, hi han diverses qüestions a tenir en compte. Respecte al Codi civil de Catalunya, el llibre tercer, relatiu a les persones jurídiques, disposa que «les associacions són entitats sense ànim de lucre, constituïdes voluntàriament per tres o més persones, per complir una finalitat d'interès general o particular, per mitjà de la posada en comú de recursos personals, patrimonials, amb caràcter temporal o indefinit». Justament, aquest projecte de llei pot infringir, com deia abans, l'article 22 de la Constitució espanyola, que és el principi de llibertat d'associació, i l'article 118 de l'Estatut d'autonomia, on es regulen les competències de la Generalitat pel que fa al dret d'associació, ja que les APEU que vostè ens comentava..., doncs, parla d'associacions obligatòries.

També ja he fet referència a la sentència del Tribunal Constitucional respecte a l'Estatut d'autonomia, que llavors declara nul·les aquestes competències financeres que teníem en el nostre país.

Respecte a l'afectació que pot tenir que ara aprovem aquestes APEU. Té una afectació directament tant sobre els gestors de l'activitat econòmica com sobre els propietaris dels locals. I tindria una afectació en base a dues figures impositives que vostès apunten, però que realment, en un moment en què les associacions existents s'estan trobant que hi ha gent, hi han comerciants que s'estan donant de baixa, que hi han propietaris de comerços que tenen les persianes tancades, que hi han empreses, com vostè bé ha apuntat, que gràcies a la dinamització de les associacions i dels seus gerents, etcètera, han arribat a aquestes zones comercials i participen poc en l'associacionisme... Ara creiem que no és el moment d'aportar major pressió als propietaris i als llogaters o als que tenen l'activitat aquesta econòmica. Per tant, veiem una contradicció entre aquestes figures impositives i el fet que aquesta gent ja està pa-

gant tant l'impost d'activitats econòmiques com l'impost de béns immobles.

Respecte a dues figures de les quals també ha fet esment. La de les contribucions especials i les taxes: la gent del món local ja sap que l'aplicació de les contribucions especials sempre és un tema polèmic; és un tema que els ciutadans dels municipis, ells entenen que, en base als impostos i taxes que paguen, ja està tot cobert. Aplicar contribucions especials en aquest moment creiem que no és el més indicat, posar-los més pressió, més càrregues financeres, més pressió fiscal als comerciants i als propietaris, que amb prou feines arriben a pagar els lloguers, o amb prou feines i amb sacrifici els propietaris dels locals han hagut d'anar rebaixant els lloguers aquests darrers anys. Per tant, l'oportunitat en el temps en aquest sentit tampoc la veiem bé.

Després, contribucions especials es podrien aplicar en part a algunes de les característiques que vostès han anomenat respecte a les APEU. Però n'hi han altres que no tenen cap relació amb la realització d'obres ni amb les activitats pròpies que serien de les APEU.

Respecte a les taxes, doncs, el mateix: noves taxes..., creiem que tampoc és el moment. I en aquest cas, de l'exposició feta i del que ens han presentat, hi han alguns serveis que no es podrien veure afectats per aquestes taxes, perquè no entren dins de les característiques.

I ja parlant de la valoració i l'oportunitat d'una mesura d'aquestes característiques en el context actual, ja n'he fet esment, respecte al fet que creiem, des del Grup de Convergència i Unió, que primer –i en això sí que ens posem a la seva disposició i a la disposició dels altres grups– s'ha de canviar la legislació, s'ha de fer possible. Perquè venir aquí i parlar d'un projecte que a tots –a tots– ens sona bé a les orelles, però a l'hora de posar-lo en pràctica seria de difícil aplicació..., perquè legalment, d'entrada, en pocs dies el tindríem en el Constitucional, per una banda, i per altra banda, amb el seu redactat, el mateix Estatut d'autonomia no ho contempla. Llavors, crec que primer hi ha una feina –que ja vam perdre l'oportunitat en el seu moment, però que potser ara s'hauria de fer–, que és fer-ho possible des del punt de vista legal. Adaptar..., nosaltres no estem en contra d'aquestes àrees de dinamització comercial i econòmica urbana, però sí que el que no podem és posar aquí i donar el vot favorable a una cosa que d'entrada sabem que en aquest moment, des del punt de vista legal, no és possible. No podem abocar a un nou fracàs o crear expectatives als comerciants, que prou problemes estan passant els darrers anys per posar-los ara una expectativa i que després no es pugui complir.

Quan? Quan el Grup de Convergència i Unió, el grup parlamentari, podrà portar una proposta respecte als BID en aquest Parlament? Doncs, creiem que quan el context econòmic sigui més favorable, creiem que quan les xifres de l'atur hagin disminuït, creiem que quan el crèdit sigui més favorable i estigui més a mans tant dels que fan l'activitat econòmica com dels

propietaris dels locals, però també, a la vegada, dels consumidors i dels que compren.

En aquest moment creiem que tindrem l'oportunitat de tirar-ho endavant. O sigui que per nosaltres, en conclusió, hi han dues qüestions, a pesar d'estar d'acord amb el concepte, amb la idea, perquè nosaltres també l'hem portat als programes electorals –de portar-ho a terme. Estem d'acord amb la idea general, amb el que vostè ens ha explicat inicialment, però no amb la manera en què ho volen concretar, perquè pràcticament amb el text presentat és inviable jurídicament. I després, perquè no és el moment, ni l'oportunitat política ni econòmica; no és el moment de fer-ho.

Contestant una mica la seva intervenció, independentment del text presentat, vostè ha anomenat aquí també els polígons industrials, etcètera. Per altra banda, ens ha criticat en la darrera part de la seva intervenció alguns acords sobre grans superfícies, etcètera. Nosaltres defensem..., i aquesta proposta va molt encara al comerç de trama urbana, al comerç de centre de ciutat, a aquelles àrees en què es vol dinamitzar el comerç; no va tan encarat als polígons industrials. Nosaltres, si definim un model, serà un model que estigui d'acord amb el model comercial català, amb l'equilibri dels formats. I en aquest sentit vostè mateixa ho ha dit: APEU d'anar a peu. Anar a peu tots sabem el que vol dir, i rarament a un polígon industrial la gent va a peu. La gent va a peu a les àrees comercials de trama urbana i de centre de les ciutats i els pobles de Catalunya.

Respecte a la fórmula de gestió publicoprivada, és evident que estem d'acord amb aquesta col·laboració; el nostre grup sempre ha estat favorable a aquests nivells de col·laboració. Ara bé, entenem que els gerents de les associacions i dinamitzadors dels teixits comercials dels municipis de Catalunya estarien interessats en aquestes APEU. Entre altres qüestions perquè des del punt de vista de finançament s'estarien assegurant molt més el lloc de treball i s'estarien assegurant molt més els ingressos, encara que he de dir que tampoc és el moment ideal, perquè els ingressos d'aquestes APEU vénen per tres mecanismes: per l'aportació de les quotes obligatòries que ens plantegen; per aportació de patrimoni o avals, durant el temps que duri el projecte, dels propietaris o dels que desenvolupen l'activitat; un altre aspecte important és l'aportació que fan les administracions, fonamentalment les locals, i en aquest cas la de la Generalitat també. Però en aquests moments sabem tots que aquestes subvencions, aquestes aportacions no són possibles d'augmentar; al revés, s'han anat reduint perquè s'han prioritzat altres temes, no?, més importants, o temes socials.

O sigui que aquesta voluntat que poden tenir els tècnics d'aquestes associacions, potser per consolidar més la seva posició o perquè ho veuen com un projecte ideal i que tots entendríem que aniria bé en un context econòmic favorable..., doncs, en aquest moment nosaltres no ho veiem. Al revés, creiem que el personal tècnic que tenen aquestes associacions de comerciants en aquest moment hauria de posar tot el seu esforç a treure-li el màxim rendiment a les aportacions que hi han, a intentar que no causin baixa aquells associats

que ara ho estan fent i sobretot, quan s'incorporen als teixits comercials grans empreses que potser no tenen aquell lligam tan personal o tan arrelat al territori o a la ciutat i que podem veure en diferents capitals o municipis d'arreu, implicar-les molt en les associacions de comerciants perquè també els donin aquell impuls que és necessari, i molt, en aquests moments.

Ens ha demanat, bé, que retirem les esmenes. Doncs, ja li he dit que en aquest moment no les podem retirar. I crec que en aquest tema, que en el futur crec que tindrem un consens dels principals grups parlamentaris, en el moment en què el context sigui favorable, i que haurem de treballar conjuntament i fer possible que les qüestions jurídiques no tinguin la rellevància o la impossibilitat que provoquen ara perquè sigui aprovat el text que presenten..., doncs, en aquell moment en què ens trobem, que ens trobem tots, perquè serà bo –serà bo– endreçar-ho d'una altra manera de la que presenten vostès. Però en aquest moment nosaltres no ho podem votar, com en el seu moment una de les qüestions que hauria fet possible que hagués sigut la reforma de la Llei d'hisendes locals per aprovar un nou tribut que fes possible aquesta col·laboració publicoprivada en l'àmbit d'aquests BID..., vostès hi van votar en contra, i llavors també tot aquest punt va decaure i no va ser aprovat en el Congrés dels Diputats.

Moltes gràcies, senyors i senyores.

La presidenta

Tot seguit, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, veig que el senyor conseller s'ha absentat. El Grup Parlamentari Socialista ja va presentar aquesta proposició de regulació de les àrees de promoció econòmica urbana, i ho feia la legislatura passada, i va decaure realment perquè es van anticipar les eleccions autonòmiques. I, per tant, vostès han volgut recuperar aquesta proposta o aquesta proposició del que es denomina APEU.

Novament ens trobem amb aquesta proposició de llei i novament el nostre grup parlamentari, per ser conseqüent, té i ha presentat una esmena a la totalitat. I ja li dic, senyora Capdevila, que nosaltres no la retirarem. No la retirarem no per res més, sinó perquè considerem que aquesta llei no s'ajusta realment al que el nostre grup parlamentari entén i comprèn que ha de ser la promoció realment del que són els agents econòmics, en aquest cas molt concretament el que són els botiguers, el comerç.

Aquesta llei parla de tres objectius bàsics com a factors determinants d'aquesta iniciativa parlamentària. El primer d'ells, el que afecta realment els objectius de les àrees de promoció econòmica urbana, amplia els serveis que ja presta l'entitat que el que persegueix és omplir..., jo no diria omplir, jo diria més intervindre

en el que ja són alguns aspectes que tenen aquestes associacions comercials.

En segon lloc, el seu finançament ha de tenir la consideració d'inversió en el negoci. I, finalment, que la implementació de les àrees de promoció d'economia urbana comportarà un salt endavant en l'abast i l'eficiència de les activitats de promoció i d'oferta de serveis que tradicionalment prestava a partir del model associatiu.

Des del nostre grup, aquests principis, senyora Capdevila, que vostè ha mencionat i que comprèn el que és l'exposició de motius d'aquesta llei, quan nosaltres veiem..., i la llei no s'ajusta realment a aquesta voluntat. I li dic de veritat que el nostre grup parlamentari des d'un començament, si aquestos objectius fossin els que haurien de ser, nosaltres hi estaríem d'acord.

Aquesta iniciativa parlamentària, que es basa en una llei d'associacions, desvirtua el principi de llibertat d'una de les parts implicades. Em refereixo evidentment al sector privat, ja que aquesta llei restringeix o dificulta els principis d'actuació quant a la planificació o organització, execució i finançament de l'activitat davant d'una administració que se converteix en una peça de control fiscalitzadora i de recaptació, perquè és el que amaga aquesta llei.

És una llei que pretén aprofitar-se de les organitzacions econòmiques privades, associatives, per convertir-les en un instrument de control i recaptació de les administracions locals. *(Pausa.)* Sí, després, senyora Capdevila, li diré l'article que fa referència a això. Potser aquesta gràcia que li fa aquest aspecte no li agradarà tant. És a dir, la finalitat no resideix concretament a potenciar el teixit empresarial local; més aviat, quin benefici com a administració local puc tindre d'aquestes activitats denominades «àrees de promoció d'economia urbana».

Comentaré aquells articles més representatius de la llei per poder justificar realment la nostra esmena a la totalitat i al principi realment d'intervenció que pretén aquesta llei. El primer d'ells, que ja hi feia referències, el que fa referència al principi de llibertat de l'activitat econòmica, que contempla el nostre ordenament jurídic, com abans havia mencionat, creat per la Constitució i també per l'Estatut d'autonomia. La llei, al tenir un caràcter intervencionista, vulnera els principis rectors de la llibertat de comerç.

Se ficava un exemple com era realment l'exemple de poder adscriure's lliurement, i aquí trobar-te l'obligació realment de poder estar adscrit a aquestes associacions o aquestes denominades «àrees de promoció econòmica urbana», ja que aquesta llibertat es veu condicionada per les competències que la Proposició de llei de regulació de les àrees de promoció econòmica urbana que debatem reserva per a l'Administració com poden ser...

En primer lloc, quant a la planificació de l'activitat. Es veu afectada per la submissió de l'Administració, com bé es desprèn de l'article 4, apartat b, quan diu que «són funcions de les APEU l'elaboració i execució dels plans d'actuació previstos en aquesta llei, als

efectes de sotmetre'ls a l'aprovació de l'Administració local competent». Ja és un dels principis en el qual veiem que aquesta llibertat que s'ha de donar al que són els agents privats, els agents econòmics..., vostès aquí ja els condicionen realment a l'Administració, en la seva competència. Per tant, es desprèn clarament d'aquest article que poca és la col·laboració de l'Administració quant a la voluntat del sector privat, quan el que preval és la supremacia de l'Administració.

Un altre dels aspectes és l'organització de les àrees de promoció econòmica urbana. Vénen molt marcades per un excés de representació de l'Administració, molt concretament en l'òrgan del consell de direcció, quan a l'article 13, apartat d, diu: «Un nombre de vocals no inferior a quatre ni superior a vuit, designats per l'Administració i els ens locals.» La mateixa representació que es reserva el mateix article 13, apartat c, als nomenaments per assemblea; una prova més de la poca influència representativa que poden tindre els agents privats en els òrgans de direcció. És a dir, l'Administració té el mateix pes representatiu que les empreses.

Pel que fa a l'execució, també, de les activitats, ve sotmesa al control fiscalitzador de l'Administració, com bé anteriorment m'hi havia referit, quan parlava de l'article 4, apartat b, sense oblidar-nos dels requisits burocràtics que la llei reserva a l'Administració en els seus articles 7, 8 i 9, que fan referència als requisits de constitució, acord de constitució i procediment de constitució, on l'Administració no passa desapercebuda i resta una altra vegada més el que és la importància dels agents privats. Aquí, senyora Capdevila, veiem la voluntat del Grup Socialista en el que és la simplificació administrativa, i ens trobem un cop més la burocràcia que és pròpia del pensament i de la planificació socialista.

Quant al finançament, se desprèn de la llei una clara intenció recaptadora, per tant, de l'Administració, com deixa l'article 17, apartat 2, quan diu: «L'ajuntament competent per raó del territori on han d'actuar les APEU pot acordar la imposició de taxes i de contribucions especials per a la realització d'obres i activitats pròpies de les APEU, amb subjecció al que disposa el text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals.» Aquí ja vostè reconeix que s'hauria de reformar aquesta Llei reguladora d'hisendes locals.

Quatre qüestions se desprenen d'aquest article –quatre. La primera d'elles deixa clara la voluntat impositiva quan parla de l'article d'imposició de taxes i contribucions –imposició.

Segona, ja m'havia referit abans a la referència de l'interès recaptador que se desprèn de la llei. Des del nostre grup parlamentari tenim clar que, davant la crisi econòmica que patim, crear noves taxes o impostos no és la millor manera d'ajudar el teixit productiu i, en aquest cas, els agents econòmics urbans.

En tercer lloc, pensem que aquesta mesura crea un greuge comparatiu amb la resta del comerç del municipi, on no s'aplica la taxa o l'impost especial, ja que aquells últims en quedarien exempts. Per tant, hi ha un greuge comparatiu entre els que se'ls podria apli-

car la taxa, que estarien dintre del que són APEU, i la resta, que no comptarien en aquest cas.

I en quart lloc, l'aplicació d'aquest article aniria en contra de la Llei reguladora de les hisendes locals.

En resum, no creiem que un recàrrec sobre els tributs municipals sigui la millor fórmula per potenciar les activitats econòmiques locals, amb l'excepció, com se desprèn de la llei, d'aquesta necessitat recaptadora dels ajuntaments.

Els motius abans mencionats són els que ens porten a presentar aquesta esmena a la totalitat d'aquesta Proposició de llei de regulació de les àrees de promoció de l'economia urbana.

El nostre grup parlamentari és partidari d'aquelles organitzacions comercials urbanes que tenen una imatge i estratègia pròpies com una concepció global de l'oferta comercial, que va molt lligada també al turisme, a la cultura i a l'oci, que neixen amb una intenció clara de revitalitzar el comerç als municipis per impulsar el fet d'augmentar la seva competitivitat, sense oblidar-nos que tota aquella acció que es concentra en un teixit urbà forma part de la proximitat i del paisatge propi, urbà, del municipi.

Coincidim plenament en la importància de potenciar l'activitat econòmica urbana, no solament com a element dinamitzador de riquesa i generació de llocs de treball, sinó també com a element atractiu turístic dels nostres municipis. Del que no és partidari el nostre grup parlamentari és que, per aconseguir aquests objectius que nosaltres dèiem abans que hi estem d'acord, hàgim de votar a favor d'una iniciativa parlamentària socialista que es basa en el control, en la planificació, en l'organització, en l'execució i en l'afany recaptador de l'Administració en detriment dels agents privats del municipi.

La millor manera de col·laborar amb els agents econòmics no consisteix, senyora Capdevila, a fer lleis intervencionistes, fiscalitzadores ni de pressió fiscal. Més aviat és acompanyar-los en els seus projectes, ajudar-los a solucionar els seus problemes i no convertir-los en un problema per a ells mateixos.

Senyora Capdevila, vostè sap molt bé que el sector del comerç no està d'acord amb aquesta proposició de llei que vostè presenta. I si no és així, a mi m'han enganyat, i jo els haig de creure –els haig de creure. Aquesta llei no ve avui a solucionar cap problema que no sigui el problema de l'interès recaptador de les administracions locals.

Jo entenc, senyora Capdevila, que vostè tinga aquesta intenció. Vostè és una regidora o tinent d'alcalde d'un ajuntament. I vostè és molt municipalista. Jo l'entenc, la seua voluntat, i és pel que vostè porta avui aquesta proposició. És per aquests motius que presentem aquesta esmena a la totalitat de la Proposició de llei de regulació de les àrees de promoció econòmica urbana presentada pel Grup Socialista.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Luna. A continuació, la senyora Capdevila té un torn en contra.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies, presidenta. Intentaré respondre moltes de les coses que s'han dit i que jo crec que demostren que no s'han llegit el que deia el text, però, a més a més, també demostren que no m'han escoltat. Perquè he reiterat –i hi he fet especial èmfasi– que es basen, les àrees de promoció de l'economia urbana, en base al fet que els que s'han de constituir ho decideixin, ells, i ho acordin. Per tant, aquí no hi ha imposició de cap de les maneres, senyors.

Bé, a veure, per on començo. Primer de tot, no entenem l'esmena a la totalitat de Convergència i Unió per un motiu. Una data significativa: el 25 de setembre del 2012. Els sona aquesta data? A part que coincideixi amb el dia que el president Mas va convocar eleccions anticipades després de tot just dos anys de govern. Doncs, a part d'això, aquell dia hi havia uns acords de govern entre els quals..., deia així, la nota de premsa d'aquell dia deia: «El Govern impulsa la regulació de les comunitats de promoció d'iniciatives empresarials» –CPIE, abreujat. I, bé, hem tingut accés a aquell text, i té tantes semblances amb el que aquí els hem presentat avui... Per tant, no entenem que ens diguin que...

Bé, tampoc no s'ho han llegit, perquè ha parlat del recurs del TC i de la inconstitucionalitat, i aquí no ens hi referim justament. El text que vam presentar fa un any, possiblement, però avui aquí no. Perquè justament el que ens ha permès és poder corregir i millorar tots aquells elements que sabíem o que vam saber després que podien ser vulnerables.

Per altra banda, no diem de fer nous tributs locals, eh? Diem que s'apliqui algun tribut local.

Bé, en tot cas, nosaltres també hem presentat –i la discutirem aquí, segurament– una nova proposició de llei justament de la modificació de l'impost de grans superfícies, perquè aquest, entre les seves possibilitats, permeti –la tercera possibilitat; en permet dues– justament nodrir les APEU que es vulguin constituir. Per tant, excuses en podran tenir les que vulguin; ara, jurídiques, senyor Crespo, per nosaltres són molt poc consistents si hi ha voluntat política, i entenem que no hi ha voluntat política.

I, en tot cas, també, i per altra banda, els demano, els dic: fem ponència conjunta per millorar i portar a canviar a Madrid allò que creguem que hem de portar a canviar a Madrid. Si és que no ens ho permeten. Perquè els ho dic: la llei que proposem aquí no impedeix..., si hi ha voluntat política.

El context actual. Justament –ho he dit abans, al principi– Sèneca..., la frase de Sèneca deia: «En moment d'adversitat és quan més necessari es fa fer iniciatives d'aquestes que ens permetin sumar i reforçar aquells petits...»

Polèmiques, les contribucions especials. Bé, si els que s'associen en aquesta àrea són els que t'ho demanen no serà polèmic, perquè són ells els que les volen. Per tant, en aquest cas no seran polèmiques. I dir una cosa: i estem tenint en aquests moments centres urbans que ho faran. I en aquest sentit aquesta llei, és veritat, sorgeix de la voluntat d'associacions que, per exemple, un centre com Terrassa les permetrà tirar endavant. I així ens ho demanen. I ens ho demanen ara, no quan el context econòmic sigui favorable. Perquè ara és quan més necessiten reforçar i que no hi hagi aquests *free riders* a què ens referíem, eh?, que al senyor Luna tant li agraden.

En tot cas, senyor Luna, ens fa riure una mica la insistència amb què vostè parla de l'intervencionisme, que és el que vostès practiquen al capdavant de l'Estat, per exemple, amb una agència tributària per fer i desfer al seu aire. Per tant, no ens parli d'intervencionisme. Li fa nosa l'Administració perquè justament no li permet... I, en tot cas, el que estan fent és bloquejar les iniciatives. Perquè vostès només defensen lobbys dels grans. I aquí estem posant un instrument al servei dels petits, fent que aquestes àrees facin que els petits puguin fer de lobby igual que els grans. I això ja entenc que a vostès no els agrada, perquè vostès defensen *només* uns dels interessos. Nosaltres justament el que hem de fer és permetre l'equilibri i defensar els interessos generals, que són els de tots els ciutadans.

Només els dic: tots dos defugin dels tòpics, posem-nos a treballar conjuntament per millorar la proposta. Fem ponència conjunta, si ho volen, i així oferim una solució a les associacions que així ens ho demanen. Senyor Luna, a Alemanya d'aquest model n'hi ha bons exemples. I hi ha entitats com Escodi o ESADE que l'estan proposant com a model. Per tant, no ens vingui amb excuses d'intervencionisme. Justament el que no és aquest model és intervencionista. Retirin, si us plau, les seves esmenes a la totalitat.

I, en tot cas, demano als altres grups, si algú té la temptació de donar-hi suport, que no n'hi doni, si us plau; ni Esquerra Republicana, ni Iniciativa, o ja ni els Ciutadans, que ara intervindran. No els donin suport, perquè justament amb tot això que han dit no tenen ni així de raó, perquè justament la proposta de llei va en el sentit contrari del que vostès han dit. Si algú li dona suport entendrem que estarà en el bloc, front comú Convergència - Partit Popular, justament a defensar només els interessos d'uns, que són els grans, en detriment dels petits.

Moltes gràcies.

La presidenta

Iniciarem ara el torn d'intervencions per al posicionament dels altres grups parlamentaris. I, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'Il·lustre senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, en primer lloc, li vull agrair que hagi presentat aquesta proposta, perquè almenys ens dona l'oportunitat de tenir un debat interessant sobre un model; que nosaltres entenem que val la pena de llegir la seva proposició de llei, d'estudiar-la, de tenir-la en compte i fins i tot de plantejar-se..., perquè ja li avanço que votarem a favor de l'esmena a la totalitat; per tant, sembla que no sortirà aprovada. I li ho argumentaré tot seguit, eh? Però sí que em sembla que és un debat molt interessant. És un debat interessant a tenir en compte en diferents processos legislatius que vindran: com incorporar algunes de les idees que vostè planteja.

Compartim la importància de tenir un teixit associatiu fort, compartim la importància que la promoció econòmica, amb la col·laboració del públic i el privat –això sí, sempre amb l'interès general en mans del públic–, pot ser interessant. Estem no convençuts, sinó absolutament entusiastes i partidaris que el reforç de l'associacionisme ha generat grans oportunitats. I, per exemple, en la ciutat de Barcelona, doncs, el nostre partit ha tingut l'oportunitat de col·laborar molt en el foment del teixit empresarial i del teixit comercial. I els eixos comercials d'aquesta ciutat són una realitat diferent del que vostè planteja, però sí que amb aspectes comuns i molt positius, i han servit per tirar endavant barris sencers de la ciutat que tenien un comerç amb dificultats i tirar-lo molt més endavant amb molta força.

Per tant, nosaltres, amb la idea de fons, hi tenim moltes coses en comú. Tenim una sèrie de dubtes, que ara tot seguit els expressaré, però sobretot el motiu pel qual votarem a favor de l'esmena a la totalitat és un motiu d'oportunitat, d'oportunitat quàdruple.

En primer lloc, hi ha una qüestió jurídica que ha explicat el senyor Crespo i no hi abundaré. Com vostè sap, la qüestió de la Constitució a mitjà termini nosaltres pensem que no ens afectarà i, per tant, doncs, seria una dificultat superable en el temps. Però sí que és cert que, en canvi, l'Estatut i el Codi civil de Catalunya també tenen, presenten alguna contradicció jurídica, però no creiem que sigui insalvable. És veritat que a dia d'avui això és així; per tant, la llei, tal com vostè la planteja, es contradiu amb l'Estatut i amb el Codi civil. Però creiem que podríem trobar la manera de definir una figura jurídica com la que vostè diu, que sigui compatible amb el principi de lliure associació. Però a dia d'avui tenim aquesta qüestió d'oportunitat.

Hi ha una segona qüestió d'oportunitat, que és el debat sobre l'espai públic. Aquest és un debat extremadament complex i extremadament perillós en aquest moment de segons quins enfocaments, perillós en aquest moment en què els municipis tenen una dificultat financera molt important. Nosaltres no estem en contra que hi hagin actors que des del sector privat col·laborin en elements d'interès públic, com pugui ser l'embelliment, com pugui ser la gestió de l'espai públic, com pugui ser l'elaboració de guies turístiques, i no compartim tant el que és gestió urbanística. En aquest cas creiem que correspon al públic clarament.

Però, clar, quan parlem d'espai públic i aquests models que vostès plantegen, a través de la seva llei se'ns podria colar també, per exemple, la vigilància privada sobre l'espai públic. I aquí ja li anuncio la nostra més ferma i frontal oposició, però se'ns hi podria colar.

Obre vostè aquí una escaleta en un debat en què, com vostès saben, hi ha una pressió enorme del sector privat –més quan les administracions públiques passen dificultats financeres importants– per privatitzar –no en la propietat, però sí en els usos– l'espai públic de les nostres ciutats. Evidentment que l'activitat econòmica té un paper en l'espai públic, i evidentment que l'activitat econòmica, doncs, a l'hora de dissenyar l'espai públic ha de ser tinguda en compte. Però l'espai públic també és per a la relació social, per a la relació cívica, per a les persones que resideixen en una determinada ciutat, per a la trobada, per a les activitats sense ànim de lucre..., que l'activitat sense ànim de lucre, doncs, és dels grans actius i dels béns socials de la nostra societat. I aquí compte –compte– amb els punts dels plantejaments que podrien introduir-se en la seva llei.

Hi ha una tercera raó d'oportunitat, que és de caràcter econòmic. Compartim plenament les funcions que vostè diu de promoció i de captació, de retenció de negocis; ens sembla sobretot interessant. Un planteig que ja estan fent molts eixos comercials, de tenir una acció conjunta per veure quins negocis els interessa més retindre per millorar l'oferta de conjunt, i fins i tot quins negocis els interessa anar a buscar per millorar l'oferta de conjunt. Per tant, aquí hi ha un element important. Però no partim de zero, senyora Capdevila –no partim de zero. Afortunadament, tenim un teixit comercial ric i divers, que alguna cosa deu haver de dir en aquest procediment legislatiu.

I, per tant, sense menystenir que els grups parlamentaris, per descomptat –i així ha de ser–, tenen tota la potestat de legislar o de tenir iniciativa legislativa a través de les proposicions de llei, també tenen la potestat i la iniciativa de l'impuls de l'acció de govern, i possiblement una llei d'aquesta complexitat amb el nombre d'agents que afecta..., perquè jo entenc que la confederació catalana de comerç alguna cosa hi deu voler dir, i Pimec Comerç alguna cosa hi deu voler dir, i els centenars d'associacions de botiguers de Catalunya alguna cosa hi deuen voler dir, i els gremis, és a dir, l'associacionisme sectorial, alguna cosa hi deu voler dir, i els eixos comercials, és a dir, les entitats de base territorial alguna cosa hi deuen voler dir.

Per tant, sense menystenir en absolut la capacitat que té un grup parlamentari de tenir iniciativa legislativa, també la té de funció d'impuls del Govern. I, per tant, sí que seria partidari d'impulsar el Govern, perquè en aquest cas la tramitació per projecte de llei té passos que permeten que aquests sectors tinguin més garanties en el procediment. Per exemple, el Consell de Treball, Econòmic i Social ha de ser escoltat en el procediment de l'elaboració d'una llei així. Se'm fa molt difícil elaborar una llei així i que en la tramitació no hi hagi cap punt en què el CTEC no hi pugui dir alguna cosa. O més important encara des d'una perspectiva de defensa de l'espai públic: se'm fa ini-

maginable que un procediment legislatiu com aquest succeeixi sense que la Comissió de Govern Local tingui capacitat de dir alguna cosa. Perquè estic segur que els ajuntaments hi tenen molt a dir. Tant n'estic segur que a vostè, que és regidora i que té contacte amb el món municipal, segur que el món municipal li ha transmès la seva opinió. I segur que vostè la deu haver recollit i escoltat molt bé, però entendrà, senyora Capdevila, que les garanties de procediment no es basen només en la bona tasca d'una diputada, com és el cas, sinó que es basen també en la possibilitat que hi hagin períodes d'informació pública, informes preceptius, etcètera.

Per tant, per descomptat que es pot tramitar com a proposició de llei, si així ho vol la majoria de la cambra. Nosaltres entenem, però, que seria més escaient un procediment que donés garanties de participació als agents econòmics i donés garanties de participació als ens locals.

Més sobre l'oportunitat econòmica. Home, aquest no és un moment qualsevol, senyora Capdevila, i vostè n'és molt conscient. Vostè diu: «No, les quotes se les fixaran ells i les decidiran ells.» Sí, per majoria. Però la diversitat de situacions de les múltiples petites i mitjanes empreses –en els centres de les ciutats, per exemple, que seria un lloc on aquest BID seria plausible– és extraordinària. Vostè imagini que els comerciants que en aquests moments estan tirant molt bé –i ho celebrem– del barri del Born –aquí a la vora–, comerços, etcètera, diuen: «Fem un BID. Fem un BID i impulsarem tot això.» Bé, aquells professionals que estan a l'entresòl, que també n'haurien de ser membres obligatòriament, potser són minoria. I potser els comerciants i els restauradors del Born en aquest moment diuen: «Tenim una empenta estupenda, perquè el Centre Cultural Born està funcionant molt bé.» Però els professionals lliberals que estan a l'entresòl potser no. Per tant, no és una qüestió només de majories i minories, és una qüestió d'entendre la situació de tots i cadascun.

De fet, les associacions de comerciants ens han fet arribar la seva preocupació per aquesta proposició de llei, amb la possible duplictat de contribucions que suposaria, perquè alguns dels conceptes que hi estem recollint són IBI o són IAE. Que seria més fàcil d'implementar en zones d'activitat econòmica molt homogènia? Certament. Però els centres de les ciutats són extraordinàriament complexos.

I nosaltres estem a favor que estudiem aquesta figura, però que ho fem..., i aquí entro en el quart i darrer argument d'oportunitat, que és l'oportunitat legislativa. Creiem que seria bo que si estem –esperem que en els propers mesos, esperem que sigui abans de sis mesos o de cinc mesos–, tenim en aquesta cambra una llei del comerç on això es pot contemplar, li ho puguem posar en aquest sentit. Perquè seria bo disposar d'una legislació general de comerç i no anar legislant sobre aspectes parcials, doncs, sumant diferents pedaços. I seria bo també que aquest procés legislatiu donés garanties a tots els afectats perquè puguin tenir una adequada participació en el procés.

Per tant, cregui'm, senyora Capdevila, que compartim els objectius que vostè plantejava, però entenem que el mecanisme que vostè planteja en aquests moments seria vist com treballar a la seva esquena per la majoria del món comercial organitzat. I almenys les organitzacions més grans a què hem consultat per saber la seva opinió així ens ho han fet arribar. Per tant, entenem que això ho hem de fer de cara i que això ho hem de fer entre tots.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Té la paraula per intervenir, per fixar el posicionament del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el diputat Joan Mena.

Joan Mena Arca

Sí, gràcies, i bona tarda a tots i a totes. Com sabem, la Generalitat de Catalunya té competències exclusives en la classificació i la planificació territorial dels equipaments comercials. Dins d'aquestes competències també s'inclouen aspectes com la regulació dels requisits i del règim d'instal·lació, d'ampliació i canvi d'activitat dels establiments.

Tal com ha explicat abans la ponent, aquesta proposició de llei del Partit dels Socialistes aposta per traslladar a l'escenari català les organitzacions, aquestes figures, que han funcionat relativament bé al Regne Unit i als Estats Units i al Canadà, com són els *business improvement districts*. Aquests projectes, que la proposició de llei del Partit dels Socialistes anomena «àrees de promoció de l'economia urbana», tenen molt a veure amb la realitat social i fins i tot moltes vegades amb la realitat territorial de cada zona, de cada àrea de les que defineix. Per tant, la translació a Catalunya segurament no pot ser literal ni calcada a com ha sigut en d'altres països.

Dir també que des d'Iniciativa i Esquerra Unida, si avui haguéssim de votar aquesta llei, directament votariem en contra perquè hi ha molts aspectes de la llei que no acabem de compartir, i ara els ho explicaré. Però és cert que la proposició de llei que presenta el Partit Socialista intenta aprofundir en tres factors que des d'Iniciativa i Esquerra Unida també compartim. El primer és la millora de la gestió de les zones d'activitat econòmica, ja sigui en l'àmbit comercial, ja sigui en l'àmbit de serveis o ja sigui en l'àmbit industrial; un element important, i més ara, ja que pot facilitar d'alguna manera una sortida en moments de difícil situació econòmica per a molts comerciants. El segon element és afavorir l'activitat econòmica en aquest mateix context i, per tant, lligar aquesta activitat a la realitat territorial i social de cadascuna d'aquestes àrees. I, en tercer lloc, aprofundir en la necessària cooperació entre administracions, amb la voluntat d'optimitzar recursos, millorar els serveis adreçats directament a la ciutadania i garantir una millora en els drets tam-

bé dels consumidors i –per què no?– dels treballadors i de les treballadores.

Dit això, com dic, hi ha alguns elements que no compartim des d'Iniciativa i Esquerra Unida, que tenen a veure amb el model de comerç, amb el model industrial, amb el model de serveis del nostre país en definitiva i també amb el model de ciutat, amb els models de ciutats que estem implantant a Catalunya.

Hi ha un element que per nosaltres és cabdal, senyora Capdevila: aquestes àrees, moltes d'elles, han estat pensades per prestar serveis suplementaris a les entitats municipalistes, com poden ser el sanejament o la neteja, la vigilància i el manteniment de la seguretat pública, la promoció i l'organització dels serveis de transports complementaris i també de vies d'accés, i gestió dels estacionaments. Per tant, la proposició que avui presenta el Partit Socialista permet obrir elements fonamentals del dia a dia a la gestió privada, encara que mancomunada, de determinats serveis. Evidentment, aquesta no és la línia en què entenem des d'Iniciativa i des d'Esquerra Unida que s'haurien d'aprofundir determinats serveis directes que han d'anar adreçats a les nostres ciutats, als nostres pobles i també als nostres barris.

Dit això –no ho repetiré perquè ho ha explicat la diputada Capdevila–, el Govern de Convergència i Unió el 25 de setembre ja va anunciar l'impuls d'aquestes comunitats de promoció d'iniciativa empresarial, que no compartim, almenys en la filosofia que hi havia al darrere, des del Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida. I també és cert que aquestes àrees segurament estan pensades per a una ciutat del segle XXI, diferent a com les tenim concebudes en aquests moments.

Ara, a més, en aquests moments tindrem una dificultat afegida, que és l'ARSAL, la Ley de racionalización y sostenibilidad de la Administración local, que vol impulsar o que ja està impulsant el Partit Popular, que, entre d'altres coses, impedirà la creació de consorcis entre ajuntaments. Això pot dificultar l'aspecte positiu que té al darrere aquesta llei i que, per tant, farà que els governs locals perdin tot el pes específic en la seva rellevància. I, per tant, si estem parlant d'un model públic-privat i la part pública ens la carreguem –perquè se la volen carregar a través de l'ARSAL–, qui acabarà tenint tot el pes en aquests consorcis evidentment serà la part privada.

Quins són, d'altra banda, els aspectes positius, que sí que compartim des d'Iniciativa i des d'Esquerra Unida, d'aquests projectes, d'aquests *business improvement districts*? D'alguna manera, la part interessant i també molt desenvolupada en els països nòrdics, els països del nord d'Europa, és el fet que poden oferir programes de formació i ocupació local, ocupació laboral, per facilitar la integració social, amb un component de la vessant pública, que ofereix sortides laborals a determinats col·lectius.

Així, doncs, aquestes APEU també poden ser una oportunitat per a determinades zones, ja siguin industrials, de serveis o de comerç del nostre país, pensades i interpretades des d'un punt de vista de millora social i no només d'amabilitat de l'entorn. En aquest

sentit, la part positiva que han tingut aquestes àrees en molts països, ho repeteixo, fonamentalment del nord d'Europa és que hi ha un govern comunitari d'aquesta àrea que fa que els guanyis, que són col·lectius, repercutixin en la comunitat i, per tant, la principal beneficiada d'aquesta gestió sigui la comunitat, sigui tot l'entorn comunitari. Ara, evidentment, i com tot, una cosa és la idea i una altra és després com la idea s'acaba desplegant, en aquest cas a Catalunya.

També hi ha, evidentment, un element garantista per part de l'Administració local, i és que en moltes d'aquestes àrees l'ajuntament també té dret a veto. I, per tant, determinats projectes que no van en la línia del que es vol impulsar des de l'Administració local..., o que d'alguna manera el pes privat vol imposar determinades accions a la part pública, l'ajuntament té dret a decidir finalment quin tipus d'acció és la que es farà i la que no es farà.

Dit això, el que sí que tenim clar és que projectes d'aquest tipus mai poden ser substitutius de l'Administració pública, com sí que està passant en determinats projectes, fonamentalment dels Estats Units. També existeix perill que, amb la voluntat d'eliminar determinats problemes d'una zona, aquests s'acabin traslladant a una altra zona i això no vagi en la línia, doncs, de solucionar el problema des de l'arrel, sinó simplement desplaçar-lo cap a una altra part de la ciutat, del barri o d'aquest entorn.

No obstant això, com he dit abans, hi ha aspectes de la creació d'aquestes àrees de promoció de l'economia urbana que són interessants, i poden ser interpretades com a sortida social a determinats problemes estructurals dels nostres barris, dels nostres pobles i de les nostres ciutats. Ara, també és cert que, per poder garantir aquesta part d'oportunitat que tenen les àrees de promoció de l'economia urbana i evitar-ne la part negativa, que és la part de què parlava abans, o de debilitat d'aquestes, cal una llei diferent de la que avui ens presenta el Partit Socialista, una llei molt més reguladora, amb més contingut social i d'influència pública i amb uns requisits garantistes que permetin precisament explorar aquestes oportunitats socials i d'integració laboral per a determinats col·lectius.

Per aquest motiu, des d'Iniciativa i Esquerra Unida no hem presentat cap esmena a la totalitat, perquè és interessant iniciar un debat sobre aquesta proposta, on, per exemple, comptem amb el posicionament d'experts, d'entitats municipalistes, de sindicats, de patronal i d'altres associacions, per poder valorar les experiències ja realitzades.

Per tant, senyor Amorós –i m'adreço a vostè pel que deia abans–, iniciar un tràmit de proposició de llei precisament vol dir obrir el debat a tots aquests agents socials, sindicals i laborals, que hi podran dir la seva –d'una altra manera, no podrà ser–, ja pot ser, doncs, a través de compareixences, a través d'aquesta ponència conjunta que proposava la diputada Capdevila i que des d'Iniciativa i Esquerra Unida compartim. És a dir, hi ha una necessitat, que és el debat col·lectiu entorn d'això, perquè, ho repeteixo, hi ha aspectes importants

que podrien ser aprofitables socialment i també laboralment.

Per tant –acabo–, acceptarem el tràmit de la proposició de llei amb la clara voluntat de modificar-la, amb la clara voluntat de dir que aquesta no és la nostra llei, però que entenem que pot obrir un debat que és interessant, profitós i beneficiós per a determinats col·lectius, també per als comerciants, però fonamentalment també per a determinats col·lectius del nostre país, per convertir-la en una oportunitat social per a Catalunya i no, com està plantejada i com s'ha plantejat als Estats Units i a algunes zones del Canadà, convertir-la en una oportunitat de fer negoci, com ho és, ho repeteixo, tal com ara està redactada.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per intervenir en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señores diputados, señoras diputadas... Un saludo también a los representantes de las diferentes asociaciones de comerciantes y empresarios que hoy nos acompañan. Y, a continuación, paso a exponer el posicionamiento de Ciutadans respecto a la Proposición de ley de las áreas de promoción de la economía urbana que trae al Parlament el Partido Socialista –las llamadas APEU, por abreviar.

¿En qué consistirían estas APEU? Bueno, pues se trataría de un nuevo modelo de gestión del espacio público a través de una mayor participación de los agentes privados que precisamente operan en dicho espacio. Es decir, se trataría de una nueva forma de organización, impulsada de forma privada por parte de autónomos, de comerciantes, de empresarios, etcétera, que operan en una zona concreta y que, con el consentimiento de la Administración pública pues ponen en marcha actividades, servicios de alto valor añadido o programas de promoción en su zona de actuación. Esto puede ser muy interesante, especialmente para zonas comerciales, para zonas turísticas o para polígonos industriales. Bien, ¿dónde se inspira este modelo? Este modelo se inspira en los BID, ¿no?, en los *business improvement districts* del modelo anglosajón, que podemos encontrar en diferentes países como el Reino Unido, como Estados Unidos, Canadá o Alemania.

¿Es interesante debatir aquí, en el Parlamento, sobre este nuevo modelo? Bueno, nosotros pensamos que sí. En primer lugar, porque diferentes asociaciones de comerciantes, de empresarios, llevan ya muchos años pidiendo a la Administración pública que se abra un debate serio sobre la posible implantación del modelo de los BID a la realidad de Cataluña y del conjunto de España. Por cierto, que también es un debate que se está iniciando en otros países de la Unión Europea donde todavía este modelo no está implantado y también en otras comunidades autónomas, algunas de las cuales, por cierto, gobernadas por el Partido Popular.

Podemos hablar además, en el Parlament de Catalunya, de este modelo porque la Generalitat de Catalunya tiene amplias competencias, amplio margen de actuación en los ámbitos que están directamente relacionados, por ejemplo, el ámbito comercial, el ámbito empresarial, industrial o la ordenación territorial.

¿Qué ventajas podrían tener estas APEU, que dice el Partido Socialista, o el modelo de los BID respecto a las asociaciones de comerciantes o a las asociaciones empresariales tradicionales? Bueno, pues nosotros pensamos que la mayor ventaja es que da a los agentes privados un mayor margen de actuación sobre el espacio público donde operan. Es decir, esta nueva forma de asociarse, esta nueva forma de organizarse permite llegar más lejos en las actividades que pueden desarrollar en la zona en la que actúan. Por tanto, pueden llevar a cabo servicios de un mayor valor añadido, servicios o programas que además estén concretamente orientados a la realidad de la zona donde se opera; una gestión, ¿por qué no?, más eficiente –cuando interviene el sector privado, pues se puede mejorar la eficiencia en el uso de los recursos. Y, por tanto, pues estas zonas podrían aumentar su competitividad y podrían ser zonas más atractivas tanto para el consumidor en las zonas comerciales o en las zonas turísticas, como para los propios agentes económicos, las propias empresas, en el caso de otras zonas como polígonos industriales.

Respecto a las intervenciones que se han hecho antes que venían a decir que es un modelo intervencionista, bueno, nosotros consideramos que es todo lo contrario. Esta es una herramienta que, bien implantada –bien implantada–, puede dar a los agentes privados mayor margen de actuación sobre el espacio público en el que operan, porque fomenta la colaboración publicoprivada en los espacios públicos y puede hacer que los agentes económicos privados lleguen hasta donde la Administración pública no llega, o servicios que no presta o, si lo hace, lo hace tarde o de forma ineficiente.

Además, no es en ningún caso obligatorio. Esto en ningún caso podría ser un modelo obligatorio a imponerse a las asociaciones de comerciantes, sino que sería todo lo contrario; sería a iniciativa de los propios comerciantes o de los propios empresarios, los que proponen a la Administración pública la constitución de estos BID. Y yo creo que hay un ejemplo muy claro de que no es un modelo intervencionista si se aplica bien, y es que en un país muy poco sospechoso de ser intervencionista como Estados Unidos encontramos muchos ejemplos de este modelo.

¿Otras ventajas? Pues que da mayor seguridad jurídica a los agentes económicos a la hora de actuar sobre su zona, por ejemplo, una zona comercial. Fomenta el asociacionismo, cosa que es muy importante porque los agentes individuales, los empresarios, los autónomos, cuando ven que este modelo permite llevar a cabo servicios de mayor valor añadido, actividades que están mejor encaminadas a la realidad pues les hace tener un incentivo para participar activamente en estas organizaciones y, por tanto, aumenta el número de personas que participan, por tanto, fomenta el asociacionismo.

Bueno, hasta aquí es una descripción de lo positivo que puede tener el modelo de los BID anglosajón y que nosotros consideramos que es muy interesante que se debata en el Parlament. Ahora bien, hay que decir que el texto concreto que presenta el Partido Socialista nosotros pensamos que se deja por el camino muchos de estos aspectos positivos y, por tanto, es claramente mejorable, desde el punto de vista técnico y también desde el punto de vista jurídico.

Se ha hecho referencia antes, y compartimos absolutamente algunas de las intervenciones de que el texto tal y como está planteado contravendría algunas normativas de ámbito estatal. Y si me lo permite, con todo el cariño al señor Crespo, me ha enternecido la defensa a ultranza que usted ha hecho de las competencias del Gobierno de España, de la Constitución y de la normativa estatal de las haciendas locales. Casi se me saltan las lágrimas, ¿no?, pero es que comparto absolutamente ese diagnóstico. Y lo digo porque normalmente no se suele escuchar este tipo de discursos en un representante de Convergència i Unió, y se lo digo con todo el cariño, que seguro que usted se lo toma así.

Otras cosas que se tendrían que revisar: el tema de las tasas. El modelo de los BID bien implantado en ningún caso podría suponer un aumento de las tasas. Es más, lo que vemos en otras experiencias en otros países es que al aumentar el asociacionismo y al aumentar el interés por parte de los empresarios individuales en participar aumenta el número de personas que aportan y se gestiona mejor el dinero y, por tanto, incluso puede suponer una rebaja en las tasas que aporta cada uno de los agentes individuales. Por tanto, no estaríamos de acuerdo en que esto vaya a suponer un aumento de tasas en ningún caso.

Tampoco estamos de acuerdo en la definición que ustedes hacen del papel de las administraciones públicas. Parece que, bueno, tendrían un papel demasiado controlador o supervisor, que a nuestro entender iría en contra de este mayor margen de maniobra que buscamos en las asociaciones y en los agentes privados.

También una cosa muy importante que no compartimos del texto es el consenso que ustedes exigen. Tiene que exigirse un amplio consenso para que esto se inicie, porque, si no, primero, es que será un fracaso y, segundo, que no sería, en ningún caso, justo. Y tampoco estamos de acuerdo con algunas referencias burocráticas que ustedes hacen o con las indefiniciones también respecto a cuánto se tiene que aportar, cuánto aportan, y si es obligatorio, los agentes individuales o no, que hago referencia a la posible inconstitucionalidad del asunto y también a cuál sería la aportación que la Administración pública tendría que hacer.

En definitiva, tenemos que copiar, a nuestro entender, lo bueno del modelo BID, no quedarnos únicamente con una mala copia o copiar precisamente los elementos que no son deseables. Pero nos parece interesante hablar en el Parlament de Catalunya de un nuevo modelo de organización que pueda mejorar las zonas comerciales, que pueda mejorar los polígonos industriales y las zonas turísticas. Y, por tanto, como nosotros queremos que se hable de este tipo de cosas

en el Parlament, de coses que preocupan a los autónomos, a los empresarios, a los comerciantes y que unen a la ciudadanía, y no hablar de temas que fragmentan a la sociedad, pues entonces daremos apoyo a que se tramite, porque estamos en un momento de debate a la totalidad; es decir, votaremos a favor de que se pueda debatir en este Parlament sobre el modelo de los BID, dejando claro que no compartimos para nada muchísimos de los aspectos que ustedes han incluido en el texto. Y además en la tramitación parlamentaria podríamos escuchar a agentes del sector, a expertos, que vinieran aquí a explicarnos qué es lo que quieren, cómo se podría implantar este modelo, qué normativa sería necesario cambiar, etcétera.

Por tanto, votaremos en contra de las enmiendas a la totalidad presentadas por el Partido Popular y por Convergència i Unió y daremos apoyo a poder hablar en este Parlamento de cosas que unen a los catalanes y de cosas que pueden ayudarnos a salir de la crisis, como es apoyar al comercio, al turismo y al sector industrial.

Muchas gracias, señora presidenta, señores diputados, señoras diputadas.

La vicepresidenta primera

Per intervenir en nom del Grup Mixt té la paraula el diputat Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bona tarda. D'entrada dues prèvies. És imprescindible i és necessari que en aquest Parlament s'habilitin els espais que calguin perquè es parli de comerç, perquè es parli d'indústria, perquè es parli de turisme, com s'ha dit fins ara, per les enormes dificultats i els enormes canvis estructurals que estan patint tots aquests sectors en aquesta crisi econòmica. Primera prèvia.

Segona prèvia. No tot el comerç és igual, igual que no tota la indústria és igual, igual que no tot el turisme és igual. N'hi ha de diferents tipus, de diferent grandària, de diferents sectors, amb diferents interessos, que compleixen diferents funcions socials, que tenen diferent valor per a la societat i amb sistemes de propietat diferent i en territoris diferents. Per tant, parlar de comerç en si mateix no fa referència més que a un sector amb una diversitat, com en tots els altres sectors, molt diversa i que «entranya» sectors comercials amb un alt valor afegit per a la nostra societat i sectors comercials que no en tenen pràcticament cap. Grans propietaris de cadenes comercials que parasiten els nostres centres comercials en les nostres ciutats, i un teixit abundant, però que està en retirada, de petits comerciants i de mitjans comerciants territorialitzats, arrelats al territori, que aporten un gran valor, una gran funció social. Per tant, hi ha diversitat d'agents en aquest sector, com en tants altres.

Són dues prèvies per explicar que nosaltres no podem donar suport a una proposta que emana, que es desplega a partir d'un model en el qual no coincidim en absolut –el model. La proposta la podríem discutir, però ja ve carregada de tota una sèrie de pressupòsits i des-

plega un model, un model urbà en el qual nosaltres no coincidim i que, a més a més, ens hi hem oposat sempre que hem pogut quan ha estat desplegat normalment per administracions governades pel tripartit en l'última bombolla immobiliària.

Quin és aquest model urbà que es proposa a través d'aquesta..., no a través, però del qual aquesta mesura és un desplegament? Bé, d'entrada cal dir que és un model que sorgeix d'un axioma imprescindible i necessari per poder anar-lo formulant i per poder dedicar-se a formular-lo, que és: «Acordem o, diguéssim, ens resignem a acordar que d'aquesta crisi n'hem de sortir com sigui, però sense tocar cap privilegi.» Ens hem de ficar amb els pobres, ens hem de ficar amb els treballadors, ens hem de ficar amb tothom menys amb qui té privilegis, menys amb qui surt guanyant d'aquesta crisi, menys amb la banca, menys amb les multinacionals, menys amb tothom qui de forma rendista i parasitària continua engruixint les seves butxaques en aquesta crisi. No l'hem de fer pagar a aquells que l'han generat, sinó que hem de modificar tota la resta de coses que no han provocat aquesta crisi, menys aquelles que sí que l'han provocat; a aquelles les cuidem, les rescatem, les abonem i els demanem, si us plau, que tornin a ser grans, perquè tornin a invertir, tornin a generar dividendes i riqueses i beneficis. Això és bàsic per poder començar a parlar de mesures com aquesta o de models com el que ara exposarem.

I, clar, quina és la societat que per antonomàsia pensa en totes les coses possibles per atabalar la petita gent, els treballadors, els comerciants, etcètera, sense tocar privilegis? Els Estats Units, no?, que és allà on l'axioma clau és: «Feu el que vulgueu, exploteu la terra que vulgueu, limiteu els drets dels treballadors que vulgueu, però sobretot els privilegis dels rics no es toquen.» I d'allà és d'on vénen aquestes propostes, òbviament, molt intel·ligentment pensades –d'allà és d'on vénen aquestes propostes.

Que no és veritat, no és una economia, com deia la senyora Inés Arrimadas, que no sigui intervencionista; és altament intervencionista: ha rescatat gairebé tot el seu sistema bancari, l'ha rescatat de forma pública, ha nacionalitzat tots els bancs. Clar que si ho haguéssim proposat nosaltres seria «chavista» i no sé què; com que ho han fet els Estats Units és no intervencionista, rescatar tots els bancs i rescatar una ciutat sencera, Detroit, tota ella nacionalitzada –tota. Vull dir, Déu n'hi do, l'intervencionisme econòmic dels Estats Units, que és bàsicament: «No em molesteu mentre guanyo molts diners; rescateu-me quan en perdo.» És el no-intervencionisme..., bàsicament la teoria neoliberal, que són els trilers de tota la vida, de sempre, però que ara se'ls diu «neoliberals»: no intervencionistes, però que amb relació als treballadors són els trilers de tota la vida.

Quin és el model amb el qual no estem d'acord, que ha estat el d'expansió urbanística? El model concèntric, que és el model que s'ha volgut en determinada època, i sort de la crisi immobiliària que hi ha hagut, organitzada fins i tot al conjunt de Catalunya, perquè és bàsicament al conjunt d'una gran ciutat que és Barcelona, que és un centre de comerç i de negocis,

on bàsicament es va buidant de vida veïnal, de teixit social, de teixit cívic, i es va omplint, en aquest cas, de turistes, de negocis, de comerç, bàsicament de franquícies de grans multinacionals, que són les úniques que poden sobreviure en aquests entorns hostils al petit comerç, hostils al teixit empresarial arrelat al territori. Una segona corona on s'ubica la indústria i que és lletja, i que és el Baix Llobregat i que és el Vallès, etcètera, no? –una segona corona on s'ubica la indústria. Una tercera barrejada amb la segona, on viuen les classes populars, els treballadors i treballadores en unes condicions de vida més precàries, en un entorn, doncs, bastant més lleig. I una quarta corona on es posen les zones residencials, allò que el tripartit va designar en la seva planificació –el tripartit amb Convergència– com a «nodes de creixement residencial prioritari» o no sé què, i vinga a fotre-hi cases residencials, no?, sense teixit comercial, sense indústria al voltant, sense possibilitat de crear llocs de treball, perquè, doncs, la classe mitjana que s'ho pot permetre, que ja no és classe treballadora, vagi a viure allà.

Aquest és el model ianqui, és el model dels Estats Units de creació de ciutats que no tenen en compte ni la cultura mediterrània, òbviament, ni els cascots antics, ni el teixit, ni l'entramat, ni la voluntat, entenem nosaltres, majoritària de les nostres societats de viure en entramats urbans diversos –diversos–, on hi hagi comerç, hi hagi veïns, hi hagi associacions cíviques i culturals, hi hagi vida, hi hagi indústria no gaire lluny, hi hagi també centres comercials, hi hagi de tot una mica a l'abast i barrejat amb la complexitat que això comporta.

Perquè, qui va pensar aquest model? Algú que va dir: «Hi ha molts problemes de convivència, perquè el soroll de les fàbriques, el no-sé-què; hi ha molts problemes de convivència i, per tant, si ho separem tot i especialitzem, creem un model altament dependent del cotxe, però que evita els problemes de convivència.» Sí, clar, elimina la convivència; llavors evita els problemes de convivència. És un model aquest que obliga a un alt ús del cotxe amb molta mobilitat i, per tant, absolutament insostenible a través de l'especialització d'espai, que, a més a més, és un model no mediterrani i que, a més a més, comporta una cosa que en aquesta mesura ja es comença a contemplar al model de fons, que és la «gentrificació» dels espais centrals de les ciutats.

I què és la «gentrificació» dels processos? Els processos d'encariment d'aquestes zones, allò que se'n diu «dignificació o encariment de les zones centrals», que fa que les famílies amb menys renda hagin d'acabar marxant i que només aquells comerços, només aquelles franquícies, només aquella gent amb més alt poder adquisitiu puguin anar a residir en aquelles zones. Això és la «gentrificació», que a Barcelona és una eina que s'utilitza permanentment per buidar determinats centres comercials i donar-los ja lliurement a franquícies i turisme, i que està inclosa dins d'aquest model.

És un model, a més a més, que discrimina la resta de la ciutat. Aquí es parla de centres urbans, dels cen-

tres comercials de les ciutats, i discrimina el comerç de la resta de la ciutat. Clar, o sigui, la combinació de la dinamització de centres comercials fora de les ciutats, als polígons industrials, no?, i de convertir els centres comercials de les ciutats en zones encara més exclusives on encara s'aboquin més esforços el que fa és bàsicament eliminar el comerç de barri, eliminar el teixit comercial a la resta i buidar segurament els cascots històrics, aquelles zones més incòmodes per a la instal·lació i adequació del comerç, d'aquell poc comerç que encara hi resisteix. És el que en llenguatge popular se'n diu «ciutat dormitori»; són ciutats dormitori i centres insofribles –ciutats dormitori i centres insofribles– al model Barcelona. En moltes àrees de Barcelona és el model Barcelona: ciutats dormitoris i centres insofribles, on ja ni tan sols anem a passejar perquè han quedat presos de les franquícies i del comerç. No ens sembla, a més a més, correcte.

I això ha estat una política molt sovintejada també per determinada escola del Partit Socialista, com també, òbviament, dels partits de dretes, perquè és pròpia de partits de dretes; és anar privatitzant els àmbits de gestió, anar separant de l'esfera pública tots aquells àmbits que comencen a moure diners. Sí, home, clar, ho van fer amb els polígons industrials, ho van fer amb l'urbanisme, anar creant consorcis, anar creant empreses públiques, anar creant tots aquells àmbits que queden assignats a gerències per anar traient de l'esfera pública aquells àmbits de promoció econòmica o de desenvolupament industrial que tocaven diners. Excloure de l'esfera pública un àmbit, el de la promoció comercial, el de l'estructuració d'aquest teixit comercial en la vida cultural, en la vida associativa, en la vida cívica, en la indústria de la ciutat; és una tasca intrínsecament pública, perquè té a veure amb la identitat, amb el treball, amb la cultura, amb la convivència, amb l'espai públic i amb una inversió pública molt cara que s'ha fet durant molts anys en els centres d'aquestes ciutats per promocionar, justament, aquest comerç.

I per tot això nosaltres en aquesta mesura..., que no és..., no és d'esquerres perquè ells la votin –les dretes–, és seva, la mesura, és seva; el que passa, que no volen que vostè la impulsi, se la volen quedar ells, i la presentaran d'aquí a un temps. No faci veure allò que, com que PP i Ciutadans hi voten en contra, «quedareu mal retratats si voteu en contra d'ells». Sí, clar, amb altres cola, però amb nosaltres no. És una mesura pròpiament d'ells, l'acabaran presentant tard o d'hora, i no coincideix amb el nostre model.

La presidenta

Cridem a votació.

(Montserrat Capdevila Tatché demana per parlar.)

Senyora Capdevila?

Montserrat Capdevila Tatché

Sí, per al·lusions, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Montserrat Capdevila Tatché

Senyor Amorós, la seva condescendència em sorprèn. Ens preocupa –i és perillós– la seva excusa de garantia de procediment, per evitar els tràmits de les lleis que presenta l'oposició. Ens sembla molt perillós. I els perills que ha trobat denoten que la seva capacitat de negociació deu ser molt baixa. I, en tot cas, lamentem que s'alineï amb CiU i PP en un tema en què coincidim.

(Oriol Amorós i March demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Amorós. *(Pausa.)* Trenta segons, senyor Amorós.

Oriol Amorós i March

Senyora...

(Remor de veus.)

La presidenta

Senyors diputats, si us plau, guardin silenci. Senyors diputats...

Oriol Amorós i March

Sí. No, només dir-li, senyora Capdevila, que estic segur que en un debat més serè sobre aquesta qüestió tindrem moltes coses per estar d'acord, i que és una llàstima que el seu grup sempre entengui qualsevol ocasió per fer tautisme de baixa volada. Si hi ha terreny per a l'acord, busquem terreny per a l'acord. El procediment no el compartim, però és molt legítim. Ja li ho he dit en la seva intervenció.

La presidenta

Acabat el debat, procedirem a la votació de les esmenes a la totalitat presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió i el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Atès que les esmenes a la totalitat presentades han estat aprovades per 91 vots a favor i 40 en contra, la iniciativa resta rebutjada.

Informe

de la Comissió d'Estudi dels Models de Seguretat i Ordre Públic i de l'Ús de Material Antiavalots en Esdeveniments de Masses (tram. 260-00001/10)

Passem al punt cinquè de l'ordre del dia, que és el debat i votació de les conclusions de l'Informe de la Comissió d'Estudi dels Models de Seguretat i Ordre Públic i de l'Ús de Material Antiavalots en Esdeveniments de Masses. D'acord amb l'article 57.3 del Re-

glament, la comissió d'estudi esmentada va elaborar un informe i unes conclusions que han estat publicades en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* del dia 25 de novembre de 2013.

En primer lloc, procedirem a la intervenció dels grups parlamentaris per posicionar-se sobre l'informe i les conclusions, per un temps màxim de deu minuts per a cada grup parlamentari. En primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Gemma Calvet. *(Pausa.)* Senyora Calvet, ja pot començar.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, presidenta. Conseller, consellers, diputats, diputades... Em toca iniciar el torn d'intervenció per valorar la feina desenvolupada en el marc d'aquest Parlament durant llargs mesos, en compliment de resolucions aprovades en aquest Parlament en reiterades ocasions a partir de les quals es va crear la comissió d'estudi vinculada als gravíssims fets que van ocasionar els darrers anys a Catalunya nou persones lesionades com a conseqüència de les bales de goma.

Tal com nosaltres vam defensar, la comissió ha dedicat l'estudi a integrar les mesures vinculades a propiciar uns canvis necessaris per evitar més víctimes al concepte de seguretat pública i a l'evolució que en la intervenció de les dotacions policials especialitzades s'havia de plantejar des de l'aprofundiment que en l'àmbit parlamentari s'ha pogut desenvolupar a través de les compareixences i del treball dels diversos grups parlamentaris.

Abans d'entrar a valorar, en el temps que em correspon, les conclusions que van ser aprovades per la comissió, conclusions que nosaltres, en termes generals, aprovarem –farem vot afirmatiu–, atès que ens sentim vinculats pel resultat democràtic de les votacions de la mateixa comissió d'estudi, sí que hem de situar o hem de fer algunes reflexions vinculades a situar el treball d'aquesta comissió en els reptes que les polítiques de seguretat pública tenen en els estats contemporanis i especialment en el nostre país.

El catedràtic Norbert Bilbeny va dedicar un treball important a reflexionar entorn de valors i actuacions policials. En la societat ideal plantejada des de la filosofia d'Aristòtil, defensada també per la Hannah Arendt i per Weber, hauríem de tenir una societat plantejada des de l'existència de jutges incorruptibles, de polítics íntegres, de funcionaris íntegres i valents, d'educadors vocacionals, d'obers amb consciència professional, sorgits sempre amb relació a uns valors considerats fins ara incontestables, com són l'honradesa, el servei a l'estat, la transmissió del saber i, sobretot, l'interès pel bé comú.

Certament, això no és així –no és així. I el que hem d'evitar és que enmig d'aquesta societat globalitzada, amb tantes situacions de poders que no responen per les injustícies i per tantes persones que pateixen, puguin anar prosperant individus, i també treballadors públics, informats però indiferents, intel·ligents però cruels, caracteritzats per apaties morals, per absència

de pensaments o per, inclús, la clausura de la seva capacitat de jutjar, de pensar i de sentir.

Aquesta crisi de valors nosaltres entenem que és comuna –comuna– als riscos inherents a les esferes de poder i també de la política i de la funció pública vinculada a una situació d'autoritat. Lògicament, la policia no se sostreu d'aquesta situació de risc, i és més necessari que mai l'exigència de l'*accountability*, de la responsabilitat, i és més exigència que mai situar la capacitat de discrecionalitat policial de l'àmbit de les democràcies dintre d'un concepte de seguretat que ha evolucionat cap a una idea i una lògica de connexió permanent amb el sistema i amb l'entorn, amb el context, i amb l'exigència de readequar les respostes policials a aquestes necessitats del context.

I és evident –i aquí cito Bauman– que en el context actual, de gravíssimes injustícies estructurals, de molt patiment com a conseqüència de la crisi, els règims democràtics, solament com a règims democràtics, la democràcia no promou ni molt menys garanteix la transformació de la tolerància en solidaritat, ni el reconeixement de la misèria dels patiments de les altres persones com a responsabilitat pròpia, o de la mitigació o l'eliminació de la misèria com un deure propi, sinó que el que es treballa sovint és, simplement, respecte al conflicte que molesta. Aquest anar més enllà del conflicte i anar a l'abordatge profund de les causes que actualment, com diu Bauman, estan situant la democràcia en alguns límits també correspon –aquesta visió de proximitat– a la consciència policial.

I és per això que crec que les conclusions que s'han aprovat en aquesta comissió d'estudi, amb les aportacions dels diversos grups parlamentaris, han estat conseqüència d'un treball d'aprofundiment, però també d'una visió de context i d'una apertura a un canvi de paradigma necessari. Segurament queda molta feina per fer i moltes accions polítiques a desplegar com a conseqüència d'aquesta presa de posició tècnica que hi ha hagut en aquestes conclusions.

En què s'ha avançat? S'ha avançat, primer, en un agraïment comú, de tota la comissió, a les diverses entitats i operadors que han aportat el seu gra de sorra en aquesta comissió d'estudi. Les entitats, els professionals, els sindicats, les entitats de drets humans, i especialment, a les víctimes de les bales de goma, que per presència i coratge, encara que han tingut un irreparable dany, han estat des d'entitats com Stop Bales de Goma, «Ojo con tu ojo» o víctimes com la mateixa senyora Ester Quintana, han estat testimonis de la nostra feina i ens han encoratjat a ser valents en l'aprovació d'aquestes conclusions.

S'ha avançat en una idea de canvi de paradigma, on s'incorpori la planificació consensuada i coordinada amb les diverses entitats i administracions públiques. Per tant, aquest principi de mínima intervenció que queda palès aquí, s'ha desenvolupat –la mínima intervenció de la violència, proporcionalitat, oportunitat i congruència–, s'ha intentat desenvolupar al màxim des del punt de vista tècnic i des del punt de vista jurídic. S'ha aprovat un canvi de paradigma, s'han reforçat mesures com la identificació dels mossos, impres-

cindible per poder avaluar i traçar els mecanismes, també, d'informació a l'hora d'aquesta *accountability* en els casos o que hi ha lesions o que hi han danys a la ciutadania. S'ha de respondre davant de les autoritats administratives o judicials amb la màxima transparència i amb la màxima eficiència des de les mateixes dinàmiques del Departament d'Interior.

S'ha avançat també en la implementació del Protocol d'Istanbul de Nacions Unides pel que fa als indicadors des del punt de vista de les lesions, perquè siguin incorporats a l'Institut de Medicina forense de Catalunya. I, per tant, totes les recomanacions de la Coordinadora Catalana per la Prevenció de la Tortura, del mateix Síndic de Greuges, han estat incorporades en aquestes conclusions. S'han implementat, també, mesures de dotació de recursos, però des de la visió de la prohibició de les bales de goma i la seva substitució des d'aquesta visió integral de la intervenció policial.

I, per tant, s'ha avançat, també, des de la visió de les víctimes, en la capacitat de l'Administració d'actuar d'ofici per rescabalar, sempre, amb independència de les accions judicials, i garantint els drets de les accions judicials, totes aquelles víctimes que ho han estat per responsabilitat objectiva. I aquest és un gran avenç; és l'assimilació de l'Administració –l'assimilació de l'Administració– del dany que ha causat o que pot causar. I això no va en detriment del principi d'autoritat de l'Administració. Al contrari, redunda en el principi d'exemplaritat de l'Administració pública, que és l'Administració que nosaltres financem amb els nostres impostos.

I des d'aquesta visió de normalitat democràtica s'han trencat, segurament, alguns tabús que no eren fàcils de trencar i que amb la feina conjunta i amb determinació política, i sobretot amb aquest esperonament permanent de la societat civil organitzada, han significat unes conclusions –unes conclusions– que són un full de ruta immediat pel que fa a les polítiques de seguretat pública d'aquest país.

Dic «immediat» perquè amb posterioritat a la seva aprovació ja s'han adoptat dues mesures concretes com a compliment d'aquestes conclusions. El 5 de febrer hauran d'estar designats els membres del Comitè d'Ètica de la Policia, ja creat –el 5 de febrer. I el 5 de març haurà d'estar redactat el protocol d'indemnització a les víctimes dels operatius. Per tant, aquestes dues recents resolucions, que es van aprovar en l'anterior Ple, ja han començat a donar compliment a aquestes diverses conclusions que es presenten en el Ple, però que ja han estat aprovades a la comissió d'estudi.

Segurament, els altres intervinents abundaran en altres aspectes que m'he deixat, però no vull acabar sense fer el reconeixement que aquesta confiança policial que es reclama des de la societat, aquesta necessitat de millorar el que redunda és en benefici de tots plegats. Des del servei públic, sobretot, també, des d'una societat democràtica que avança en la defensa dels drets a la ciutadania com a únic –com a únic– fi i com a única legitimitat d'actuació.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'illustre senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades, i persones que ens acompanyen avui des de l'espai del públic... Hi ha quelcom que ja vam dir en finalitzar els treballs de la comissió, però que crec que no és sobrer tornar-ho a dir aquí, tornar-nos-ho a dir, i és que hem fet tard –hem fet tard– i sempre haurem fet massa tard pel que fa al tema que en realitat està en l'origen de l'existència de la comissió que avui presenta les seves conclusions aquí, com és la qüestió relativa a l'ús de les bales de goma i a la victimització de diversos ciutadans i ciutadanes tant a Catalunya com a la resta de l'Estat, encara que aquí ens toqui parlar del cas català.

I això les formacions que hem tingut responsabilitats de govern hem de ser les primeres a reconèixer-ho, les primeres a assumir-ho. I també hem de reconèixer que si som aquí, si avui som aquí, si hi ha hagut una moratòria *de facto* en l'ús de les bales de goma, si hi ha hagut una comissió d'estudi, si hi ha hagut un debat públic com el que hi ha hagut i si aprovarem avui la seva retirada és per la determinació i per la perseverança de la ciutadania organitzada i dels moviments socials que han estat fent honor a aquell *adagio* que escrivia Honoré de Balzac, que és que la resignació és un suïcidi quotidià i que, per tant, no s'han resignat que les coses quedessin en la situació en què estaven i han pressionat contínuament perquè el debat públic es traslladés també en aquest Parlament i acabés produint algun dels resultats que es produirà avui. I això també cal reconèixer-ho avui aquí, perquè és el mínim que es pot dir i perquè és el mínim que es pot fer.

També cal agrair al conjunt de persones i organitzacions que van comparèixer a la comissió la seva aportació, que crec honestament que ha estat decisiva perquè els grups anessin perfilant les seves posicions i anessin fent evolucionar la postura de cada grup. Un reconeixement que vull estendre, perquè crec que també és de justícia, als milers d'integrants del Cos de Mossos d'Esquadra que desenvolupen la seva difícil tasca respectant i fent respectar les normes per tal de garantir la llibertat i la seguretat de les persones, però un reconeixement que no pot ser sinó molt especial també a les víctimes de les bales de goma per la valentia, l'honestat i la serenitat amb què han fet les seves aportacions a la comissió d'estudi. Una aportació que a parer d'aquest grup, del Grup Socialista, ha estat una aportació inestimable.

Permetin-me fer una reflexió teòrica abans d'entrar a la valoració de les conclusions, algunes de les quals votarem favorablement, alguna lamentablement haurem de seguir votant-la en contra, com ja vam fer en comissió. Però que, en tot cas, estíem que són incompletes –que són incompletes–, perquè la comissió no ha tingut l'ocasió real de fer un estudi amb profunditat del model de seguretat. I és per això que vull fer una reflexió teòrica: hem vist sorgir en les darreres dè-

caades una ideologia de la seguretat, una concepció de l'ordre públic, un dret penal de l'enemic que pretén la neutralització del conflicte social o almenys l'asèpsia de l'espai públic assegurant l'eficaç repressió de les expressions d'aquest conflicte social als carrers i a les places.

En aquest marc, que ja fa unes dècades que funciona, trobem algunes expressions més recents, com són els intents de modificació de la Llei d'enjudiciament criminal, del Codi penal, la Llei de seguretat ciutadana o la Llei de seguretat privada, que aquests dies està també en el debat públic.

I des del Grup Socialista volem dir que no existeix una societat sense conflicte. Una societat sense conflicte és unimaginable i segurament és indesitjable també, perquè només se'n acudeix que pugui ser una autèntica distòpia en què la coerció sobre les diverses opinions i els diversos interessos dels ciutadans i les ciutadanes sigui total i absoluta.

La qüestió és com es gestiona aquest conflicte, la qüestió és com volem gestionar el conflicte en societats democràtiques avançades, que entenguin que la contraposició de voluntats, la contraposició d'interessos és absolutament imprescindible perquè les societats funcionin, avancin les idees i progressin les condicions de vida dels ciutadans i les ciutadanes. Vostès en alguna de les conclusions que han escrit –els grups que formaven majoria a la comissió i que, sospito, tornaran a formar majoria avui al Ple– escriuen que la seguretat és la base per a la llibertat de les persones. I jo només puc estar d'acord amb això si partim d'una concepció de la seguretat que sigui integral, d'una concepció de la seguretat que integri la seguretat econòmica de les persones, la seguretat material de les persones, aquells mínims indispensables que són necessaris per garantir que cada persona pugui desplegar la seva vida, el seu projecte vital amb plena autonomia i dignitat. I no puc estar-hi d'acord si del que parlem és d'una concepció «securitària» de la seguretat, una visió estrictament enfocada des de l'ordre públic.

Mirin, les democràcies, les democràcies liberals van néixer com un mecanisme, entre altres coses, però com un mecanisme per prevenir l'abús de poder, per prevenir l'excessiva concentració de poder. D'aquí la divisió de poders i d'aquí tots els mecanismes de pesos i contrapesos que en les democràcies equiparables a la nostra funcionen de manera millor o pitjor.

És, per tant, absolutament raonable que si les democràcies han fet delegació del monopoli de l'ús de la força en els cossos policials hi hagi una voluntat de tenir un especial control, un especial escrutini, una especial cura amb aquests cossos policials que tenen ni més ni menys que el monopoli de l'ús de la força. I, per tant, insistir en la necessitat de revisar el nostre model de seguretat i d'ordre públic no és en absolut posar en dubte ni la professionalitat dels agents ni, diguem-ne, la bona voluntat política dels responsables polítics que en cada moment gestionin aquest cos, sinó que és simplement intentar fer funcionar un principi d'higiene democràtica, que és la desconfiança cap a

qualsevol situació de concentració de poder que pugui derivar en abús de poder.

I, per tant, ens sembla que aquesta reflexió sobre la seguretat i la seguretat en la seva cruïlla amb la llibertat era absolutament necessària.

A la comissió ens van parlar diversos experts de models teòrics –de models teòrics– diversos, i nosaltres estem convençuts que aquesta discussió és extremadament interessant. I és molt interessant també perquè informa una determinada societat de què pot esperar si introdueix un element o un altre d'aquests models teòrics en el seu model de seguretat. Però no existeixen en la pràctica –i això també ho van dir els experts que van venir– models que siguin purs; per tant, no hi ha un model de proximitat pur, no hi ha un model de distància pur, és un model mixt.

La qüestió és quins elements volem introduir nosaltres en el nostre model, que ja és mixt, per millorar-lo, per fer-lo evolucionar i fer-lo evolucionar adaptant-se als diversos reptes que sorgeixen en una societat, però adaptant-se també a quelcom que és molt important, que és adaptant-se a la percepció que la ciutadania té sobre allò que és assumible o que és acceptable en la coerció que la força pública ha de fer a vegades per fer complir les normes. Perquè això evoluciona, aquesta concepció del que és assumible i el que és acceptable. I la democràcia es basa en el consentiment respecte a les formes de govern i també en el consentiment respecte al funcionament d'aquestes formes de govern. Per tant, parlo de la legitimitat d'exercici i no només de la legitimitat d'origen. I de la mateixa manera que ja no ens semblen assumibles o acceptables la presó per deutes, per posar un exemple, o els càstigs físics, per posar-ne un altre, crec que és de tot punt raonable plantejar-se que hi ha determinades eines que usen les policies que ja no són en absolut assumibles ni socialment ni políticament i que no poden seguir funcionant, perquè el dany que es causa pretenent evitar que es lesionin drets o interessos d'altres ciutadans és un dany molt desproporcionat en proporció, diguem-ne, doncs, com deia, al dany que es causa al ciutadà que és víctima de la bala de goma en aquest cas, no? Per tant, aquest principi de proporció no era en absolut respectat. I crec que és absolutament raonable que, arribats a aquest punt, ens plantejem la retirada definitiva i immediata, diguem-ne, si fos possible almenys a la pràctica, de les bales de goma.

El nostre grup insistia que incloguéssim també els projectils de tipus viscoelàstic, perquè els estudis sobre els seus efectes en la salut de les persones quan impacten de determinada manera..., ens sembla que podem haver de lamentar en el futur –esperem que no– lesions també greus. Però esperem, diguem-ne, que el debat públic segueixi evolucionant en aquesta direcció i que deixem de parlar com es parla en aquestes conclusions que cal substituir les actuals eines de la policia per eines robustes. Del que parlen els textos internacionals que parlen sobre l'ús de la força per part de la policia és de la substitució d'aquests instruments pels instruments menys lesius disponibles en cada moment i en cada situació. I aquest hauria de ser l'esperit i no parlar de forma vaga d'eines robustes.

Com veig que se m'esgota el temps, diré que nosaltres vam fer també una sèrie de propostes respecte a la incorporació de la societat civil en el Comitè d'Ètica, respecte a qüestions de formació, respecte a la qüestió dels mitjans dels agents –d'armilles lleugeres, de guants antitall, de cotxes i comissaries en condicions–, respecte a qüestions de formació, de cultura organitzativa, moltes de les quals no es veuran reflectides en les conclusions de la comissió perquè no van prosperar en les votacions que vam tenir a la comissió. Però esperem que en el futur puguem fer un debat més en profunditat sobre el model, perquè és absolutament necessari per a una societat democràtica avançada.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'Il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades... El Parlament de Catalunya reitera el seu reconeixement per la tasca diària que realitza el Cos dels Mossos d'Esquadra per garantir els drets i la seguretat dels ciutadans i especialment –ho subratllo: especialment– d'aquells agents destinats a garantir l'ordre públic.

Aquesta resolució del Parlament, que és una resolució del Parlament, es va aprovar en la darrera Comissió d'Interior i només va ser votada pel Grup Parlamentari del Partit Popular i de Convergència i Unió. Malgrat que avui sentirem moltes afirmacions retòriques, quan es tracta de votar, doncs, és evident que hi han grups que prefereixen passar per esquitllada. Francament, lamentable –francament, lamentable.

Policies democràtiques i professionals són les que garanteixen l'exercici dels drets i la nostra seguretat. I alguns grups han pretès ficar en qüestió aquesta consideració, aquesta naturalesa del Cos dels Mossos d'Esquadra, que és un cos absolutament democràtic i que és un cos que actua de forma democràtica. I, per tant, cal dir que a partir d'aquesta premissa..., perquè alguns grups el que han pretès és qüestionar-la, i cal reafirmar-la davant del conjunt de la societat.

Mirin, els màxims responsables de la seguretat a Catalunya quan van passar per la comissió d'estudi ens van dir i van reconèixer que Catalunya i especialment la ciutat de Barcelona –no només la ciutat de Barcelona, perquè podem recordar alguns fets com els de Lloret–, doncs, de forma periòdica pateixen greus expressions de violència urbana. I que, a més, hi han persones o grups de persones que més o menys de forma concertada actuen i exerceixen aquesta violència urbana. I precisament, aquest és el punt de partida, que és la violència urbana que alguns exerceixen de forma periòdica a casa nostra. Aquesta és la referència. I a partir d'aquí podem construir un model de seguretat; no podem partir de l'anàlisi d'una de les conseqüències, que després ens hi referirem, perquè, si no, l'anàlisi està equivocada. Hi han grups que de forma concertada i de forma periòdica exerceixen greument la vio-

lència urbana a casa nostra. I, per tant, aquest no és un fenomen nou, però sí que és un fenomen que ha evolucionat, especialment amb la utilització de les noves tecnologies.

Nosaltres ho diem ben clar: les conclusions que han pactat Convergència i Unió i Esquerra Republicana de Catalunya en aquesta comissió d'estudi suposen laminar el model de seguretat i d'ordre públic a Catalunya sense aportar a dia d'avui cap alternativa; suposen suprimir eines a la nostra policia per garantir els drets i la seguretat dels ciutadans, ho torno a dir, sense aportar cap alternativa a dia d'avui, i també suposen deslegitimar la important tasca que han dut a terme la Brigada Mòbil i les ARRO. Perquè, en definitiva, l'acord de supressió de les pilotes de goma a casa nostra és un acord exclusivament polític, que s'ha adoptat sense cap base tècnica. I aquesta és la gran realitat.

I ara, un cop adoptat aquest acord polític, el conseller diu als tècnics: «Escolti, busquin algunes eines per poder fer front a aquesta situació.» Oh, i tant, perquè si no fos així la prova del cotó és molt fàcil, conseller; vostè diu que no, però la prova del cotó és molt fàcil. Si això no fos així, vostès el mateix dia que anunciaven l'acord ens haurien dit: «Les pilotes de goma se substitueixen per aquesta eina, aquesta eina, aquesta eina.» I fa setmanes i no han estat capaços de dir-ho.

I el Grup d'Esquerra Republicana en la seva intervenció no ha estat capaç de dir-ho. Aquesta és la prova del cotó, i tota la resta són discursos buits de contingut. Tenien l'oportunitat i no ho han fet, i el conseller no ho ha fet tampoc.

Per tant, la pregunta és cabdal. No, si ho tenen molt senzill: quines són les eines que substituiran les pilotes de goma? Senyora Calvet, ens ho pot dir? Quines són? Quines són? Silenci, indefinició... Això sí, ho sabrem abans del 30 d'abril. A dia d'avui no ho sabem, avui ningú ens ho ha dit.

Quan van passar els màxims responsables de la seguretat a Catalunya per la comissió d'estudi no va haver-hi ni un responsable, començant pel conseller i acabant pels alts comandaments dels Mossos d'Esquadra que es van personar en aquesta comissió, que apuntés cap possible element substitutori de les pilotes de goma –cap ni un. Repassin les actes: cap ni un. I, per tant, des d'aquest punt de vista, volem fer aquesta afirmació. Perquè precisament la participació del conseller i del director general en cap dels Mossos en aquesta comissió va ser el paper de la *triste figura*. Una cosa és el que van dir a la comissió... No, si és així. Perquè una cosa és el que van dir a la comissió, i una altra cosa és el que han acordat Convergència i Unió i Esquerra Republicana de Catalunya. No té res a veure –no té res a veure.

Miri si no té res a veure que, a més a més, per sorpresa, el director general en aquella comissió d'estudi va anunciar que els Mossos d'Esquadra incorporaven un canó d'aigua com un instrument més, com aquestes eines robustes de què parlava el conseller. Sí, ens va quedar aquesta cara, conseller. Quan ho vam sentir, estupefactes, ens vam quedar. «Però, què diu el director general?» Sí, sí, el canó d'aigua.

Per cert, Esquerra Republicana avala aquesta utilització d'aquest canó d'aigua? No l'avalava? No ho diu en les conclusions; no ho diuen, no fem trampes al solitari –no ho diuen. (*Veus de fons.*) Enlloc de les conclusions –enlloc– diuen que no estan... No ho diuen –no ho diuen. Perdoni. (*Veus de fons.*) Bé, perdoni, perdoni. No. (*Veus de fons.*) Escolti, perdoni. Sí, és que es fiquen molt nerviosos, conseller. Jo crec que està molt incòmode. Jo ho entenc, perquè el que va dir en comissió i el que ha acabat pactant no té res a veure. Jo estaria molt incòmode com vostè, estaria absolutament incòmode. Perquè el grau d'incoherència seria absolutament brutal –brutal.

(*Remor de veus.*)

Si em deixen acabar, jo podré expressar-me tranquil·lament; si no, fem una tertúlia de cafè i estaria encantat, també, però preferiria poder acabar. Deixi'm acabar, no es fiquin nerviosos. Per tant, escolti, miri, una comissió en què vostè diu una cosa i en pacten una altra, en què el director general, per art de màgia, ens treu un canó d'aigua de fa vint anys... Per cert, quant ens ha costat la seva adequació? La formació que va dir que faria als agents, quant ens ha costat? Ho avala –ho torno a preguntar– Esquerra Republicana? Perquè jo això ho he preguntat en comissió, i el silenci per resposta.

Per tant, hem passat –i això és molt greu– del fet que els projectils de *foam* en cap cas substituïen les pilotes de goma al fet que sembla –perquè ja ens ho dirà, conseller, quan ho cregui convenient– que la gran aportació i substitució de les pilotes de goma seran aquests projectils de *foam*. És ben senzill: o fa dos anys el conseller Puig ens enganyava, o avui el conseller Espadaler ens enganya, però un dels dos –tots dos del Govern de Convergència i Unió– ens ha enganyat durant dos anys. És la prova del cotó. Sí, home, sí, que jo m'ho escolto amb molt d'interès, el que diuen els consellers. I la tesi era: «Escolti, això mai serà substitutori de les pilotes de goma, és complementari perquè tenen funcions diferents.» Ho veurem. Si la gran aportació del conseller són els projectils de *foam*, algú ens ha enganyat –algú ens ha enganyat.

Però ens queden dues coses per dir d'una forma clara. Aquest acord polític, ho torno a dir, és el preu que ha hagut de pagar el conseller per mantenir el seu director general. I això no ho diu el diputat del Partit Popular, això ho va dir la diputada Calvet, que va fer un *tour* de força, que va dir que o pactaven –i tenien temps fins a la una– les conclusions, o es pensarien demanar el cessament del director general.

I ara ho entenem tot, perquè, conseller, si vostè tingués model de seguretat, que ha demostrat que no el té, li ho torno a repetir, el dia que va anunciar la supressió de les bales de goma ens hauria dit: «I aquesta eina se substitueix per aquesta, per aquesta, per aquesta.» I no ho ha fet –no ho ha fet. Ha estat incapaç de fer-ho.

I sap què passa? Que això té una conseqüència: que quan un no té un model de seguretat clar, quan un actua –si em permet aquesta expressió– des de la irresponsabilitat quan parlem de qüestions de seguretat, el que es fica en perill és la seguretat dels ciutadans, i

el que es fica en perill és la garantia dels drets dels ciutadans. Això és el que ens estem jugant tots plegats.

I miri si l'acord és polític..., i em queda un minut, que li hauria de dir moltes coses, eh? Però miri si l'acord és polític que vostès estableixen un termini fins al 30 d'abril. Qualsevol tècnic diria: «Home, no és molt prudent, tenint en compte que l'endemà es produeix l'1 de maig i que, per tant, hauríem de tindre aquestes eines pel que pogués passar, que de vegades hi ha conflictes, doncs, d'una forma clara.» No, parli amb els tècnics. No faci aquesta cara de sorpresa. Parli amb els tècnics; li ho diran –li ho diran–, que no és responsable actuar d'aquesta manera. I això demostra... No, no, i això demostra que hi ha un acord polític només i que no hi ha hagut un acord tècnic perquè sustenti aquest acord polític.

Miri, en definitiva, la manera d'actuar del tripartit. Torna el tripartit. S'ha demostrat que qui mana és el tripartit a la conselleria. No mana vostè, conseller. Vostè hi és, però no mana; mana el tripartit, mana Esquerra Republicana, perquè tornen aquestes polítiques de seguretat.

I acabo. Hi han greus oblits importants. Li n'explicaré un. Quina referència vostè i quina anàlisi ens ha fet de la violència que pateixen els agents? Cap ni una –cap ni una. No s'ha fet a les conclusions. Vostè ens pot garantir que les eines de què vostè té l'obligació de dotar els agents garantiran aquesta seguretat? Sí? Això ho sabrem el dia que vostè ens digui quines eines les substituiran, perquè a dia d'avui, d'una forma irresponsable, vostè ha estat incapaç de dir quines eines les substituiran. I això sap què passa? Que posa en perill el model de seguretat. I aquesta és la seva greu irresponsabilitat a l'hora d'acceptar aquest acord polític que no té cap fonament tècnic.

Gràcies, senyora presidenta; gràcies, senyors diputats.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'ihlustre senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Bé, en primer lloc, valorem positivament que fem el debat en el Ple. No era obligat, però el meu grup va fer la petició a la Junta de Portaveus; hi havia precedents, per exemple, en el cas de la comissió d'estudi sobre el finançament. La importància del tema ho exigia.

Algunes conclusions són un pas endavant, tot i que la majoria des del nostre punt de vista es queden a mig camí del que volíem, i n'hi ha algunes que avalen intervencions del Departament d'Interior que no compartim i ens preocupen, com la que empara la pàgina web de delacions o demana una llei per obligar els mitjans de comunicació a difuminar els rostres dels agents –una llei.

Tocava fer-ho en aquest Ple, perquè aquest mateix Ple el 30 de novembre de 2011, fa dos anys, amb els vots en contra de Convergència i Unió i de Ciutadans i l'abstenció del PP, va rebutjar crear una comissió sobre les bales de goma que demanàvem la resta de grups. I tocava portar-ho a Ple per respecte a les persones i entitats que han lluitat contra les bales de goma: Stop Bales de Goma, amb el Nicola Tanno al davant, i Justícia i Pau, que varen comparèixer el 15 de setembre del 2011 al Parlament; «Ojo con tu ojo», i en concret Ester Quintana, que està avui present aquí, al Parlament, que ha patit no tan sols l'impacte d'una bala de goma, sinó l'impacte de les diverses versions del Departament d'Interior. Per respecte a la seva lluita calia discutir les conclusions de la comissió en un ple del Parlament, tot i que algun grup ja havia donat el tema per tancat.

Però el debat en el Ple es produirà a mitges, per la impossibilitat de portar a votació les conclusions més significatives dels grups rebutjades a la comissió. Aquesta possibilitat ha estat negada a la Mesa per Convergència i Unió, Esquerra Republicana i, de forma sorprenent per a mi, pel PSC. Aquest matí el president Mas i el diputat Junqueras parlaven de la possibilitat d'ampliar l'important acord del 12 de desembre d'altres temàtiques; impedint-nos portar a Ple les nostres propostes no col·laboren gaire, gens ni mica, en aquest objectiu.

La decisió de la Mesa implica que no podrem votar algunes qüestions fonamentals. No podrem votar la prohibició immediata de les bales de goma sense esperar al mes de maig. No podrem votar la prohibició dels projectils viscoelàstics; ens trobem davant la substitució d'uns fusells per uns altres i d'uns projectils per uns altres. No podrem votar el cessament del director general, Manel Prat, per la seva gestió en el cas d'Ester Quintana, que després s'ha sumat a altres males gestions. No podrem votar la petició solemne de perdó per part del Parlament a les víctimes de les bales de goma tal com ens va demanar que féssim el Síndic de Greuges. No podrem votar l'aprovació de l'informe del Síndic de Greuges sobre les bales de goma, que no s'ha incorporat a les conclusions. No podrem votar que les formes de reparació a les víctimes, que votarem afirmativament, s'hagin de concretar en diàleg amb les mateixes víctimes i els seus advocats. No podrem votar l'encàrrec al Govern d'una reformulació en profunditat de la Brimo. I no podrem votar sobre el Codi d'ètica o sobre l'aprovació d'un seguit de mesures concretes de les polítiques a aplicar en casos de mobilitzacions com vagues generals o tancaments en dependències públiques.

A tots aquests punts van votar en contra a la comissió Convergència i Unió, Esquerra i PP, excepte en el cas de la petició de cessament del senyor Prat, en què varen votar en contra tan sols Convergència i Unió i Esquerra. I ara no ens permeten ni tan sols posar-los a votació. Per això el meu grup es reserva el dret de portar-los a un proper Ple.

Cal ubicar aquesta problemàtica dins de la política d'ordre públic dels darrers tres anys i la definició que fa el Govern d'aquest concepte, que no coincideix amb

la concepció que en té el meu grup, perquè entenem que cal tenir presents els efectes de la crisi econòmica alhora que condemnem enèrgicament –no cal dir-ho– la violència. Per nosaltres defensar la seguretat és protegir els drets de la ciutadania i també actuar contra els grups feixistes que rebenten actes de Súmate o ataquen setmanaris locals de Mataró, o contra la banda que a Barcelona i Granollers assetja persones gais amb emboscades a internet.

Hi ha dues frases desgraciades que marquen la política d'ordre públic: «Cal anar fins allà on ens permet la llei i una mica més», conseller Puig, 2 de maig del 2011, i: «Si Gandhi hagués estat assegut a plaça Catalunya també hauríem carregat contra ell», excap de la Brimo al programa *Salvados*, de Jordi Évole.

A plaça Catalunya, el 27 de maig un dispositiu equipat i violència innecessària contra persones per aconseguir que els camions de neteja poguessin abandonar la plaça; al Parlament, un dispositiu desastrós que va deixar molts diputats i diputades i treballadors del Parlament enmig d'una situació compromesa mentre el Govern arribava amb helicòpter; a la Ciutat de la Justícia, una entrada sense justificació que va provocar un greu enfrontament amb el poder judicial; en vagues generals, detencions d'estudiants i sindicalistes, o en el cas d'Ester Quintana, ara fa un any.

El debat es dona en el marc d'una situació difícil per al Cos de Mossos d'Esquadra, amb necessitat de canvis; concretament, del cessament del director general per la seva gestió desastrosa en el cas d'Ester Quintana. Va dir: «M'han preguntat vostès si aquesta serà la darrera versió; la veritat és que no els puc garantir si serà la darrera versió», 1 d'octubre de 2013, i amb factors afegits, com la gestió del cas de la mort del senyor Benítez.

La realitat dels acords. No neguem la importància de prohibir les bales de goma el mes de maig, però és un acord insuficient que deixa en mans del Departament d'Interior qüestions essencials. La prohibició de les bales de goma era un rebuig social a partir sobretot de dos fets decisius: la mort al País Basc d'Iñigo Cabacas l'abril del 2012, i el cas d'Ester Quintana al novembre del mateix any, ja fa més d'un any. També per la importància de l'exposició a la comissió de l'informe «Estudio del efecto del traumatismo orbitario por pelota de goma, proyectil de alta energía», elaborat per l'Hospital Clínic de Barcelona.

Però l'acord de la comissió és una substitució d'uns fusells llançadors per uns altres fusells llançadors, i la substitució de les bales de goma per projectils viscoelàstics. És substituir aquests fusells i aquestes bales per aquests fusells i aquestes bales. Això és el que s'aprovarà avui aquí. I quins efectes produeix un projectil viscoelàstic si l'impacte és en un ull o al cap? Es dispara directament i la trajectòria no és aleatòria, però, què passa amb l'impacte directe si no és a la cama? I si es creua algú per entremig? Manca de transparència del departament. És veritat que abans les furgonetes portaven un fusell de cada i ara en seran dos de viscoelàstics? Quants fusells i projectils està previst comprar el 2014? Quant es gastarà el departament

a adquirir aquestes armes? Més incògnites. Què passa amb el camió llançador d'aigua que es va anunciar recuperar per part del departament? Per què ja han rebut formació agents per fer-lo servir? No sabem de quins instruments pensa dotar el departament les unitats antiavalots.

Però és més: ens trobem amb conclusions contradictòries. A la conclusió 24 diu que el 30 d'abril es produirà la substitució total de les bales de goma, però a continuació s'afirma –i per això nosaltres hi votem en contra– que el model ha de garantir en qualsevol cas la disponibilitat d'eines robustes. Quines són aquestes eines robustes? I a la conclusió 27, fixin-s'hi bé, s'afirma que el Govern ha de garantir que la utilització de les pilotes de goma i de la plataforma d'aigua..., es concebin com a eines de darrer recurs, com greu exercici de la violència, risc per a la integritat física o si es produeix una important destrucció de béns. No havíem quedat que es prohibien les bales de goma? Llavors, a què ve aquesta conclusió? I per què s'introdueix la plataforma d'aigua?

I per acabar-ho de concretar, la conclusió 28 diu: «Cal modificar els protocols per garantir i acreditar la utilització de les armes que disparen projectils.» Bé, què passarà quan hi hagi un ferit pels nous projectils o per la plataforma d'aigua? Qui n'assumirà les responsabilitats polítiques?

També hi ha dues conclusions que ens preocupen molt. La conclusió 11 autoritza el Govern «quan calgui», diu, «emprar la polèmica pàgina web de les delacions», àmpliament criticada per molts sectors. I a la conclusió 15 s'insta el Govern a impulsar una llei per obligar els mitjans de comunicació a difuminar el rostre dels agents de policia, però és totalment contradictori amb la conclusió anterior, la 14. La conclusió 14 insta el Govern a elaborar un protocol del paper dels mitjans de comunicació conjuntament amb el Col·legi de Periodistes. No cal que els digui que cal protegir els mossos, però en una conclusió s'aposta per un diàleg amb els periodistes i a la següent s'anuncia una llei amb una finalitat ja predeterminedada.

I pel que fa a la resta de propostes, les rebutjades, les que no podem votar avui. El perdó del Parlament, no creuen que seria necessari? Ho va proposar el Síndic de Greuges. Nosaltres proposàvem un redactat que deia: «El Parlament demana solemnement i de forma pública perdó a les víctimes de les bales de goma.» No entenem per què no volen que s'aprovi això.

L'informe del Síndic de Greuges, un informe útil que no han volgut incorporar a les conclusions, un informe del desembre de 2012, fa un any. Senyora Calvet, van votar en contra de la nostra proposta que deia d'incorporar l'informe, i hi ha moltes conclusions del síndic que no estan incloses aquí. Una llàstima.

La reformulació de la Brimo. És veritat que calen unitats especialitzades antiavalots. L'alternativa seria pitjor: utilitzar com a antiavalots mossos sense preparació. Però cal una reflexió seriosa sobre la Brimo, sobre el seu funcionament, sobre la seva formació i sobre els perills de dinàmiques tancades i corporatives.

El retard del Comitè d'Ètica i del Codi d'ètica. Tres anys sense comitè i sense codi; 3 de setembre, decret de creació del comitè. Tres mesos sense cap nomenament. O propostes sobre les polítiques d'ordre públic: evitar casos com el de Sant Vicenç dels Horts, nou-cents euros de multa a membres de la plataforma social per manifestació no comunicada un dia de vaga general; evitar detencions injustificades, com la d'estudiants o sindicalistes, com els sindicalistes de Comissions Obreres i UGT de SEAT, traslladats emmanillats a la comissaria de Martorell, o com en el cas del tancament d'ONG a la seu de la Delegació del Govern de la Generalitat de Barcelona, deixar-los tancats sense aigua, sense lavabos i negar l'entrada a diputats que hi volien anar.

Bé, hi ha alguns avenços en aquestes conclusions que serien impossibles en l'època del conseller Puig, però les conclusions aprovades deixen les solucions a mitges i sota les decisions del director general, Manel Prat. Això no ha acabat, no ha acabat aquí –acabo, presidenta. El meu grup insistirà en la prohibició de tots els projectils, no tan sols de les bales de goma, en la definició d'una política de seguretat respectuosa amb els drets de manifestació i d'expressió. I, en tot cas, defensarem que continuarem proposant un diàleg per construir una política de seguretat basada en la protecció dels drets dels manifestants i no en la seva consideració de presumptes sospitosos d'algun delicte, inclosos els que es manifestaran l'1 de maig.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Señoras y señores diputados, empezaremos diciendo que las conclusiones de la presente comisión, que en su mayoría han sido alcanzadas por amplio consenso, son asumidas en su mayor parte por Ciutadans.

Nosotros creemos que el Parlamento y los partidos políticos que lo componen debían dar respuesta a la inquietud social que se había suscitado ante casos dramáticos de personas que resultaron gravemente heridas en intervenciones de unidades antidisturbios, como, por ejemplo, en los casos de Ester Quintana y Nicola Tanno.

Este es el primer análisis serio que se ha hecho en sede parlamentaria para buscar un modelo de seguridad que evite las dramáticas consecuencias del uso de las pelotas de goma como se ha venido haciendo hasta ahora. Sin embargo, este decimos que es el primer análisis serio, y discrepamos de lo que ha dicho el señor Bosch, en el sentido de que Ciutadans votó en contra del análisis de esto. Se votó en contra de que se analizase únicamente esta cuestión sin un análisis más detallado y más amplio de las políticas y los modelos de seguridad, que es lo que sí que hemos podido analizar ahora. Y es por eso que esta moratoria

que había de facto en la materia del uso de pelotas de goma..., pues nosotros estamos por la absoluta erradicación sometida a plazo en abril de 2014, como se ha acabado de hacer.

Sin embargo, decimos que era necesario valorar si nuestras fuerzas y cuerpos de seguridad contaban con algún modelo alternativo al uso de estas pelotas de goma, que se utilizan o se deberían utilizar básicamente para mantener la distancia de seguridad ante la presencia de grupos violentos que provocasen daños a las personas o en la vía pública.

Estamos satisfechos, por lo tanto, de que la comisión no se haya limitado a hablar de las pelotas de goma, y que el análisis se haya extendido al modelo de seguridad y las alternativas de cambio, si bien en este aspecto tampoco estamos del todo satisfechos con la configuración del modelo alternativo. Creo que se han puesto deberes al Gobierno, porque, si en abril de 2014 tenemos que dar ya por finalizada esta moratoria de facto para acabar con la abolición total de las pelotas de goma, es a cambio de que por parte de la *conselleria* se arbitren los medios necesarios para que nuestro modelo de seguridad basado en la distancia continúe siendo efectivo.

Ciutadans presentó cinco bloques de propuestas que sucintamente se referían al cambio de modelo de distancia por otro más basado en la contención y en la cercanía, a sabiendas de que el cambio tiene que ser un cambio efectivo y total a medio o largo plazo. También propusimos la implantación de un comité de ética, la implantación de un sistema de evaluación de la calidad policial, un estudio específico sobre material antidisturbios, realización de estudios balísticos independientes sobre la potencial lesividad de los medios de propulsión de pelotas de goma, y la indemnización a las víctimas.

Prácticamente todas nuestras propuestas se han recogido, y hemos de agradecer al resto de partidos la voluntad de acuerdo.

Refiriéndonos ya a las conclusiones de la comisión, la primera es el agradecimiento de la comisión a todas las personas que han ayudado a ilustrar a los diputados sobre este tema, entre ellos los sindicatos de Mossos, los juristas y muy especialmente las víctimas de las pelotas de goma, que en este caso verdaderamente más que asesoras también han sido impulsoras de los cambios; estas asociaciones organizadas han sido impulsoras de los cambios que se pretenden llevar a cabo con el apoyo del Parlamento.

También contienen, este informe o estas conclusiones, una importante declaración, entendemos nosotros, que es el rechazo a la violencia urbana por parte de grupos organizados, e invitando a ciudadanos y medios de comunicación a que se sumen a este rechazo. Y aquí también tendré que aludir a la exposición que se ha hecho anteriormente, en el sentido de que el rechazo que plantea el Parlamento es a cualquier forma de violencia urbana, no solo a quienes se meten con unos determinados colectivos, sino a todos. Todos hemos sufrido grupos antifascistas, partidos absolutamente demócratas. Nadie debe ser agredido en la ca-

Ile ni ser víctima de violencia, y todas estas violencias son rechazables por igual, como ha concluido nuestra comisión.

En el punto en el que se trata del modelo de seguridad pública, nosotros destacaríamos el reconocimiento de la comisión de que es necesaria la revisión del actual modelo, siempre con la mira puesta en la profundización de las libertades, la promoción de los valores cívicos y los derechos democráticos, con una visión compatible con la eficacia policial.

Solamente nos abstendremos en esta conclusión de modelo de seguridad pública en un punto, que es el cuarto, que es el que insta a elaborar una ley catalana de espacios públicos, y la utilización de los mismos en las manifestaciones. Entendemos que es clarísimo que, siendo el derecho de manifestación uno de los derechos fundamentales recogidos en la Constitución, la competencia para regular el derecho a manifestación es únicamente por ley orgánica y corresponde a las Cortes Generales. Por lo tanto, en este punto nosotros no podemos votar favorablemente, si es que hemos de ser realistas con la distribución de competencias que existe en nuestro Estado.

En cuanto a los medios materiales, en el análisis de la comisión se acordó retirar las pelotas de goma el 30 de abril próximo. No vemos claro –ya lo hemos dicho– el modelo alternativo, y es un sí crítico y pendiente del desarrollo que haga la *conselleria* de estos extremos. La comisión, en ese aspecto, tampoco ha descuidado el que se requiere a la consejería elaborar un protocolo de dotación y especificación de los medios técnicos y materiales de la Brigada Móvil y de las áreas regionales de recursos operativos, debidamente actualizados y con una regulación específica para su uso.

Y también se ha requerido a la *conselleria* que presente un protocolo de uso de armas que disparan proyectiles para regular su uso por medio de protocolos exhaustivos conforme a los principios y directrices del Tribunal Supremo y de la ley; que solo se utilicen estas armas por agentes de policía debidamente formados, seleccionados y con la capacidad adecuada; que haya reconocimiento médico a todas las personas que hayan podido resultar afectadas por el uso de estas armas, y, por último, que se elabore un informe detallado y una evaluación posterior de las situaciones en que tales armas se han utilizado.

Y, respecto a este informe posterior a cuando se hayan utilizado las armas, tiene que ver con otro grupo de conclusiones de la comisión, que es la necesidad de la información interna y la trazabilidad de las actuaciones policiales. Es necesario que después de la intervención en que se hayan usado medios antidisturbios quede claro qué órdenes fueron dadas, qué material fue usado, con una debida informatización e inventario del mismo, y que se usen y se introduzcan –y esto está requerido en las conclusiones de esta comisión– herramientas de geolocalización, de imágenes de los agentes, para el análisis posterior de las intervenciones policiales.

En cuanto a la formación, también se insta a que se revise y actualice sistemáticamente la formación de los

agentes, que haya programas de entrenamiento permanente, que haya recursos y herramientas de técnicas de persuasión, negociación y mediación en el contexto de los acontecimientos de masas.

Por último, la comisión también ha instado al Gobierno a presentar en el Parlamento en el plazo de tres meses un informe del Institut de Seguretat Pública de Catalunya sobre las reformas y mejoras introducidas en la formación del Cuerpo de Mossos d'Esquadra, o sea, que su *conselleria* tiene trabajo que hacer con la aprobación de estas conclusiones.

Se ha hablado también –y se ha acordado aquí, en este informe– de la indemnización. En cuanto a la indemnización a las víctimas, que se redacte un protocolo de reparación que sea incluso de aplicación retroactiva, sin condicionar los derechos de las víctimas a acudir a las acciones legales que consideren oportunas. Es decir, que tal protocolo no puede en modo alguno vetar la decisión de los posibles perjudicados de acudir a las vías legales pertinentes.

Estamos, por lo tanto, razonablemente satisfechos con el resultado de la comisión, con un sí crítico y expectante a las conclusiones, esperando que la *conselleria* cumpla con todos los compromisos que también, por haber sido apoyado por el partido del Gobierno, han contraído el partido que da apoyo al Gobierno y el partido que se le suma, Esquerra Republicana. Por lo tanto, esperamos que se hagan los deberes y se presente un modelo de seguridad viable, en el que haya transparencia de la *conselleria* que redunde en una mejor imagen de la policía y un mejor desarrollo de los derechos y libertades públicas de los ciudadanos.

La presidenta

En nom del Grup Mixt té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Era 17 de juliol del 2001 i Carles Guíllot quedava cec d'un ull per l'impacte d'una pilota disparada a boca de canó per la Unitat d'Intervenció Policial al barri de Gràcia; quatre dies abans, només quatre dies abans que a Gènova fos assassinat Carlo Giuliani. La referència no és, òbviament, ni banal, ni gratuïta, perquè després han vingut altres noms, no?: Carles, Nicola, Angelo, Jordi, Óscar, Ester Quintana –que avui ens acompanya. I, a vegades, en la duresa, en la injustícia i en els fets colpitors que ens assetgen, ha de ser una mirada externa qui ens desvetlli quina és la duresa.

Jo crec que en les tasques de la comissió d'estudi va ser una mirada externa, la d'una metgessa, la doctora Estrella Fernández, la que els va fer callar a tots, la que els va fer emmudir i la que els va fer un calfred a tots els diputats que hi eren. Mai hi havia hagut un silenci tan colpitor com aquell. Va parlar de ferides de guerra, que al Clínic no havia vist mai aquella mena de ferides, i que només eren atribuïbles a un context de guerra, de guerra social. I deia: «Això provoca traumatisme ocular i orbitari amb esclat de glo-

bus ocular, ferides esclerals i perioculars, pèrdua de contingut intraocular, extenses ferides “lacerants” palpebrals, fractures de paret superior, mitjana i inferior de l'òrbita, i fractures òssies associades. Es tracta, doncs, d'un trauma d'alta energia, amb dany sever a les estructures oculars i perioculars, que requereix la implantació de pròtesis, múltiples operacions quirúrgiques, osteosíntesi i, segons el cas, col·locació de plaques de titani.»

És això el que avui prohibim: un artefacte, un projectil que provoca seqüeles irreparables, irreversibles i de per vida. I a això és al que calia cercar alternatives. No alguns grups que no han tingut ni una sola paraula de consideració avui, que parlem de les conclusions, a les nou persones que han quedat cegues en el darrer cicle polític, més encara, amb bona lògica democràtica, quan les bales de goma no tenen cap acceptació ni cap consens social en la nostra societat; tot el contrari: rebuig obert i un clam per a la seva abolició.

Per tant, gràcies al Carles, a l'Ester, al Nicola, a l'Angel, al Jordi, a l'Óscar, perquè ells són els autèntics protagonistes d'aquesta història, que ha trigat dotze anys i cinc mesos a assolir una prohibició persistentment reclamada.

Hi ha altres prèvies imprescindibles, metodològiques. És veritat que els protocols de normalitat de treball mai van arribar a la comissió; hi van arribar quan faltaven tres dies perquè acabés el seu treball, que va haver-hi un informe previ de la Direcció General de Policia que orientava quines havien de ser les conclusions. Avui ens hem de felicitar que no se li ha fet cas al cent per cent. I, tanmateix, és veritat que mai hi havia hagut un debat com el que s'ha tingut en aquests mesos llargs, on s'han vist les contradiccions, les limitacions, el quarto fosc de la repressió i les tensions entre llibertat col·lectiva i seguretat.

Avui, per nosaltres, és un dia ambigu, estrany, ambivalent, agredolç. Segurament, de les 48 conclusions, en votarem 16 a favor, 16 en contra i 16 abstencions, més enllà de les contradiccions que hem trobat *in terminis*. El senyor Bosch hi feia referència entre la 24 i la 27: en una parlem de «prohibició», en l'altra és «l'últim recurs»; entre la 9 i la 25, en què es parla de «rotació dels agents de la Brimo», i en l'altra, de «no-rotació». És a dir, més enllà d'això, nosaltres votarem a favor d'allò que sempre vam dir des del principi. Per nosaltres no calia cap comissió. Si tenim un estri que deixa persones cegues, es prohibeix i punt final.

Però, en tot cas, votarem a favor d'aquelles que apunten a esclarir responsabilitats, a assumir rescabaments i a posar llum i taquígrafs en la pràctica policial en matèria d'ordre públic.

Es recull a les conclusions, per exemple, la identificació del Decret 2017/2008, un decret que durant cinc anys tota la Brigada Mòbil ha violat i vulnerat; han estat cinc anys sense complir la llei que els obligava a anar identificats.

Allò que implica també, òbviament, l'aplicació del Protocol d'Istanbul i el que implica assumir parcial-

ment, perquè no estan totes recollides, les directrius internacionals en matèria de drets humans.

Votarem en contra d'aquelles que reproduïxen i persisteixen en l'error de reproduir un model policial repressiu, classista, que té una mirada estràbica, al nostre parer, «decimonònica» i atàvica sobre què passa a la nostra societat i com resoldre els conflictes socials. L'auge i el populisme punitiu; la llei mordassa n'és un bon exemple. Fa unes hores han entrat a l'Obra Cultural Balear per investigar la caixa de resistència de solidaritat amb els mestres. Es parla de violència i, al final, s'acaba criminalitzant la protesta pacífica, desobedient i no violenta. El dret penal simbòlic discrecional que, d'ajuntaments a conselleries d'Interior, s'està aplicant, fregint a multes el moviment popular; o l'ús de la cibernetica, la telemàtica i la informàtica amb els fins que Foucault definia com vigilar i castigar.

I, després, una mirada atàvica, que hem denunciat a la comissió, sobre les violències, sobre les múltiples violències que atenyen la nostra societat: l'estructural, i altres violències, la nihilista en celebracions esportives, la que neix del malestar social i la protesta, i també la violència institucional.

Ens abstindrem en aquells punts on no es despleguen, de cap manera, nous paradigmes, on ens quedem curts, on no es concreta o es tanca en fals.

Nosaltres estem per la dissolució de la Brimo, ho vam dir des del primer dia; pel punt de partida, que és la UIP, el model tardofranquista de la UIP, i també per com s'han desenvolupat, allò que tothom et reconeix en privat: que els Mossos es van desplegar com es van desplegar en la fase final i que hi ha hagut un creixement desordenat i caòtic. I no només per això, sinó per l'observació d'uns patrons de conducta, d'uns vicis adquirits, d'una subcultura hegemònica autoritària i del corporativisme que fracturen.

Tot plegat, amb una estranya barrija-barreja, que com ha dit avui el senyor Bosch també..., ell citava el Felip Puig, que remet a ordres polítiques i per nosaltres això és important. Ell ha citat el senyor Puig quan parlava: «Anirem més enllà de la llei», el senyor Sergi Pla quan deia: «Atonyinaríem fins a Gandhi», l'inspector Miguel Hermida, responsable de la Brimo: «O generem pànic o no els traiem d'aquí» –això es va dir el 27 de maig en una protesta pacífica de plaça Catalunya–, o: «Els perseguirem com a rates de claveguera», el màxim comissari dels Mossos avui vigent. Ho han dit tots, tampoc ens enganyem. Joan Saura va dir: «Millor per excés que per defecte.» I Montserrat Tura, respecte a la identificació, va dir: «Mentre hi hagi encaputxats, empat tècnic.»

Per tant, ens remet a la barrija-barreja que fa convergir en el nostre país les tres doctrines més regressives del dret penal del segle xx: el dret penal de l'enemic, la doctrina de la seguretat nacional i la tolerància zero, la substitució de l'estat social per l'estat penal.

Finalment, nosaltres no som la Dory de Nemo, com deia avui el conseller Puig; li guardem la nostra memòria. «La memòria salva», que diria Walter Benjamin. Doncs, reconeguem que hi ha hagut, en l'últim

cicle polític, quatre persones cegues sota el Govern del tripartit i tres persones cegues sota el Govern de Convergència i Unió, i això, avui, també s'ha de dir. Hi ha vint-i-cinc persones que han quedat cegues des de 1990 a l'Estat espanyol, hi ha també persones ferides per gasos lacrimògens i per pots de fum –avisen abans–, hi ha també els morts de la transició per bales de goma, aquells morts que mai no compten i que l'amnistia va ser per als que disparaven les bales de goma.

Nosaltres no volem parlar de l'ordre públic ni de pau social en un context de profundes desigualtats; per nosaltres, qualsevol intervenció policial és sempre un fracàs polític previ. Ho deia Victor Hugo: «Police partout, justice nulle part» –polícia a tot arreu, justícia enlloc. I, per tant, hi ha molts riscos de futur: l'auge de la seguretat privada, la brutalitat policial com a xacra –i ho hem dit, el problema no és que passi, és que passa quan passa i com responen els poders públics–, la criminalització de la dissidència, què passarà amb la responsabilitat objectiva, qui la determinarà –sentència Nicola Tanno. De qualsevol de les maneres, ha estat i és impossible determinar qui va disparar la pilota, si no és que aquest declara voluntàriament el fet.

Les recomanacions no incorporades del síndic, del Consell d'Europa, del CPT, la política d'indults –nosaltres vam introduir una conclusió, que no hi hagués política d'indults, i no s'ha aprovat–, el paper dubtós de la fiscalia i, òbviament, com també s'ha dit, la trampa final, no? Diem que obrim una comissió per reduir l'arsenal, i resulta que l'havíem ampliat; no ara, les bales de *foam* estan autoritzades fa dos anys. No què passarà, què ha passat ja? El 27 de maig, a plaça de Catalunya, el 2011, una persona queda amb el timpà rebentat per l'impacte d'una bala de *foam*.

I, finalment, i per acabar, tornem allà on estava la pilota. I això sí que ho hem après nosaltres –i ho diem des de la humilitat i l'aprenentatge–, allò que ja temíem: les bales de goma les van autoritzar els polítics, les va autoritzar aquesta cambra, i la primera responsabilitat estava en aquesta cambra. Per tant, avui, retorna la pilota allà on estava i on mai s'hauria d'haver aprovat el seu ús. L'autoria moral és d'aquells que ho van permetre.

Nosaltres sempre hem dit, des del primer dia: doctrina de drets humans, reconeixement, reparació, garanties de no-repetició. Avui, hi ha un reconeixement parcial, ja veurem si arriba la reparació, i ja veurem si arriba la no-repetició amb els nous arsenals. Mirem-ho des de l'avui. Per nosaltres, el 30 d'abril és un dia important –de l'any que ve. La victòria és de les víctimes, dels que han patit la violència i la brutalitat policials. I el 30 d'abril quedarà consumada una petita victòria del moviment social, que és la que deia: «Mai més, enlloc, contra ningú»; que trenquéssim la perversió política, ètica i moral que un policia disparés un projectil que no sabia on aniria a disparar, que deixés de jugar a la ruleta russa i, òbviament, la brutalitat que una persona quedés cega.

Gràcies. Acabo com començo, amb l'Ester, el Nicola, el Carles, l'Angelo, el Jordi, l'Óscar i Stop Bales de

Goma, «Ojo con tu ojo», Alerta Solidària, Reregularda en Moviment, la Coordinadora per la Prevenció de la Tortura i tantes i tantes que ho han fet possible. La victòria és vostra.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustríssim senyor Lluís Guinó.

Lluís Guinó i Subirós

Gràcies, presidenta. Consellers, senyors diputats, deixin-me començar pensant que, de les seves intervencions, un deduiria certa decepció pel que fa al contingut i a les conclusions de la comissió i, en canvi, si són sincers i fan una reflexió sincera amb vostès mateixos, el que s'ha de dir..., tot i que vostè, senyor Bosch, ha començat a parlar d'avenços quan s'obria el color vermell del llum. La veritat és que ha fet tota una intervenció especialment negativa i, quan començava a parlar d'avenços en la qüestió de les bales de goma, pràcticament ha hagut de deixar la seva intervenció. No obstant això, crec que hi ha hagut un avenç, i això és indiscutible.

Altra cosa és que a l'inici d'aquesta comissió, quan vostès parlaven de posicions predeterminades, posicions amb decisions preses, prejudicis fins i tot des d'un punt de vista ideològic..., tinguin una certa decepció al veure que, realment, ha servit. Totes les persones que han passat per la comissió –tant des d'un punt de vista tècnic..., els sindicats de la policia, fins i tot les víctimes de les bales de goma– han tingut certament una utilitat. I, per tant, des d'aquest punt de vista, seria interessant que entre tots fóssim capaços, d'alguna manera, de posar en valor que una comissió parlamentària ha tingut, certament, una utilitat, que és bo que hàgim escoltat pràcticament tots els organismes que tenen una relació molt directa amb l'ús de les bales de goma i, per altra banda, que les conclusions han estat assumides per una part prou important d'aquest Parlament.

Per tant, nosaltres sí que en fem una valoració positiva, de la comissió. I pensem, evidentment, que entre tots hem aconseguit quelcom que no s'havia aconseguit fins avui. És a dir, hi ha fet referència el diputat Fernández quan ha dit: «Fins avui, no hi havia hagut la possibilitat que al Parlament de Catalunya es parlés de les bales de goma, es parlés dels models policials i que hi hagués la possibilitat, entre tots, que ho discutíssim des d'un punt de vista parlamentari.» I, per tant, això també és un avenç.

Senyor Bosch, vostès van tenir també responsabilitats al Departament d'Interior. I, en aquell moment, també succeïen o van succeir elements o episodis que, d'alguna manera, podien donar en aquell moment també la possibilitat de discutir parlamentàriament aquesta qüestió, i tampoc es va fer.

Per tant, hi insisteixo, només és per posar en valor que aquesta comissió, certament, ha tingut una utilitat i

que les conclusions són, des d'aquest punt de vista, positives.

Tots hem parlat amb víctimes de bales de goma. I la darrera trobada que vam tenir conjuntament amb la Gemma Calvet i, fins i tot, amb en Nicola Tanno, que ens vam trobar un dia, casualment, pel carrer..., han fet una valoració d'aquesta comissió que..., tot i segurament no assumir el cent per cent del que ells volien, han vist que hi ha hagut una bona predisposició dels grups parlamentaris, de tots els grups parlamentaris i, fins i tot, en aquest cas, del grup parlamentari que dona suport al Govern. I, per tant, també, des d'aquesta perspectiva, cal valorar positivament aquesta comissió.

Hi ha una altra qüestió, però, que voldria deixar sobre la taula, i és que hem treballat per tal de posar sobre la taula tot el que són conclusions assumibles per una gran majoria de grups parlamentaris. I no s'hi ha fet potser massa referència, perquè alguns dels discursos han estat, des del meu punt de vista, molt teòrics i molt interessants, des d'una seu parlamentària com aquesta, però el que calia era concretar quins han estat els acords que tenen en realitat transcendència des d'un punt de vista pràctic.

I, home, hi ha una qüestió molt important, que és la qüestió que afecta el rescabament de totes aquelles persones que hagin estat –perquè també té un efecte retroactiu, aquesta conclusió– afectades per l'ús de les bales de goma. I, per tant, aquesta conclusió, que era reiteradament reclamada en moltíssimes ocasions i que, d'alguna manera, una de les qüestions que es posava sempre sobre la taula era que l'única alternativa que hi havia era la via penal..., d'alguna manera, des d'un punt de vista administratiu, hi haurà la possibilitat que es procedeixi al rescabament des d'una via administrativa, evidentment garantint que, en qualsevol moment, un pot accedir a la via penal d'acord amb el seu interès.

Hem fet referència també a l'agraïment, que aquest sí que és un acord que es va prendre, a totes les associacions, als sindicats, a totes les persones que han collaborat en aquesta comissió, fonamentalment, per una qüestió: perquè han explicat i, certament, ens han, d'alguna manera, ensenyat i fet pedagogia respecte a les conseqüències de l'ús de les bales de goma.

Tot i això, també volíem deixar sobre la taula i constatat que aquesta no era només una comissió per parlar de bales de goma, que, òbviament, el debat al carrer es concentrava, evidentment, en l'ús de les bales de goma. Però hem parlat d'altres qüestions molt i molt vinculades des d'un punt de vista complementari a aquesta qüestió, que és..., hem parlat de protocols, que això també és molt important; hem parlat de traçabilitat, que això també és molt important, i hem parlat de totes aquelles qüestions que, des d'aquest punt de vista, no feien exclusiva la comissió respecte a les bales de goma.

Una altra qüestió important també, que em sembla interessant de destacar, és que s'han dissenyat mecanismes per promoure i incrementar la comunicació dels organitzadors de manifestacions i concentracions al Departament d'Interior. Quan es planteja aquesta di-

cotomia entre dret a manifestar-se i seguretat, el que és cert és que a aquest país, en un any, pràcticament, s'han portat a terme dues mil manifestacions sense cap mena de problema. I, per tant, des d'aquest punt de vista, el que és contraposició de plantejaments ideològics o d'opinions, fins i tot, no té res a veure amb el plantejament del que és bàsicament l'objecte de la comissió, i és que era intentar, en la mesura del possible, aïllar i rebutjar el que és pròpiament la violència urbana. La violència urbana no té res a veure amb manifestacions, ni té res a veure amb posicionaments ideològics, ni amb confrontació d'opinions; la violència urbana, precisament, és el que s'ha d'evitar en la mesura del possible. I, per tant, aquesta comissió parlava, precisament, d'aïllar el que és la violència urbana.

No hi ha hagut tampoc –algú hi ha fet referència– moratòria pel que fa a l'ús de les bales de goma; simplement que hem arribat a uns determinats acords que el departament té el compromís efectivament de complir en la mesura de les seves possibilitats i, a més a més, d'acord expressament amb els acords que ha pres aquesta comissió de les bales de goma.

I nosaltres defensem que és bo que aquestes conclusions hagin vingut al Ple. Certament, aquesta és una qüestió que els grups parlamentaris tenim..., o no tenim un cent per cent de coincidència en molts plantejaments. Quan el senyor Bosch deia: «És que nosaltres no hem pogut fer que s'aprovin determinades conclusions»..., és obvi que en determinats temes i en determinats posicionaments hi ha d'haver diferències. De fet, la democràcia d'alguna manera es fonamenta precisament en la possibilitat de confrontar els pensaments, les ideologies i fins i tot les pràctiques polítiques.

Però el que és cert és que hem fet entre tots un bon exercici de transparència, de bona comunicació, de bon contacte. I, evidentment, això des del nostre punt de vista també és un punt d'inici per refermar el que deia el president aquest matí, quan deia que segurament alguns acords que s'han pres en una qüestió tan transcendent i tan important com és la pregunta i la data sobre una consulta..., és perfectament possible que s'arribi a acords i consensos en qüestions que tenen a veure amb seguretat. De fet, he manifestat en moltíssimes ocasions que era perfectament possible arribar a acords entre tots els grups parlamentaris, acords estratègics, acords importants i, per altra banda, també –i el president n'ha fet esment aquest matí de forma insistent–, en qüestions que tenen a veure amb l'àmbit territorial i amb l'àmbit..., fins i tot parlàvem amb el diputat Herrera de qüestions que tenen a veure fins i tot amb medi ambient.

Per tant, aquesta capacitat que tinguem els grups parlamentaris d'interactuar també farà que aquestes qüestions que tenen un caire clarament estratègic com és la seguretat..., no hi ha una dicotomia seguretat-llibertat; la gent ha de poder desenvolupar la seva llibertat en un àmbit clarament de seguretat, de tranquil·litat; les manifestacions òbviament s'han de poder produir. I, per tant, no estem parlant de la problemàtica de les manifestacions, sinó que estem parlant de la problemàtica que generen a partir de la violència urbana.

Des d'aquesta perspectiva, hi insisteixo, els agraeixo la col·laboració que hi ha hagut. Aquest és un treball que comença avui, hi ha una bona predisposició per continuar treballant. I sobretot un record per a aquelles persones que han patit, en aquest cas, o les víctimes de les bales de goma. I esperem, evidentment, que no es tornin a produir aquests fets que ens han portat certament a constituir aquesta comissió, però que el resultat final és des de la nostra perspectiva altament positiu.

Gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Abans de començar la votació els recordo que votarem les conclusions aprovades per la comissió d'estudi tal com apareixen en l'informe publicat al *Butlletí Oficial del Parlament* a partir de la pàgina 54, i que també vénen numerades en el dossier que tenen a mans. Votarem les conclusions una per una, atesa la sol·licitud de votació separada presentada per un grup parlamentari.

Per tant, comencem les votacions.

Votem la conclusió número 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 128 vots a favor.

Votem la número 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 105 vots a favor, 3 en contra i 19 abstencions.

Votem la número 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 95 vots a favor, 18 en contra i 15 abstencions.

Votem la número 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 66 vots a favor, 53 en contra i 8 abstencions.

Votem la número 5.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 125 vots a favor i 3 abstencions.

Votem la número 6.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 107 vots a favor, 18 en contra i 3 abstencions.

Votem la número 7.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 114 vots a favor, 3 en contra i 11 abstencions.

Votem la número 8.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 114 vots a favor, 2 en contra i 12 abstencions.

Votem la conclusió número 9.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 94 vots a favor, 3 en contra i 31 abstencions.

Votem la número 10.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 94 vots a favor, 15 en contra i 19 abstencions.

Votem la número 11.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 74 vots a favor i 54 en contra.

Votem la número 12.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 94 vots a favor, 4 en contra i 30 abstencions.

Votem la número 13.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 124 vots a favor, 3 en contra i 1 abstenció.

Votem la número 14.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 106 vots a favor, 3 en contra i 19 abstencions.

Votem la número 15.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 113 vots a favor i 15 en contra.

Votem la número 16.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 109 vots a favor i 19 abstencions.

Votem la número 17.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 94 vots a favor, 15 en contra i 19 abstencions.

Votem la número 18.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 95 vots a favor, 18 en contra i 15 abstencions.

Votem la número 19.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 95 vots a favor i 33 abstencions.

Votem la número 20.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 93 vots a favor, 3 en contra i 32 abstencions.

Votem la número 21.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 94 vots a favor, 15 en contra i 19 abstencions.

Votem la número 22.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 107 vots a favor, 18 en contra i 3 abstencions.

Votem la número 26.

Comença la votació... (*Remor de veus.*)

Interrompo la votació.

La número 23.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 127 vots a favor i 1 abstenció.

Votem la número 24.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 76 vots a favor, 30 en contra i 22 abstencions.

Votem la número 25.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 94 vots a favor, 30 en contra i 3 abstencions.

Votem la número 26.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 73 vots a favor, 12 en contra i 43 abstencions.

Votem la número 27.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 74 vots a favor, 53 en contra i 1 abstenció.

Votem la número 28.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 116 vots a favor i 12 en contra.

Votem la número 29.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 113 vots a favor i 15 abstencions.

Votem la número 30.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 94 vots a favor, 3 en contra i 31 abstencions.

Votem la número 31.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 124 vots a favor i 3 abstencions.

Votem la número 32.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 115 vots a favor i 12 abstencions.

Votem la número 33.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 115 vots a favor i 12 en contra.

Votem la número 34.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 76 vots a favor, 15 en contra i 37 abstencions.

Votem la número 35.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 98 vots a favor i 30 abstencions.

Votem la número 36.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 127 vots a favor.

Votem la número 37.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 107 vots a favor, 18 en contra i 3 abstencions.

Votem la número 38.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 107 vots a favor i 21 abstencions.

Votem la número 39.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 126 vots a favor i 2 abstencions.

Votem la número 40.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 125 vots a favor i 3 abstencions.

Votem la número 41.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 128 vots a favor.

Votem la número 42.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 116 vots a favor i 12 abstencions.

Votem la número 43.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 113 vots a favor i 15 abstencions.

Votem la número 44.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 128 vots a favor.

Votem ara la número 45.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 128 vots a favor.

Votem la número 46.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 128 vots a favor.

Votem ara la número 47.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 128 vots a favor.

I votem la conclusió número 48.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 128 vots a favor.

I hem acabat les votacions de l'Informe de la Comissió d'Estudi dels Models de Seguretat i Ordre Públic i de l'Ús de Material Antiavalots.

Interpellació

al Govern sobre la situació de les persones amb dependència (tram. 300-00118/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que són les interpellacions, i que anem al punt novè, que és la interpellació al Govern sobre la situació de les persones amb dependència. Presentada pel Grup Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Consellera, consellers, diputats i diputades... Tornem amb la dependència, consellera. I aquesta interpellació la podríem titular: «Gent gran sense residències, i residències sense gent gran.» Això és el que està passant en aquests moments al nostre país. Tenim residències amb els llits buits, residències que estan patint per la seva viabilitat, i tenim llistes d'espera cada cop més llargues, que no sabem bé quantes són, perquè ens ho diuen les patronals, ens ho diuen les persones que esperen molts anys; ens ho diuen, però no sabem quantes són. Aquest és l'objectiu de la interpellació, consellera: posar llum sobre una foto, una foto que no ens agrada a ningú, però que el Grup Socialista creu que vostè té l'obligació d'objectivar en aquest Parlament i dir-nos què pensa fer.

Són tres preguntes concretes, consellera. Com estan les persones dependents a casa nostra, amb una retallada per part de l'Administració general de l'Estat del 47 per cent? En això compartim aquesta denúncia, però també una retallada del 10 per cent per part del Govern de la Generalitat. Com pensa tirar endavant el pla de xoc que va anunciar en aquest faristol l'última vegada que vostè va parlar de dependència, en una interpellació que va fer la diputada Massana? Va dir que estava fent un pla de xoc. Volem saber com pensa tirar-lo endavant. I en tercer lloc, quin és el model de futur, consellera, què planteja. Perquè fa tres anys que esperem una llei que va anunciar el Govern de Convergència, i que no sabem en quina situació està.

Aquests dies hem commemorat diferents aniversaris, i, entre ells, els set anys de la Llei de la dependència. Una llei que a Catalunya està atenent 158.000 perso-

nes en aquests moments, però que més de 400.000 persones s'han beneficiat dels seus serveis des que és vigent. L'aprovació de la Llei d'atenció a la dependència a nivell estatal es va fer al novembre del 2006; va establir un dret subjectiu i va donar resposta a un rept social. Una llei que ha aprofitat els serveis socials al conjunt de la ciutadania i que també, consellera, ha generat uns canvis molt importants i molt positius en el conjunt dels serveis socials.

Al nostre país va ser el 2007, amb la Llei de serveis socials, que vam incorporar el Sistema Català d'Atenció a la Dependència, i vam assumir i configurar així el nostre model. Una llei i els serveis que desenvolupa molt ben valorats pels usuaris i per les famílies, i una llei que, cal dir-ho, es va desenvolupar en un context de crisi econòmica i, per tant, amb un esforç important per part de tothom: de l'Administració general de l'Estat, de les comunitats autònomes i també del món local. Una llei que sempre hem dit, els socialistes, que és perfectible, i que avui, set anys després de la seva aprovació, tots considerem que cal reformar-la, fer-la més àgil i garantir el seu finançament.

Però va arribar el Govern conservador a Madrid i a Catalunya, i hi ha hagut una involució. Vostès la van alentir quan van arribar a la conselleria, i després van arribar les contrareformes del Partit Popular, que tan disciplinadament vostès apliquen a Catalunya. Dos anys per resoldre els ajuts, una davallada del 15 per cent en la prestació a les famílies, fer més difícil l'accés, deixar de cotitzar les dones cuidadores, la revisió del barem de valoració, i posposar el desenvolupament del grau 1. Hem de recordar que aquestes retallades han estat avalades també per Convergència i Unió. S'han queixat amb raó –i nosaltres també ho hem fet– de la davallada de recursos per part de l'Estat, però no d'aquestes retallades, d'aquestes contrareformes que ha fet el Govern de Rajoy.

Quines conseqüències està tenint aquesta involució, consellera? Això és el que volem saber. Li demano, si pot ser, que no dediqui molt de temps a repetir el que sempre ens diu, i aprofiti el temps que té aquí, al faristol, per aportar-nos alguna informació.

Vull centrar-lo en què està passant amb l'accés als serveis i les prestacions, que la informació que tenim és que està col·lapsat, l'accés al sistema. Què està passant amb la intensitat de la protecció, amb revisions d'ofici, amb una davallada de ràtios. Què ha dit vostè que farà amb els pressupostos del 2014, i aquí el que ens ha dit és que disminuirà el sistema; hi ha una retallada del 10 per cent, i, evidentment, expulsió de persones del sistema. I què pensa fer amb aquest col·lapse. En aquest moment de col·lapse, vostè diu que està tirant endavant un pla de xoc; té un acord de mesures amb una part de la patronal, però és evident que és del tot insuficient i està del tot desorientat. I, per últim, també volem traslladar que ens digui quin model proposa per a Catalunya, on ens vol portar. Perquè en aquests moments el que tenim a l'atenció a la dependència és una demolició d'un dret de ciutadania.

Li deia que tenim avis sense residències, i residències sense avis. Les retallades estan omplint les llistes

d'espera en unes residències que paradoxalment tenen molts llits buits. Com pot ser? Consellera, si us plau, digui'ns quina és la llista d'espera de les places públiques, perquè a mi em diuen que hi ha territoris on hi ha llistes d'espera de quatre anys. Són 17.000, els avis que esperen una plaça pública? Són 20.000? Són 5.000? Si us plau, li demano que ens digui quants.

I què ha passat amb les prestacions econòmiques vinculades? Els ajuts d'accés al sistema. Vostè va dir dos mesos, després ho ha fet de manera indefinida. A la pràctica, la suspensió indefinida vol dir augment de les llistes d'espera. Les prestacions econòmiques vinculades no eren capricis, eren famílies que necessitaven una residència, que pagaven uns mesos de plaça privada mentre arribava la prestació econòmica, mentre arribava aquest ajut. Ara això ja no està passant. Els professionals de base i el col·legi estan constatant un risc de desatenció, i això és el que estem veient al nostre país.

Passa el mateix amb la prestació econòmica per cuidador no professional. Són el 62 per cent de les prestacions a Catalunya. També apunti aquesta pregunta, si us plau: quantes dones –en un 90 per cent són dones– tenen aquest ajut concedit i no l'estan cobrant? Quantes persones s'estan atenent amb el dret assolit i sense cobrar la prestació? Perquè això també és un risc de desatenció, consellera.

Un exemple que és un paradigma del que està passant al nostre país: un matrimoni de gent gran amb una pensió de nou-cents euros, amb un grau 3 derivat d'una embòlia. Aquesta persona, que no pot accedir a una plaça privada perquè no té diners, no té accés al sistema. Si la seva dona no el pot cuidar perquè és més gran que ell o està malalta, què fem amb aquesta persona? La prestació econòmica no la tenen, la pública li diu –la treballadora familiar– que té tres anys de llista d'espera, i per a la cuidadora, quan vostè la hi doni, trigaran dos anys a començar a cobrar. La casa d'aquestes persones no és un centre residencial.

Sap què està passant, consellera? Que al final els ajuntaments que poden, i com poden, estan pagant serveis d'atenció domiciliària: una hora per a la higiene bàsica d'aquella persona dependent. És a dir, tornem a la deslleialtat. Ho han fet vostès amb el PIRMI, que ha suposat ajuts d'emergència que paguen els ajuntaments. Ho han fet amb les escoles bressol, que ha suposat també un sobreesforç per part dels ajuntaments i de les famílies. I ara ho fan vostès amb la dependència, perquè vostès van traient els drets de les persones... No els ho ofereixen, però al final aquestes persones necessiten una atenció.

És evident que les persones que es volen i es poden quedar a casa s'hi han de quedar, però aquells que necessiten ingressar ho han de fer, consellera, i vostè ho ha de garantir. I la paradoxa de la dependència avui a Catalunya és que tenim dependents que necessiten una residència i residències a punt de tancar, amb els llits buits. Hem creat un sector econòmic amb un important retorn social, amb ocupació estable, i ara s'està posant en risc.

Què està passant amb la intensitat de la protecció? Està fent vostè valoracions d'ofici del grau, està demanant de manera retroactiva diners a famílies que s'ho estan passant molt malament, consellera –de manera retroactiva. És això així? O és que el que em diu a mi la ciutadania no és cert? Jo el que vull és que avui ens objectivi què està fent vostè amb la Llei de la dependència, perquè no tenim dades. I volem que surti aquí i que doni la cara.

Què està passant amb les revisions del copagament, que ni li ho diuen a ell? Que li ho diuen al director de la residència perquè s'adreci a l'avi i li digui que a partir d'ara ha de copagar molt més del que copagava. Això és el que li demano.

I després, té vostè un acord –que potser és un desacord, perquè tothom està recollint signatures perquè el tiri enrere– sense els treballadors, sense els col·legis, sense els usuaris, amb algunes patronals fora, sense diàleg. I no sé si ens pot avançar el que pensa fer. Però és evident que el que ens diuen les entitats és que no els acaben d'agradar aquests criteris de sostenibilitat.

I què ha dit vostè que farà el 2014? Els pressupostos el que ens diuen és que hi haurà més persones grans que necessitaran cures al nostre país, i vostè els reté un 10 per cent; 3.500 persones que quedaran fora de residències; un 40 per cent de la prestació econòmica vinculada retallada; un 12 per cent de prestació al cuidador no professional retallat; 21.000 persones menys cobrant l'ajut de cura en l'entorn familiar; el nombre d'avaluadors també s'ha retallat. Consellera, això és la foto d'un sistema tancat, d'un sistema que es desmantella.

A mi m'agradaria pensar que no és així, però per això necessito que vostè surti aquí i ens doni els números...

La vicepresidenta primera

Senyora diputada...

Eva Granados Galiano

...i ens doni la tranquil·litat.

A la segona intervenció acabaré les denúncies, que no hi he arribat, i faré propostes.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula per a la resposta la consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, consellera... Senyora diputada, ha acabat vostè parlant de denúncies i ha començat parlant de model de futur, i entremig moltes coses. Espero tenir temps de respondre-li totes amb aquest afany no de donar la cara, sinó que és la meva responsabilitat, venir aquí i respondre aquesta interpellació, com fa una setmana a la comissió mixta, amb el conjunt de grups

parlamentaris d'aquesta cambra, no només parlant de quina és la situació del sistema, oferint la màxima transparència pel que fa a les dades, sinó també abordant altres qüestions com la sostenibilitat d'aquest sistema de la dependència.

Vostè deia que la Llei de dependència és perfectible. No he sentit en massa aspectes l'autocrítica per part d'aquells que van impulsar, que van elaborar la Llei de la dependència. Jo li diria que és perfectible des del primer minut, una llei que, com vostè sap, no va votar precisament tothom. I en aquell moment ja la principal crítica que se li va fer va ser que era una llei que estava insuficientment dotada econòmicament, i es va veure clarament com des del primer moment... Vostès van tenir un temps per gestionar-la. La Llei de la dependència no va néixer sent perfecta i la va fer imperfecta el següent Govern, el Govern del Partit Popular. Vostès ja la van aplicar incomplint el mandat de la mateixa llei pel que fa al repartiment de les càrregues del sosteniment d'aquesta llei.

I a vostè no li agrada i per això em diu: «No repeteixi més aquesta càrrega tan desequilibrada del 80 i el 20 per cent.» No sé si a vostè li agrada o no li agrada; li asseguro que a mi no m'agrada gens que sigui així, perquè això el que provoca és un sobre esforç enorme per part d'aquest Govern –també de governs anteriors, per cert– i al final unes dificultats enormes per sostenir aquest sistema. I això té una afectació en el sector i en tots aquests agents de què vostè parlava: en els col·legis professionals, per tant, en els professionals; a les entitats locals, a les mateixes entitats socials i mercantils, i a les persones i a les famílies. I vostè, que parla tant amb elles, i fa molt ben fet de fer-ho –jo també ho faig–..., fan aquesta crítica de la Llei de la dependència des del primer minut. Exactament des del primer minut.

Vostè em deia: «Model de futur.» Miri, per parlar de futur hem de parlar del que tenim en aquests moments. És inevitable, jo no ho sé fer de cap altra manera. Amb el que ens trobem en aquests moments és amb una llei de la dependència que es va aprovar a finals del 2006, que es preveia totalment implantat el sistema que desenvolupava l'any 2015, però que ha aturat..., efectivament, ha quedat aturat, i jo diria que fins i tot mutilat en les successives reformes que ha patit, i sobretot per totes aquelles que tenen a veure amb el Reial decret 20 de l'any 2012.

Un sistema que en el cas de Catalunya va rebre la denominació de Sistema Català d'Autonomia i Atenció a la Dependència. I certament –en això sí que estic d'acord amb vostè–, ha estat una de les fites més importants en matèria de política social dels darrers anys. Però des dels seus inicis –i quan dic «inicis» parlo del 2007– el seu desenvolupament ja ha estat problemàtic per diversos motius: pel dimensionament i pel finançament. És veritat que es tracta d'un sistema complex, en què intervenen tres nivells d'Administració: l'Administració general de l'Estat, l'autonòmica i els ens locals. Per cert, vostè parla molt dels ens locals, però la Llei de la dependència ja en el seu origen, en el seu text inicial, els té molt poc en compte, els ens locals. I aques-

ta és una crítica que també se'ls ha fet des del primer minut.

Una llei que genera unes grans expectatives, però a partir d'una aportació molt desigual pel que fa a les seves càrregues des d'un punt de vista econòmic. Per tant, una insuficient dotació, successives retallades –efectivament, també estic d'acord amb vostè– i reformes que han anat canviant les regles del joc.

A partir d'aquí, ens trobem amb una avaluació també molt generalista, que és la que s'ha fet sobre aquesta llei. Sobre allò que no ha funcionat, dona tractaments iguals a situacions molt diferents, no hi ha cap tipus d'interacció entre els serveis socials i els serveis sanitaris ni desenvolupa els sistemes de prevenció. I, més enllà de la literatura, no és veritat que fomenti la lliure elecció aquesta a què vostè feia referència entre les prestacions i els serveis.

I és veritat –és veritat– que vam iniciar ja en l'anterior legislatura els treballs per disposar d'una llei pròpia de l'autonomia personal, efectivament. I hem treballat en unes bases, en un document de bases, a partir d'un grup d'experts que vostè coneix. I hem tingut ocasió, em consta, en comissió parlamentària de saber el nivell en què estan aquests treballs que posteriorment han de formar part d'un procés participatiu, on vostès, com no pot ser d'una altra manera, seran cridats com, evidentment, molts altres actors.

I no és la primera vegada que ho diu: «Vostès van molt lents.» Doncs, jo li ho accepto. Anirem lents, però, escolti, anirem segurs. Hem d'abordar cada qüestió amb moltíssima cura. Sap per què? Perquè partim d'uns errors de la llei estatal que no volem repetir de cap de les maneres, perquè aquesta llei ha de tenir un caràcter transversal que no té la Llei de la dependència vigent. Perquè proposem i proposarem un model que està basat en la proximitat, en la transversalitat, en el territori, aquí sí, comptant de veritat amb els ens locals, on la persona estigui en el centre de les intervencions.

Principis i drets amb què haurà de comptar aquesta llei, que estan establerts en les normatives més recents en aquest àmbit, que vostè deu conèixer i que giren sobre diferents eixos: la dignitat de la persona, l'autonomia –i aquí s'inclou la llibertat de decidir quin és l'entorn, quina és la manera en què aquesta persona vol ser atesa–, el reconeixement i la promoció de les capacitats, el disseny universal i l'accessibilitat, i els suports entesos com a ajuts tècnics. Aquests són els principis en els quals es basen aquests treballs d'aquest grup d'experts, aquest document de bases que ben aviat estic convençuda que podrem començar a discutir.

Vostè em parlava de donar llum, vostè em parlava de dades. Vull recordar-li que el conjunt de dades de la dependència el trobem i el troben vostès, com sempre, com ja fa temps i des de l'inici, a la web del departament, i que fa tan sols una setmana vam valorar-ne les dades –les darreres, les del darrer trimestre. Però no tinc cap inconvenient a tornar-li a donar algunes d'aquestes dades, moltes altres... Es fa un fart, vostè, de fer preguntes parlamentàries, i em sembla molt

bé, i tantes com en faci li seran contestades amb totes aquelles dades que vostè pregunta. Crec que estem bastant al dia en aquest sentit.

Cent cinquanta-vuit mil onze beneficiaris, que corresponen a 203.240 prestacions. M'ha preguntat vostè sobre les valoracions, i com ja vam parlar fa només una setmana, ho repeteixo, tant pel que fa a les primeres sol·licituds, com a les revisions de grau, com als PIA inicials i a les modificacions de PIA, vam donar xifres i percentatges –que ara no repetiré, crec que no cal, però si vol també ho faria– que demostrin com estem en xifres de resolució millors que el darrer trimestre, fins i tot. I, per tant, que els PIA en tràmit, que les modificacions en tràmit, també en el cas de les revisions de grau i de les primeres sol·licituds, com abans li comentava, les que estan en tràmit també han disminuït lleugerament. I això vol dir que continuen, malgrat les enormes dificultats, donant resposta a la gestió de la dependència. En cap cas no l'hem aturada.

Què més estem fent? Estem tirant endavant tot el que té a veure amb les consultes telemàtiques, amb la sol·licitud de valoracions de discapacitat i targeta acreditativa de la discapacitat, per posar les coses una mica més fàcils. I reorganitzant, com també els vam explicar, els equips de valoració. Els equips de valoració: aquest era un dels objectius marcats en el pla de govern, que va començar amb una prova pilot en unes determinades zones, però que serà l'any 2014 ja extensible a tot el territori català.

Continuem, com deia. Continuen evolucionant –potser no a la velocitat que vostè desitjaria, però li asseguro que s'està fent una gran feina– els treballs d'aquesta llei pròpia: llei catalana de promoció de l'autonomia personal. És cert també que, després d'un debat i d'una discussió i d'una negociació amb el sector de les residències de gent gran, hem assolit un determinat acord. En vam parlar també l'altre dia i en continuem parlant i ho continuem fent. Sense anar més lluny, fa un parell de dies, amb els col·legis professionals. Ho fem amb les entitats municipalistes, i ho fem també amb els agents socials i econòmics.

Partim d'una constatació –partim d'una constatació–, com els comentava fa una setmana: el perfil de les persones que en aquests moments estan a les nostres residències..., presenten un perfil molt més sever, molt més dependent que no fa uns anys. Els perfils professionals, en canvi, no s'havien tocat des de l'inici, des de l'inici de la cartera de serveis.

El que estem fent amb aquest acord signat amb aquestes organitzacions, entre moltes altres mesures que crec que vostè segurament pot compartir perfectament..., però concretament amb aquesta mesura concreta el que estem fent és aquesta flexibilització només en els casos i en els perfils de persones, d'usuaris en què creiem sincerament, després d'un estudi acurat, que això és factible, no pas en altres casos. I en cap cas reduint categories professionals, sinó que del que parlem és de la dedicació horària. I ho estem fent amb cura i ho continuarem fent discutint-ho d'aquesta manera.

M'ha preguntat també per les prestacions econòmiques vinculades. Hem tingut ocasió en aquesta seu par-

lamentària –també fa una setmana, a la seu del departament– de dir-los i de reafirmar el que és la nostra voluntat i el nostre objectiu: treballar intensament per tal de poder reactivar-les. No és per cap altra cosa que no sigui aquesta situació d'ofec, aquest desequilibri econòmic tan important a l'hora de sostenir el sistema de la dependència. Vostè sap que aquest és un sobre-esforç ingent. No sé si ho sap, jo li ho dic. És veritat. Que ens va portar malauradament –i ho torno a dir– a prendre aquesta decisió. Malauradament, però també amb la voluntat de poder restablir-ho al més aviat possible, perquè som conscients dels aspectes positius que durant tant de temps, especialment l'any 2011, quan vam fer també un esforç substancial per poder acreditar més i més prestacions..., per tal de poder alleugerir les llistes d'espera i proporcionar aquesta prestació a les persones que ho requerien.

Se m'acaba el temps. En la segona part intentaré respondre-li altres qüestions concretes, però també reflexions a les quals vostè feia referència.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula per a la rèplica la diputada Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Consellera, de les preguntes que li he fet concretes, no me n'ha respost cap. Les hi vaig també preguntar a la reunió que vam tenir al departament fa una setmana, deu dies, i tampoc me les va respondre aleshores.

Jo li ho torno a recordar: però quantes persones hi ha a la llista d'espera d'una plaça pública per a la dependència a Catalunya? Quantes persones de l'entorn familiar tenen concedit l'ajut i no cobren l'ajut? Això no surt ni a la web ni quan li pregunto m'ho respon, encara que em digui que ho miri a la web i a la web no surt i li ho torno a preguntar. Per això va trobant tantes preguntes d'aquesta diputada. Punt 1.

Punt 2. La llei. Porten tres anys, consellera. I diuen que ho volen fer bé. Jo això m'ho podria creure si estiguéssim fent el llibre català de la dependència –el llibre blanc català de la dependència–, estiguéssim veient informes jurídics, estudis econòmics. Perquè durant tres anys tens temps de fer això i moltes coses més. Però és que l'únic que he vist és un powerpoint perquè vam demanar la compareixença del president de la comissió d'experts. I ara no ens pot dir que ha demanat un informe econòmic, després de tres anys. Potser, tal com diuen els pressupostos i el powerpoint que va portar aquí, és que aquest any tampoc tindrem llei catalana –perquè en cap moment diu que s'aprovarà la llei catalana.

Punt 3. Coresponsabilitat. Ho hem dit moltes vegades. El meu grup ha fet propostes per reclamar a l'Estat allò que ha de pagar de la llei de la dependència. En això estem d'acord. Però, consellera, quina és la coresponsabilitat? Jo li demano també transparència. Perquè, clar, si l'Administració general de l'Estat –això

són dades de l'Associació de Directors i Gerents de Serveis Socials— diu que l'Estat pagarà un 20 per cent —coincideix amb vostè— el 2013, que els usuaris paguen un 20 per cent, també diu que els ajuntaments hi estan contribuint al voltant d'un 30 per cent, això vol dir que la Generalitat paga un 31? No, no pot ser, no? Perquè vostè diu que és 80 i 20. Aleshores, com pot ser que hi hagi tantes diferències? Potser que ens faci un informe de la coresponsabilitat de l'aportació. Això també li ho he demanat, s'ho trobarà en les preguntes escrites que he entrat últimes, i a veure si em pot dir exactament en què estem i qui està aportant què.

Li deia que volia fer-li propostes, perquè aquesta crítica és sempre constructiva. Des del Grup Socialista creiem que Catalunya es pot permetre una llei de la dependència i que ha de garantir-se l'atenció a la gent gran. I, per tant, nosaltres li proposarem..., i espero que en el temps que tenim des d'avui fins que s'hagi de presentar la moció puguem arribar a acords sobre aquesta sostenibilitat. Necessitem un marc general de diàleg per consensuar la sostenibilitat i l'atenció als dependents, un marc on estiguem tots. Necessitem transparència, consellera, algun mecanisme estable que doni seguretat a tots els dependents, que sàpiguen on està el seu expedient, en quin moment. Necessitem també transparència al sistema, una mena de central de resultats —que tenen al Departament de Salut. Cal donar professionalitat al sistema. No pot ser que el PIRMI..., avui ens deia el conseller Puig que ara faran un sistema informàtic, i que vostès, dins del Departament de Benestar, amb el programa més important, de més de 1.000 milions, no tinguin recursos per professionalitzar aquest sistema.

Prestacions econòmiques vinculades. Tant de bo que demà es restablissin, consellera, però jo he vist el pressupost que aprovaran vostès i Esquerra, i he vist que retallaran un 30 per cent. Aleshores, potser haurem d'establir algun circuit d'urgència o alguna cosa. A Salut, quan es detecten casos que poden ser càncer, hi ha un circuit de detecció ràpida diagnòstica i es tira endavant una atenció d'urgència. En el cas de la dependència no parlem de casos d'urgència de mort ni molt menys, però sí que tenim casos en què les persones necessiten ingressar en residències. Això ens ho expliquen i sabem que està passant. Potser podríem fer un circuit d'urgència per a prestació econòmica vinculada; no obrir-les del tot, però sí garantir que aquells que ho necessiten, doncs, tenen l'accés a la residència.

Agilitzar els pagaments de les cuidadores, els pagaments a residències, i també conjurar-nos, consellera, que mentre la llei arriba no anem cap a un sistema dual; que aquesta és la por que tenim alguns: que aquest cost d'oportunitat que té estar tres anys sense una llei signifiqui també que quan ens n'adonem i vulguem fer una llei nova, el sistema hagi mutat i tinguem una dificultat molt gran de restablir un dret subjectiu que mai s'hauria d'haver perdut.

Per tant, jo li demano que puguem compartir el diagnòstic, que pugui aportar totes les dades, que consensuem aquestes urgències —crec que s'ho val, la Llei de la dependència—, que garantim l'atenció a les persones, per salvar el sistema.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, la consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, vostè diu que ens podem permetre una llei de dependència. Oi tant!, per això hi estem treballant. Però vostè diu una cosa i la contrària. Vostè reconeix que hi ha hagut una davallada important de recursos, d'aportacions per part de l'Estat en matèria de dependència, i al mateix temps sembla no entendre l'extrema dificultat d'aquest Govern davant d'aquest desequilibri i davant d'aquestes davallades que s'han produït de manera sistemàtica en els darrers anys, per no parlar de tot l'àmbit dels serveis socials —de tot l'àmbit. Parlem de la dependència, deixo de banda els altres aspectes, però també són necessitats que hem d'atendre.

I les partides del pressupost general de l'Estat dels darrers quatre anys el que han acabat provocant és una davallada del 94 per cent de tot allò que arribava, de tot allò que cofinançava els serveis socials. I aquí hi ha una part importantíssima que és dependència, i altra que no ho és, però que també hem d'atendre. Hem de continuar, doncs, atenent, amb tots els recursos disponibles —que són els que són, i que han davallat de manera general—, els serveis socials bàsics, cofinant-los; hem de continuar atenent les persones immigrants —partides que van quedar en el seu moment a zero. I tot això ho fem amb la gosadia i amb el coratge de voler tenir una llei pròpia de dependència, és veritat, però també conscients que l'hem de poder sostenir, perquè no ens passi allò que ens està succeint en aquests moments.

Parlàvem de llistes d'espera. Jo he respost en diferents preguntes parlamentàries, a vostè i a altres membres d'aquesta cambra, la xifra de disset mil persones que estan en llista d'espera; per demarcacions territorials, com passa habitualment, es concentren a la demarcació de Barcelona, amb un 74 per cent. I sempre els explico el mateix —i vostè també ho sap, això—, que el fet que estiguin en llista d'espera no implica que estiguin desateses, perquè poden gaudir d'altres prestacions que es deriven d'aquesta mateixa llei. Vostè coneix perfectament el contingut de la cartera de serveis. I aquesta cartera, pensada des de la vessant del continuïtat assistencial, desplega tot un ventall de prestacions de serveis i prestacions econòmiques. I, per tant, podem estar parlant de serveis d'atenció domiciliària, de teleassistència, de prestació per cures a l'entorn familiar i de suport als cuidadors no professionals, com també els recursos dels centres de dia. Vostè sap que els usuaris poden ser beneficiaris de diferents prestacions de forma simultània.

I, miri, vostè ha fet un punt de..., no sé si d'autocrítica. El màxim que li he sentit dir és que la Llei de la dependència és perfectible. Fa uns dies, jo llegia unes declaracions, per exemple, de la senyora Elena Valenciano,

celebrant, o commemorant, millor dit, l'aprovació de la Llei de dependència, aquests set anys, i deia: «Hoy miles de personas con dependencia severa o gran dependencia están muriendo sin ser atendidas.» Ella sí que ho deia. Ho deia amb aquestes paraules. I deia que no hi ha crisi econòmica que justifiqui aquesta injustícia. I també el mateix dia, el 14 de desembre, la secretària de Política Social del PSOE, la senyora Trinidad Jiménez, també commemorant aquesta data emblemàtica –els set anys de la Llei de la dependència–, deia que amb el PP s'està consolidant una dinàmica de destrucció progressiva dels serveis de la dependència, que la situació és molt greu, que té un efecte demolidor sobre les famílies, amb endarreriments, pujades del copagament, que això es fa per estalviar, i que, en canvi, el Partit Socialista sí que té un compromís molt ferm amb la llei que van impulsar, que va ser un compromís assolit en el programa electoral, i que precisament en la recent conferència política –vostè deu saber quina és– el PSOE ha mantingut la seva aposta decidida per desenvolupar aquesta Llei de la dependència. I feia fins i tot referència als aspectes summament positius que va tenir aquesta llei, que generava feina i representava un sector econòmic molt potent. Zero autocrítica –zero autocrítica.

Una llei, li ho torno a dir –a vostè no li agrada sentir-ho–, amb aquest desequilibri. Quan parlem del 80/20, efectivament parlem de quina és l'aportació pública, del finançament públic d'aquesta llei, en la qual, si tenim en compte el copagament de l'usuari..., està al voltant del 15 per cent –xifres que vostè coneix perfectament. Sense suficient finançament, amb incompliments progressius i constants pel que fa a aquest finançament, i amb un ofec sistemàtic. Per cert, la consellera d'Andalusia, la consellera socialista d'Andalusia, que seu molt a prop meu en les reunions territorials, es queixa exactament en els mateixos termes que jo i parla d'un 80/20, no d'una altra diferència, no d'un altre percentatge. Per tant...

Jo li asseguro que nosaltres sí que en fem, d'autocrítica –jo mateixa–, i ben segur que hi ha aspectes en què estem fent importants esforços..., li ho torno a dir, segur que en podem fer algun més i que podem continuar dialogant i acostant postures –m'agradaria trobar també aquesta autocrítica, li ho torno a dir, per la seva banda–, compartint diagnòstics, i compartint mesures que, sent sostenibles i sent possibles dins d'aquests recursos tan minvats, puguin ajudar-nos a fer factible aquest sistema de la dependència, pensant precisament en totes les persones afectades per aquesta situació i les seves famílies. I espero que en la discussió de la moció que vostè presentarà puguem trobar algun punt comú en aquest sentit.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre l'atenció als infants i adolescents tutelats, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Interpellació

al Govern sobre l'atenció als infants i adolescents tutelats (tram. 300-00121/10)

Per exposar la interpellació, té la paraula la diputada Agnès Russiñol.

Agnès Russiñol i Amat

Gràcies, presidenta. Consellera, el sistema de protecció a la infància i l'adolescència en risc conforma l'organització per donar compliment al manament de protegir els infants contra qualsevol maltractament, que prové ja de la Convenció de les Nacions Unides sobre els drets dels infants i de les normatives estatals i catalanes que la desenvolupen.

La Llei 14/2010, de drets i oportunitats de la infància, que per primera vegada posava l'infant com a subjecte de polítiques públiques, dedica una part important a les mesures de protecció dels infants i adolescents desamparats, i compila la legislació vigent fins al moment en aquest àmbit per aportar a l'ordenament jurídic una major claredat i unitat.

L'any 2012, la Generalitat de Catalunya va atendre set mil infants amb mesura protectora. Les dades ens diuen que la mesura més habitual –de protecció més habitual dins del sistema de protecció– és l'acolliment en família extensa, la segona és l'acolliment en centres, i la tercera mesura més habitual és l'acolliment en família aliena. D'aquests set mil infants tutelats per l'Administració, uns 2.700 estan o han estat, durant l'any 2012, atesos en recursos residencials de xarxa de protecció, ja sigui en centres d'acolliment, centres residencials d'acció educativa, centres residencials d'educació intensiva, cases d'infants o pisos assistits.

Aquest col·lectiu, el dels infants tutelats i els joves extutelats, és un grup especialment vulnerable. Un col·lectiu sense xarxa, que han de ser prioritzats en la implementació de polítiques públiques del nostre Govern. De fet, els joves extutelats formen part d'un dels col·lectius que pateix una major exclusió social i econòmica en els estats membres de la Unió Europea. Als països dels quals es disposa de dades, destaca especialment el percentatge elevat de joves extutelats amb quasi tots els indicadors de desavantatge social, incloent-hi pobresa, habitatge, atur, activitat delictiva i embarassos no desitjats. Per tant, estem davant, com he dit, d'un col·lectiu especialment vulnerable, que cal prioritzar.

El sistema de protecció té com a principal objectiu la normalització, el fet de donar a aquells nens que estan tutelats les mateixes oportunitats que tenen els altres infants. I és en aquesta igualtat d'oportunitats on l'accés a l'educació és especialment rellevant. I serà en aquest àmbit –l'àmbit de l'educació– on el meu grup centrarà el gruix d'aquesta interpellació i les propostes de millora que presentarem en la moció, que tindrem ja temps de debatre amb deteniment a principis del mes de gener.

Com deia, el sistema de protecció en la infància necessita re situar l'escolaritat en una posició més central i prioritària dins la seva intervenció, tant en els

nens i nenes dels quals té la tutela, com d'aquells que estan en processos de transició de sortida del procés d'acolliment. I no només ho diem nosaltres, no només ho diem des d'aquest grup parlamentari, sinó que ho diuen també els autors de l'estudi *Els itineraris formatius dels joves extutelats*, entre els quals hi ha experts de prestigi, com el Ferran Casas i la Carme Montserrat.

Com deia, existeixen factors que influeixen negativament en el fet que infants tutelats i joves extutelats vulguin o no puguin o decideixin seguir estudiant, entre els quals destaquen, d'una banda, el fet de la necessitat d'obtenir uns ingressos econòmics –qüestió que els fa entrar ràpidament en el món laboral–, el dèficit acumulat pels aprenentatges escolars –un factor que dificulta la continuació dels estudis–, la manca d'estabilitat, i el fet que estudiar no proporciona una resposta immediata, sinó que significa una inversió a llarg termini.

És per tot això, per tant, que creiem que cal reforçar les polítiques públiques destinades a resoldre aquesta situació. Necessitem voluntat política i creiem urgent la necessitat d'articular, entre el sistema de protecció social i el sistema educatiu, mesures a fi de garantir les actuacions compensatòries que facin possible una major igualtat d'oportunitats a nivell educatiu.

Som conscients, consellera, que el Govern hi està treballant. No plantegem aquesta interpellació de manera reactiva, sinó d'una manera totalment propositiva i amb la idea de plantejar-nos elements que puguin millorar el sistema. Som també molt conscients que el context econòmic és el que és, un context econòmic agreujat per un Estat espanyol que ens ofega sense aturador, i que, per tant, doncs, tenim poc marge de maniobra. Però entenem..., i el que nosaltres avui volíem deixar molt clar, que l'objectiu i la prioritat d'aquesta interpellació és alertar que cal prioritzar i que podem millorar l'educació dels nostres infants tutelats i dels joves extutelats d'aquest país. I proposem una manera per fer-ho; no només alertem d'una situació que pot millorar, sinó que també proposem una manera per posar fil a l'agulla. Creiem que a través de les quanties de les prestacions de les quals aquests infants són beneficiaris podem garantir una manera que aquests diners reverteixin directament en l'educació d'aquests infants.

I en aquest punt, permeteu-me que faci un petit recordatori sobre el que estem parlant. La Llei 14/2010, sobre els drets i oportunitats de la infància, estableix en la seva disposició addicional setena que l'import de les prestacions i de les pensions de les quals són beneficiaris els infants i els adolescents que estan sota mesures de tutela o guarda a càrrec de l'entitat tutelar resta afectat a subvenir les despeses derivades de l'atenció del servei públic que reben. D'acord amb aquesta disposició, el Departament de Benestar Social i Família va promoure una instrucció l'any 2012 en la qual s'establiria que aquestes quanties d'aquestes prestacions i d'aquestes pensions, doncs, esdevien un recurs propi de la Generalitat. D'aquesta manera, a través de la llei i d'aquesta instrucció es modificava un criteri establert fins al moment d'acumular les prestacions i de lliurar-les als beneficiaris a la finalització del seu de-

semparament. L'aplicació d'aquesta instrucció va generar i ha generat i segueix generant certa controvèrsia. D'una banda, el Síndic de Greuges ja va emetre fa ara un any una resolució relativa a aquest assumpte, i entitats com la Fedaia, doncs, també es van posicionar en un sentit similar.

Des d'Esquerra Republicana de Catalunya el que creiem és que la manera més pedagògica d'invertir aquestes pensions i prestacions és fer-ho en educació i en la formació dels infants i dels joves, perquè de ben segur, consellera, que compartim que la inversió en educació és molt més que una inversió de futur i que segurament és la millor motxilla que aquests nois, aquests infants –aquests nois quan surten–, es poden endur per tal, doncs, diguéssim, d'encarar els seus següents anys de vida amb la millor garantia possible.

I en la segona part de la meua intervenció, si els sembla, passaré a detallar com creiem que això es pot concretar, amb una proposta més detallada.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula per a la resposta la consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, senyora presidenta. Consellera, diputats i diputades..., senyora diputada, vostè iniciava la seva interpellació parlant de prioritats pressupostàries i del moment que estem vivint. I, certament, hem estat capaços, fins i tot amb les dificultats que tenim, de fer un esforç per prioritzar pressupostàriament les polítiques d'infància, especialment en el camp de la prevenció –vostè també s'hi ha referit–, i això ha estat així perquè, més enllà de ser una prioritat, el que hi ha és un consens polític i social molt ampli entorn de la infància i l'adolescència, sobretot quan parlem de la infància i de la joventut en situació de risc, i perquè disposem d'un instrument, que és nou, que és molt potent, que és el Pacte per a la infància i per a l'adolescència.

Vostè ha fet una fotografia molt exacta, si parlem dels infants i joves que estan sotmesos a mesura protectora. Parlava de les dades, doncs, de l'any 2012, que s'han mantingut més o menys en la mateixa magnitud. Podríem parlar ara també d'aquests mateixos aproximadament set mil infants i d'aquest percentatge, efectivament, d'acollits per una família, per una família majoritàriament extensa, un 40 per cent en un centre, i la tercera, diguem-ne, categoria seria l'acolliment en família aliena.

Em sembla especialment interessant que parlem d'infants tutelats i de joves extutelats, i crec que aquesta és una excel·lent oportunitat per debatre-ho en aquesta cambra i permetre també que la resta de grups també puguin posicionar-s'hi. I jo voldria començar dient que –perquè em sembla que és de justícia fer-ho–..., destacar el fet que Catalunya disposa des de l'any 94 d'un servei per als joves extutelats, que la xifra de més

de sis mil joves que hi han passat parla per si sola, que ha estat sempre un aspecte cuidat pels diferents governs, i que es tracta –aquest servei– d'un referent a nivell europeu –i d'Estat espanyol, per descomptat–; que disposem d'una considerable oferta de serveis i de programes per als joves que surten del sistema de protecció, precisament amb aquest objectiu que vostè també manifestava de garantir la igualtat d'oportunitats –especialment, la igualtat d'oportunitats. I aquest és un sistema ric, perquè hi participen de manera molt important una xarxa d'entitats que hi col·labora molt activament i que ho ha fet possible.

I vostè parlava de les característiques d'aquests joves i de la necessitat de reforçar tots els aspectes que tenen a veure amb la formació. Hi estic plenament d'acord. Parlàvem de l'any 94; quan s'inicia aquest servei, els joves atesos eren joves que tenien dos objectius molt clars, que eren els d'aconseguir un pis i una feina. L'any 2000 es reflecteix un determinat canvi, amb una progressiva entrada al sistema de protecció de joves d'origen immigrant, molts d'ells sense la família aquí, en el nostre país, i amb importants mancances formatives. I es fa un salt qualitatiu en aquell moment quant al suport econòmic, a l'acompanyament jurídic, als pisos, a la cobertura que atorga la nostra llei –la Llei 14/2010–, i un gir ja en aquell moment cap a la formació acadèmica, efectivament, que hem de continuar reforçant també amb la creació de residències d'estudiants, de beques de suport a l'estudi. Segur que el context socioeconòmic ha influït, i molt, en aquesta evolució. Vostè ho deia, que fins ben entrada la dècada del 2000, amb poca formació –fins i tot amb poca formació– s'aconseguia una entrada al mercat laboral, amb feines poc qualificades i inestables, però s'hi accedia, i no és el cas que ens estem trobant en aquests moments, sinó tot el contrari. Cal reforçar, cal apostar per la vessant acadèmica i formativa dels nostres joves. De tots, evidentment, però de manera especial per als joves extutelats.

Parlava vostè també de les prestacions econòmiques. Deixi'm fer referència al fet que hem també aconseguit una millora jo crec que substancial en la prestació per a joves extutelats, en el sentit d'ampliar la població destinatària d'aquesta prestació. Com vostè sap, fins ara eren els joves que havien estat sotmesos a tutela un mínim de tres anys els que podien beneficiar-se d'aquesta prestació econòmica, i amb la modificació que tirem endavant no es demana aquest requisit del mínim de tres anys, i, per tant, també tots aquests joves es podran beneficiar durant tres mesos d'aquesta prestació econòmica.

I hi han altres serveis, igualment importants, que es proporcionen i que tenen a veure, doncs, amb l'àmbit de l'habitatge, de la inserció laboral, del seguiment socioeducatiu, de l'assessorament jurídic, més enllà de l'estrictament suport econòmic a aquests joves. Programes d'habitatge que també, doncs, aconsegueixen donar aquesta empenta des del punt de vista de l'emancipació plena, i que és un pas previ a l'emancipació total i real de tots aquests joves. Sense oblidar, sense deixar de banda, els aspectes que tenen a veure, hi insisteixo, amb la part més formativa i d'inserció laboral.

En aquest sentit, vostè ha fet referència a altres qüestions que m'agradaria anar, doncs, també seguint una mica. Parlava vostè de les prestacions i d'aquestes quanties que la Llei de drets i oportunitats de la infància i de l'adolescència, com també la normativa de seguretat social, adscriuen i determinen que han d'estar estrictament vinculades a aquest àmbit i en els, diguem-ne..., a la inversió en aquest col·lectiu de joves extutelats. Pot estar ben segura que aquesta és la destinació –l'única, en definitiva– que tenen aquestes quanties. I que cal invertir-les, i que cal pensar que aquesta és una inversió en el futur d'aquests joves, uns joves que sense anar més lluny –com que parlem de formació, parlem de capacitats formatives– porten una determinada motxilla, que no és ni millor ni pitjor que la dels altres joves, però sí que és una motxilla carregada en molts casos de dificultats. L'aspecte formatiu, que és el que en aquestes polítiques de suport als joves extutelats..., se'ls ha volgut donar més importància i més protagonisme. I estic convençuda que malgrat les dificultats i les estretores del moment sabrem trobar, sabrem continuar trobant, la manera de donar-los el màxim –el màxim– protagonisme.

És important el suport econòmic per la via de la prestació, és important aquest reforçament dels aspectes formatius, és important el recolzament jurídic, l'acompanyament jurídic que es pot donar a aquests joves, tant des del punt de vista de l'estrangeria, també en matèria civil, també en programes específics sobre mediació, també en matèria penal quan es tracta, doncs, d'infraccions o de procediments que impliquen determinades mesures, mesures alternatives.

Podríem fins i tot acotar això amb dades concretes per veure quin és el potencial dels joves extutelats i el seguiment que fem i el reforçament que volem donar al seu nivell formatiu. Per exemple, li puc dir que el 50 per cent dels joves atesos estan cursant estudis superiors o s'estan preparant per accedir en aquests estudis superiors; que el 20 per cent dels joves es troba en una situació d'accés a la formació o desenvolupant programes de promoció per accedir a una formació superior a la que han assolit fins aquell moment; que un 12 per cent dels joves cursa formació ocupacional o programes adaptats fruit del treball educatiu orientat a reconvertir la manca d'oportunitats en el món laboral potenciant la capacitació professional, i que el 15 per cent restant no ha assolit cap formació reglada i, per tant, prioritza la seva activitat laboral.

Però crec que parlem d'uns percentatges elevats que demostren l'èxit d'unes polítiques que s'han sostingut al llarg dels anys, que compten, per tant, amb una prioritització important, i, com deia abans, amb un seguit d'entitats que també treballen des de la màxima proximitat i professionalitat amb aquests joves. Disposem també d'un programa de suport econòmic, amb el suport d'una important entitat. I per descomptat que fem una avaluació molt acurada del procés d'aquests joves, observant quins eren els objectius marcats inicialment.

I puc dir-li que de manera molt, molt, molt generalitzada..., i insisteixo que crec que això és un èxit de tots que precisament el que ens ha de donar, doncs, és

l'empenta per continuar treballant en aquesta mateixa línia i intensificar-la, efectivament. Dir-li que per part de tothom –dels educadors, de les entitats, lògicament dels mateixos professionals de l'Administració– es valora molt positivament la finalització dels itineraris dissenyats, el suport que reben, el referent de què disposen des d'un punt de vista educatiu; en definitiva, tot allò que pot afavorir la sortida més adequada per al desenvolupament de la seva autonomia.

Per tant, des de jo crec que una coincidència molt important en el fet que és aquest un grup molt important en el qual continuar priorititzant i esmerçant molts esforços, també des d'un punt de vista econòmic i pressupostari, com crec que estem fent dins dels marges de què disposem, li confesso que estic, doncs, evidentment, plenament disposada a parlar de les mesures que pugui contenir la moció subsegüent en aquest sentit.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera. Per al torn de rèplica, torna a tenir ara la paraula la il·lustre diputada senyora Agnès Russiñol.

Agnès Russiñol i Amat

Bé, moltes gràcies. En primer lloc, explicar que les propostes d'Esquerra Republicana sobre tutelats i sobre extutelats no comencen ni acaben amb aquesta interpellació i amb la moció subsegüent que estem treballant, sinó que ja van començar en el marc de la Llei de mesures amb aquesta proposta de millora de la prestació dels joves extutelats, que a través, doncs, de la negociació, amb el nostre grup hem pogut tirar endavant, no? Sí que ho ha explicat la consellera en la seva intervenció i sí que m'agradaria, doncs, començar aquesta segona part de la meua intervenció fent-hi especial rellevància.

Poso fil a l'agulla i passo a detallar el que estem treballant de cara a la moció que entrarem demà a registre. En primer lloc, dir que el que proposem té com a punt de partida..., i em va especialment bé que estigui aquí també la consellera Rigau, encara que sigui només escoltant-me amb una orel·la, però em va especialment bé que estiguin aquí les dues conselleres perquè les propostes que fem tenen com a punt de partida intensificar el treball conjunt entre els dos departaments, entre el Departament d'Ensenyament i el Departament de Benestar i Família.

En primer lloc, proposem garantir, com ja comentava en la primera intervenció, que els recursos derivats de les prestacions i pensions de la seguretat social, com ja he comentat anteriorment, vagin destinats únicament i exclusivament a reforçar l'educació d'aquests infants i adolescents tutelats i joves extutelats, donant-los sempre la màxima informació i apoderant-los per participar en aquest procés, perquè ells participin en el procés de decidir quin ha de ser el seu itinerari formatiu, com estableix l'article 7 de la Llei 14/2010, de drets i oportunitats de la infància i de l'adolescència;

com deia, amb l'infant com a subjecte també per decidir, com no podia ser d'altra manera, quins estudis, quina formació vol fer. Creiem imprescindible, doncs, reforçar els itineraris formatius per als infants i adolescents tutelats i extutelats, els quals creiem que han d'estar supervisats per un professional de referència únic per a cadascun d'ells, i creiem que cal que siguin verificats per programes específics que avaluin la dedicació, l'esforç i la consecució dels objectius que es plantegen.

Per reforçar l'educació d'aquest col·lectiu, proposem garantir com a mínim que disposaran, tant en la fase de tutela com en la fase d'extutelats, de classes de reforç escolar, d'espais diferenciats dins dels centres aptes per a l'estudi, de beques per dur a terme estudis universitaris o estudis també de formació professional que cobreixin l'habitatge i la manutenció fins a la finalització dels estudis, i la gratuïtat en les matrícules universitàries. Som conscients que, en aquest cas, al departament ja hi han unes beques destinades a conceptes similars, però creiem que és important augmentar aquestes beques, perquè creiem que l'educació ha de ser prioritària. També creiem necessari assegurar al mateix temps que hi haurà una atenció prioritària per a aquells infants i adolescents amb algun tipus de discapacitat, i proposem també incrementar, en el marc de l'àrea de suport als joves tutelats i extutelats, la reserva de pisos de lloguer per a joves extutelats, sempre que, doncs, es compleixin les condicions d'ingressos fixades en la normativa vigent.

Per tal de valorar la situació educativa d'aquest col·lectiu, també considerem important disposar periòdicament de sistemes d'informació i anàlisis sobre la situació educativa d'aquests infants tutelats. De fet, una de les coses que ens ha sobtat més és que la gent, els experts que constantment estan intentant..., o que estudien aquesta temàtica, es troben amb poques dades per poder, d'alguna manera, traçar un diagnòstic que ens ajudi a establir mesures per revertir aquesta situació, no?

D'altra banda, i deixant ja tancades les propostes que des del meu partit fem per invertir en educació, també creiem –i això és un tema a part– especialment important que no entri en vigor cap mesura d'eficiència en la gestió i la concertació de places residencials per a infants i adolescents en situació de desemparament o guarda protectora sense esgotar el procés de diàleg i acord amb el sector. És molt important que no entri en vigència cap de les mesures sense diàleg amb el sector. Creiem especialment important que qualsevol modificació tingui en compte el manteniment de la ràtio, la qualitat de l'atenció als infants i adolescents, l'eficiència en els serveis, i que totes aquelles implementacions que hagin d'entrar en vigor es facin d'una manera progressiva i adaptada a les diferents realitats dels centres. De la mateixa manera, en el cas que aquestes mesures suposin un estalvi, considerem imprescindible garantir que aquest es revertirà en les partides destinades a l'atenció d'infància i adolescència tutelada, ja sigui amb polítiques preventives, d'atenció o de seguiment dels extutelats.

I ja per acabar, doncs, en resum, creiem que cal i que podem fer un salt endavant en polítiques destinades a aquest col·lectiu, un col·lectiu especialment vulnerable i un col·lectiu que creiem que cal prioritzar.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. També per al torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable consellera de Benestar i Família, senyora Neus Munté.

La consellera de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, parlem dels joves extutelats, i efectivament que quan assoleixen la majoria d'edat el que hem de fer és el mateix que faria qualsevol família, ajudar-los a emancipar-se. I aquesta emancipació, efectivament, contempla diferents vessants, aquesta vessant econòmica de què parlàvem abans, com també la vessant formativa i la vessant de l'habitatge.

Una referència a l'habitatge perquè, com vostè sap, hi ha un programa força ja consolidat al respecte que ofereix als joves amb un determinat perfil que compleixen uns determinats requisits la possibilitat de residir en pisos o en residències, amb l'objectiu precisament que finalitzin el procés educatiu –per tant, la vinculació és clara– i que aconseguixin l'autonomia i la inserció laboral necessària, ja sigui com a continuació del procés, com a alternativa a recursos residencials clàssics, si això es valora com el més adient per a aquell cas particular –sempre busquem la màxima personalització de cada jove. I disposem de serveis de pisos assistits per a joves d'entre setze i divuit anys, també per a majors de divuit anys, tots ells comptant sempre amb una ràtio d'un educador social responsable per pis i amb una mitjana de quatre persones usuàries per pis assistit, buscant sempre, doncs, també en la dimensió la màxima personalització i el suport més personalitzat possible.

També podríem parlar de residències o de pisos per a joves vinculats a programes d'inserció laboral, en aquest cas pensat per a menors d'edat tutelades per l'Administració de la Generalitat, i per a persones major d'edat extutelades –mantenim també aquesta diferenciació. En aquest cas, parlem d'atenció a dispositius de màxim de dotze persones, també amb recursos específics i especialitzats en la formació prelaboral.

I, finalment, també esmentar el servei d'acompanyament especialitzat per a joves, que fa que, davant de les característiques de determinats col·lectius de joves, els serveis corresponents valoren la necessitat d'una atenció que faci servir recursos alternatius o complementaris al que és la institucionalització en centres. Aquí parlariem de joves immigrants o aquells casos en què per la seva, hi insisteixo, especificitat, creiem que això ho requereixen. I, com li deia abans, vinculant sempre aquest progrés formatiu, en aquest cas, doncs, amb un procés també d'emancipació des del punt de vista residencial.

Abans, quan vostè feia referència al fet que sèiem totes dues conselleres, és que recordàvem l'existència d'un programa que és pioner –que n'estem, doncs, molt satisfetes–, i és el fet que mestres jubilats –«els millors mestres», deia la consellera Rigau– donen suport, reforç, seguiment, dins l'escola a joves que estan en règim de tutela, dins del seu programa educatiu –no dins l'escola sinó en el seu domicili, però evidentment vinculat al curs acadèmic i a la seva formació ordinària–, mitjançant el suport d'una entitat. Un programa, certament, molt il·lusionador i molt efectiu; que també, doncs, està en estudi el fet de poder-lo ampliar, perquè està resultant, com li deia, i com ella em comentava fa un moment, summament ric per a totes dues parts, evidentment per als joves tutelats, però també d'una manera molt important per a les persones que hi participen.

Dir-li també, fent referència, doncs, a totes aquelles mesures que puguem o s'hagin d'emprendre i que tinguin a veure amb la racionalització, amb l'optimització del sistema..., per descomptat, senyora diputada, que esgotarem totes les vies de diàleg i de negociació amb els agents implicats –parlem, en aquest cas, de les entitats que gestionen els serveis residencials d'atenció a la infància i a l'adolescència en risc–, totes les vies de diàleg, per trobar, doncs, aquelles mesures que, sense oblidar quin és l'objectiu al qual ens adrecem, que és l'optimització d'aquests recursos..., per què? Per adreçar-los de manera total i absoluta a la millora de les mesures de prevenció i també a aquestes mesures de suport als joves extutelats, per tal de fer un procés el màxim de ric i de coherent possible a l'inici en la prevenció, i finalment també en aquesta etapa de les persones extutelades que avui ha suscitat aquesta interpel·lació, que crec que ha estat summament interessant.

Per tant, aquest compromís d'esgotar aquestes vies de diàleg, de negociació. No pot ser d'una altra manera quan parlem d'un sector sensible, d'un sector que treballa també sotmès a una pressió molt important, i que també –conjuntament amb els professionals de tots els serveis que tenen a veure amb la infància i adolescència– a les seves mans hi ha un col·lectiu absolutament preuat i sensible, com són els joves tutelats i extutelats.

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyora diputada.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera.

Interpel·lació

al Govern sobre la utilització de l'escola com a eina de construcció nacional (tram. 300-00119/10)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la utilització de l'escola com a eina de construcció nacional. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, i en el seu nom té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, presidente. Señoras y señores diputados, *con-sellera* Rigau, hola otra vez y hola con los mismos temas, con los mismos temas que vamos a tener que repetir muchas veces. Pero hoy le vamos a dar –le vamos a dar– un punto distinto al habitual, porque otra vez comparecemos aquí para decirle lo que tantas veces le hemos dicho, otra sentencia –otra sentencia más– salida, conocida el 5 de diciembre, que es la que obliga a que en la educación infantil a los niños se les dé la enseñanza en la lengua que ellos prefieran o que sea la de su uso habitual en la familia. Para eso ha habido múltiples resoluciones que les han hecho a ustedes hacer un formulario en el que tienen que poner una casilla en la que se pregunta a los padres no qué lenguas entienden, sino las lenguas, la lengua, que es de su uso familiar habitual. Y los niños de tres, cuatro..., de tres a seis años, tienen derecho a que, si los padres lo eligen, se les dé la enseñanza en la lengua que ellos pidan.

Yo le recuerdo, señora Rigau, que a principios de los años ochenta Convergència pedía precisamente esto. En los tiempos negros y oscuros en los que después del franquismo el catalán estaba erradicado de las escuelas, cuando ustedes intentaron normalizar la situación e introducir la lengua de Cataluña –el catalán– en las escuelas fue con este argumento, fue con el argumento de que era mejor que los niños pequeños estudiaran en la lengua habitual que se usase en su casa. Ahora esto, treinta años después, ustedes no solo lo han olvidado, sino que lo hacen imposible.

Esta nueva sentencia usted ya ha anunciado que no la va a cumplir, y entonces, digamos, el tema de esta interpelación, aunque comienza como otras tantas diciéndole: «Señora Rigau, usted no cumple las sentencias, cumpla con las sentencias», en realidad tiene otro sesgo. Tiene el sesgo de que conteste usted, si puede, a la pregunta de por qué niegan ustedes –por qué ustedes niegan– el acceso como lengua vehicular a la lengua oficial castellana, que es la segunda lengua más hablada del mundo; por qué ustedes hablan de escuela plurilingüe, y en realidad cuando hablan de escuela plurilingüe solo se refieren a la implantación del inglés como lengua vehicular también junto con el catalán.

Y nosotros le decimos: «¿Por qué solo al inglés y no también al castellano?» ¿Por qué ustedes se oponen tan radicalmente a que se den asignaturas en castellano de ciencias naturales o de ciencias sociales, para que los niños catalanes aprendan también las partes de una flor en castellano, como se estudia en catalán, o que se aprendan los nombres de los accidentes geográficos en castellano, igual que se les enseña en el colegio en catalán? ¿No le parece que cursar algunas materias en inglés acrecienta el dominio culto del idioma, y que de la misma forma el dominio culto del idioma se consigue mediante la impartición de determinadas asignaturas en lengua vehicular en castellano también? –unos años en castellano, otros años en catalán.

¿Por qué no lo hacen ustedes, esto? Pues para nosotros la respuesta está en que el catalán es utilizado por

ustedes simplemente como herramienta de construcción nacional, no como una herramienta de comunicación, que es lo que los demás queremos, una herramienta cultural, de transmisión de conocimientos y de comunicación. Omitiendo ustedes el castellano en la enseñanza, relegándolo solo a las tres horas lectivas de enseñanza del idioma, consiguen que los catalanoparlantes dominen y sientan como propia la lengua de la escuela, la suya, la de sus casas, el catalán, y que los castellanoparlantes vean como su lengua es apartada de la enseñanza, que se les corrija en los colegios cuando hablan castellano, y que, en definitiva, su lengua, la lengua de todos nosotros –porque es la lengua de todos–, se vea apartada y relegada de la enseñanza y deje de ser lengua vehículo de transmisión de conocimientos y de cultura.

Nosotros, señora Rigau, aparte de que ustedes para mantener esto han tenido que mentir y decir que nosotros queríamos segregar a los alumnos por aulas, cuando en realidad siempre se le ha dicho «bilingüismo», «trilingüismo» –«bilingüismo», «trilingüismo»– «introducción del inglés», como en las escuelas de calidad, como en las escuelas en las que estudian los hijos de los miembros del Gobierno pagando mil euros al mes, queremos eso mismo para los hijos de todas las familias catalanas en la enseñanza pública. Eso mismo es lo que queremos, una escuela de calidad trilingüe, no una herramienta de construcción nacional utilizando el idioma.

Y, segunda cosa que le quería decir hoy en esta interpelación, relacionada con el adoctrinamiento –aparte de las «esteladas» en las escuelas que ya hemos hablado–..., es la noticia que apareció en los medios de comunicación y que yo ya le avancé en la última comparecencia que usted tuvo la amabilidad de tener ante la Comisión de Ensenyament..., respecto a la noticia aparecida sobre las jornadas que organizó el Departament d'Ensenyament para adoctrinar adoctrinadores. O sea, una jornada para explicarles a los maestros cómo debían explicar el 1716, y cómo debían explicar la Guerra dels Segadors, y cómo debían explicar la Guerra Civil.

Ustedes, señora Rigau..., eso que ha salido en los medios de comunicación, que va absolutamente en la línea del simposio histórico «Cataluña contra España», en esa misma línea, en ese sesgo nacionalista que se le da a la historia. En eso, con perlas similares a las que salían en el simposio, se ilustra a los profesores de cómo tienen que adoctrinar a sus alumnos. Y así, el profesor Francesc Xavier Hernández Cardona dijo perlas como que: «En cierto modo, la Guerra de Sucesión todavía dura», «La Guerra Civil Española no ha acabado», «En 1714, Cataluña era un estado imperfecto», «En 1714, en pleno absolutismo, la gente trabajaba por la democracia...» ¿Quiénes eran los buenos y quiénes eran los malos? Los buenos, los catalanes, que trabajaban por la democracia y las libertades; los malos, los castellanos absolutistas. (Pausa.) Esto..., no digan ustedes que no desde los bancos de Convergència i Unió, porque esto ocurrió el día 26 de octubre en unas jornadas organizadas por el Departament d'Ensenyament.

El paroxismo ya de la mentira y de la tergiversación llegó también cuando se desmintió que en 1936 hubiera una guerra civil. El ponente que habló para los maestros allí presentes desmintió que hubiera una guerra civil, y lo que dijo es que había una guerra entre España y Cataluña, y comparó. ¿Que hubo catalanes en el bando de Franco? ¿Que si los tercios de Montserrat? «Sí, sí, claro, también hubo *sioux* que acompañaban a los conquistadores que conquistaban las tierras de América, y nadie dice que hubiera una guerra civil entre los *sioux*.» Este tipo de cosas, estas sandeces, esta forma tan grosera, casi tosca, de enseñar la historia a gente mayor como son profesores, ¿eso luego se traslada a las aulas catalanas, señora Rigau? Si tienen la desvergüenza –si tienen la desvergüenza– de ir a simposios y jornadas donde van adultos a decir estas meces, si tienen esta desvergüenza, qué no harán ustedes en la impunidad de las aulas con nuestros hijos –qué no harán ustedes. (*Remor de veus*.)

Ya le dije, señora Rigau: «Esto va más allá de la preocupación –va más allá de la preocupación–, esto ya da miedo.» No puede consentirse en un sistema democrático que desde el Gobierno, el Gobierno que intenta promover una consulta independentista, que intenta abjurar de todo lo español, que intenta pintar cómo a lo largo de la historia España ha sido un estado opresor que ha querido acabar con las libertades en Cataluña..., no podemos consentir, desde la sociedad civil, que ustedes se enseñoreen de esta forma de la cultura. Y ponen ustedes caras como si estuviésemos aquí diciendo cosas que no son ciertas, y en realidad lo sabe todo el mundo. Si ustedes quieren, aquí en el Parlamento jugamos a que no ocurre nada. Pero me parece que no es nuestra misión, y que ustedes lo saben tan bien como yo, pero como les está yendo bien en esta gran superchería, en esta mentira que se han montado, pues me temo que nosotros..., nuestra misión no puede ser otra que denunciarlo continuamente y promover en su momento las medidas para que todo esto acabe.

Nada más.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Per respondre en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable consellera senyora Irene Rigau.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, senyor president. (*Pausa*.) A punt de donar-me la paraula?

El vicepresident segon

Endavant, endavant.

La consellera d'Ensenyament

Senyor diputat, vostè m'interpellava sobre la construcció nacional de Catalunya, però, és clar, com que té aquesta pugna amb un altre partit de la cambra, doncs, ha dit: «No, no, jo també parlaré de la sentència» –perquè aquí si un en parla, l'altre més. Lògica-

ment, vostès han utilitzat el tema jurídic amb relació a la llengua i a l'ensenyament com a bandera política de les seves forces i de la seva competició.

Però, miri, a ningú se li escapa que l'ensenyament representa millor que cap àmbit la continuïtat entre el passat i el futur. I el passat s'ha de conèixer. D'acord? (*Pausa*.) Miri, en plena Revolució Francesa, hi va haver un debat important sobre si tothom havia d'aprendre a llegir o no. Hi havia gent molt important –el seu criteri valia molt, aquella època– que considerava que no tothom havia d'aprendre a llegir. Escolti, al cap de..., als Estats Units també es va discutir si els esclaus, i especialment les dones, havien d'aprendre a llegir. O si podien aprendre. Però tot això ja ha passat a la història, perquè l'alfabetització universal ja no és una qüestió política, ja és un patrimoni de tots.

Però hi ha un altre tipus d'alfabetització, que és la històrica. I aquí, és clar, aquí jo no li dic que vostè tingui l'obligació de recordar quina història li van ensenyar des de la infància, però el que vostè deu saber és que molt probablement vostè s'ha d'actualitzar, igual que molts de nosaltres, perquè la història que ens van ensenyar no era la història real del nostre país. (*Veus de fons*.) I, per tant –i, per tant–, ha arribat l'hora d'explicar la història de Catalunya, i que deixi de ser una qüestió política, en el sentit partidista de la paraula, l'ensenyament de la història, que és quelcom científic.

La història s'ha d'explicar des de la perspectiva científica, perquè és una qüestió acadèmica. I vostè en parla pejorativament, de la construcció i de la identitat col·lectiva. Però és clar que és una de les funcions. Els sistemes educatius tenen diverses funcions. La central, la transmissió cultural, però també tenen la custòdia de la infància i l'adolescència, la igualtat d'oportunitats i la legitimació de la meritocràcia, l'educació i la ciutadania. Ara, quin és el problema? El problema és que els estats nació han entrat en crisi. Els estats nació havien construït una història (*veus de fons*) patriòtica i romàntica. Si vostè ha viscut i ha begut dels postulats del professor Sánchez-Albornoz, doncs, jo ho comprendré. Vostè partirà d'una imatge d'una Espanya eterna, una realitat, doncs, absolutament romàntica, en què les arrels d'Espanya ja es troben en el paleolític. Vostè deu ser dels que diuen: «Atapuerca, los primeros españoles.» (*Remor de veus*.) Bé, en tot cas, certament, la seva visió no és la nostra. I nosaltres –que jo vaig ésser en una trobada, que vostè no–, li puc explicar com es va defensar que la història és una disciplina científica, que vol instruir evidentment les persones, però a través de la contrastació dels fets. Perquè vostè és capaç d'anar al Born i veure aquelles peces rodones, i negar que eren bombes. És que podem arribar a aquest punt, oi?

Per tant, és clar, en el moment actual..., jo ja li ho he dit: els estats nació, que volien legitimar determinades voluntats nacionals, havien muntat i bastit una estructura de coneixements. Però la història, senyor Carriosa, no és per fer ideologia ni per formar patriotes de realitats que no han existit, és per formar homes i dones intel·ligents, crítics i conscients de quina és la seva realitat. I, per tant, parlar de la Guerra de Successió forma part de la nostra història. I parlar que al-

guns tics d'aquells que va portar Felip V encara estan vigents –no fa tants anys–, doncs, també és quelcom absolutament lògic.

Però, en aquest sentit, nosaltres evidentment que pensem que s'ha de celebrar el tricentenari, i explicar què va passar, i com contribuirà aquest passat degudament conegut a modular el futur. Perquè, escolti, nosaltres..., és veritat que commemorem –es diu– una derrota. Però, és clar, jo només li vull recordar que aquella desfeta militar va tenir moltes conseqüències per al nostre país, entre elles al nostre ensenyament. Però vostè això no ho volen veure mai. La llengua va ser bandejada. Una de les primeres decisions va ser el tancament de les universitats catalanes. (*Veus de fons.*) Clar, sí, es va crear la de Cervera, però es van tancar les que hi havien. Nosaltres entenem que això s'ha de conèixer, que la nostra història forma part del nostre patrimoni per destriar la veritat del desconeixement i dels biaixos històrics. Per tant, alliberem-nos dels esbiaixaments històrics i siguem conscients del nostre llegat.

Si vol conèixer què és el que proposa el Departament d'Ensenyament perquè els centres coneguïn el 1714, entri a l'XTEC i em rebati amb dades històriques, científiques, el contingut del document. Perquè si no, no em quedarà cap altre remei que explicar-li el que va passar, i el que diuen i contrasten els historiadors. Perquè, és clar, si vol, doncs, jo aprofitaré aquests minuts per explicar-li que la Corona de Castella es va arrenjar majoritàriament amb Felip V, però que especialment Catalunya, en el marc de la Corona d'Aragó, ho va fer amb Carles III. I que la victòria borbònica generà una duríssima repressió i un nodrit exili. I que suposà l'abolició de les nostres constitucions. I això es va poder entendre com la fi de l'Estat català. I que un cop signat el tractat de pau del juliol del 13, les tropes aliades van abandonar Catalunya i els exèrcits borbònics van ocupar la pràctica totalitat del territori. Hi va haver una revolta generalitzada els primers mesos del 14, en contra de l'establiment de nous impostos borbònics, com el cadastre, i aquesta revolta va comportar una repressió a sang i foc arreu del país. I després va caure..., i podem parlar de Cardona, i podem parlar d'altres contrades, però, escolti, parlem de fets –parlem de fets–, amb testimonis vius, «escarbats» a la pedra.

Vostè, si ha estudiat una altra història, si a vostè li han explicat que Espanya ha estat uniforme i ja existia com a tal a la prehistòria, evidentment que tenim un problema. Però és un problema de cultura, és un problema de formació, és un problema de dades. I jo li ho he dit: nosaltres abordem la història com una disciplina científica. Jo ja vaig ésser educada amb el «Viriato, pastor lusitano», i amb com les fletxes en el *desfiladero* de Covadonga queien i mataven els que les tiraven amb intercessió de la verge de Covadonga. Escolti, ja ho sabem, que no ens van ensenyar la història real, i que ens la van ensenyar, doncs, molt ben embolcallada amb un objectiu patriòtic. Ara és el moment que si no ens ho van ensenyar, ho estudiem.

Però vostè no es sorprengui que la història s'hagi de recordar i ensenyar tal com va succeir. I les càtedres

d'història hi són per això, i vostès que tenen tan a prop el Born, hi vagin. I si consideren que allà hi han dades que no estan ben formulades, doncs, escolti, contrasti amb els experts, però no converteixi la història de Catalunya en una arma, tal com ha fet. Perquè recordi que l'apreciació que ha fet amb relació a la sentència i a la llengua ha estat: «Com pot ésser que una llengua que parla tanta gent no tingui el lloc que ha de tenir a l'escola catalana?» A aquest pas, xinès i anglès, i en tindríem prou.

Vostè parla d'una realitat descarnada, nosaltres parlem d'una història de Catalunya que et situa en el marc de l'estat actual, que et projecta cap a Europa i et vincula al món enter. I el passat és el millor pont cap al futur si es coneix bé, i conèixer-lo bé vol dir formar-se històricament, no reproduir tòpics i esbiaixaments. I li recomano que quan vulgui citar el que s'ha dit en un lloc, hi vagi vostè –hi vagi. Jo hi era, i vostè en fa un ús absolutament parcial, que ja sé d'on l'ha tret; no passa res, però quan vulgui li ho podré demostrar.

L'ensenyament de la història, tal com ens és presentada pels historiadors..., ha de poder ser explicada als nostres centres. Ho repeteixo, si en plena Revolució Francesa fins i tot es va discutir si tothom havia d'aprendre a llegir, avui dia no hi ha cap país –cap país–, veig que excepte vostès i el senyor Wert, que qüestionen el model d'història que s'ha d'ensenyar, perquè és absolutament coincident el seu postulat amb el postulat que vam sentir que deriva de l'expressió «hem d'espanyolitzar els catalans», i passa per tornar a explicar la Reconquesta i Don Pelayo i obviar què és el que ha passat al Born. Nosaltres, evidentment, explicarem la història des de la proximitat i els referents nostres per projectar-los a la història universal; això sí, amb caràcter universal, però sempre partint del local.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera. Per al torn de rèplica, torna a tenir ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Carlos Carrizosa. (*Remor de veus.*) El senyor Carrizosa té la paraula.

Carlos Carrizosa Torres

Sí, gracias, *president*. Señora Rigau, es curioso lo que usted ha dicho: «La continuidad entre el pasado y el futuro. El pasado es el mejor puente hacia el futuro.» ¿Qué tienen ustedes los nacionalistas, que siempre se fijan en un pasado idealizado, en un futuro que es ilusión, y nunca miran el presente? Nos tienen aquí a la gente con recortes, nos tienen a todo el mundo acogotado con crisis, pero ustedes se fijan en ese pasado glorioso y en ese futuro ideal. Nunca están ustedes los nacionalistas conformes con el presente que les toca vivir. Eso es propio de la ideología nacionalista.

Y hablando de historia, que usted me citaba a Sánchez-Albornoz, a quien por cierto no tuve el gusto ni de conocer ni de estudiar, porque yo creo que son más viejos los manuales de Sánchez-Albornoz –más viejos que yo–, yo le citaré a usted a Tony Judt, que este

sí que es un historiador reputado, que dice: «Yo creo profundamente en la diferencia entre la historia y la memoria. Permitir que la memoria sustituya a la historia es peligroso: mientras que la historia adopta necesariamente la forma de un registro, continuamente reescrito y reevaluado a la luz de evidencias antiguas y nuevas, la memoria se asocia a unos propósitos públicos, no intelectuales: un parque temático, un Born» –¡ah, no!, lo del Born no lo pone–, «un memorial, un museo, un edificio, un programa de televisión, un acontecimiento, un día, una bandera. Estas manifestaciones mnemónicas del pasado son inevitablemente parciales, insuficientes, selectivas. Los encargados de elaborarlas se ven antes o después obligados a contar verdades a medias o incluso mentiras descaradas, a veces con la mejor de las intenciones, otras veces no. En todo caso, no pueden sustituir a la historia.» Esto lo dijo Tony Judt y no Claudio Sánchez-Albornoz.

En cuanto a la Revolución Francesa, fue en 1789, señora Rigau, no en 1714, ni en 1705, cuando... (*Veus de fons.*) No, es que usted alude a la Revolución Francesa, cuando ya parece que aquí setenta y cinco años antes ya estábamos en plena Revolución Francesa. (*Veus de fons.*) La historia, a nosotros nos gusta más cómo la entiende Vicens Vives, señora Rigau.

Mire, «disciplina científica»... Se amparaban en la ciencia y las disciplinas científicas aquellos que medían los cráneos. Eso también lo consideraban ciencia, ¿eh?, la ciencia racial.

Respecto a las bombas, que usted me ha dicho: «Hay unas cosas redondas y metálicas que son bombas, si se va usted al Born.» Y yo le digo: grandes arqueólogos tenemos aquí que pudieron dilucidar si esas bombas eran borbónicas o eran austracistas del bombardeo que hubo en 1705. (*Veus de fons.*) A lo mejor eran de las austracistas, cuando los austracistas cercaron Barcelona y la bombardearon. Que, por cierto, Barcelona, como sabe usted, había pactado, ¿eh?, en Cataluña –en Cataluña–, en el 1700..., ahora no recuerdo la fecha, 701, 702, al principio, juraron fidelidad a la corona española borbónica, ¿eh? Luego, que otros cambiasen de opinión...

En fin... (*Veus de fons.*) En fin, usted decía: «¡Viriato!» Y yo le digo: bueno, eso sí, es verdad, vaya historia enseñaban, ¿eh? Ahora es..., ¿quién es, Guifré el Pilós? (*Pausa.*) ¿Eh? ¿Es Guifré el Pilós? ¿Cómo hizo la bandera catalana? Con la leyenda esa de las cuatro barras y tal. ¿Eso no es una leyenda romántica? (*Remor de veus.*) ¿Eso no es una leyenda romántica? ¿No es una leyenda romántica que el señor Artur Mas sea el 149 presidente de la Generalitat? ¿Si hay más presidentes de la Generalitat que papas! (*Persisteix la remor de veus.*) Yo no sé..., de verdad, ¿eh?, yo he intentado dilucidar de dónde nos salen 149 presidentes.

Bueno, en cualquier caso, señora Rigau, estos mitos con los que ustedes adornan, y que precisamente es el diagnóstico de este historiador que dice usted aquí..., bueno, a nosotros nos gustaría, y eso propondremos en nuestra moción, encontrar el método de que ustedes no sean quienes dicten qué historia aprenden los niños catalanes, sino que sea algo que emane más que

de su Gobierno, de círculos académicos imparciales. Estoy seguro de que nos podemos encontrar todos en una versión histórica que sea asumible, y que no sea un conjunto de mitos que a ustedes les convengan para perpetuarse en el poder mediante la ideología nacionalista, que consiste en el perpetuo agravio y en el enemigo exterior. Ya nos sobran enemigos y lo que queremos es caminar todos juntos, y no tener que aguantar estas cosas propias de épocas pasadas.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. També per al torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable consellera Irene Rigau.

La consellera d'Ensenyament

Senyor president, senyor diputat, no sé quin país que es considerés culte i civilitzat toleraria que es parlés dels presidents de la Generalitat amb el to que vostè ho ha fet. Estem tan acostumats a la tolerància, que fins i tot..., hi han excessos que no es poden, evidentment, tolerar. A part que si vostè vol ridiculitzar i vol menystenir, almenys l'encerti. Digui la xifra, que és cent vint-i-novè i no cent quaranta-novè. Almenys ho encerti –almenys ho encerti–, senyor diputat. (*Alguns aplaudiments.*) Perquè, és clar, a sobre resulta que perdem els comptes. Evidentment, perquè a vostè el nostre passat no li interessa, però nosaltres, que ens interessa el present i treballem per al present, volem entendre'l, aquest present. I, és clar, a vostès hi ha coses que evidentment no els agraden. No els agraden perquè els interpeilen. Aquí tenim el problema. A vostès el nostre passat els interpella contínuament, i no els convé –i no els convé.

Perquè, és clar, nosaltres, que hem estat educats i ens hem hagut també d'actualitzar, hem fet molt nostra i hem sabut què representava aquella expressió que va venir tot darrere el 1717, quan Felip V deia allò, donava les instruccions de «pondrà el mayor cuidado en introducir la lengua castellana, a cuyo fin dará las providencias más templadas y disimuladas para que se consiga el efecto sin que se note el cuidado». (*Pausa.*) Aquesta marginació que es va voler fer de la llengua catalana, això també ens ho inventem? –això també ens ho inventem? Que no ho saben, que hi havia una llengua pròpia i que ha perviscut, malgrat totes aquestes intencions?

Senyor Carrizosa, hi va haver un bombardeig a Barcelona o no? (*Veus de fons.*) No, no, escolti, van caure a la ciutat trenta mil bombes o no? L'11 de setembre les tropes borbòniques van penetrar a la ciutat o no? Hi va haver resistència carrer a carrer o no? Es va saldar amb prop de quatre mil víctimes o no? I a la tarda finalment la ciutat va capitular o no? (*Pausa.*)

Aquests són uns fets que uns els hem sentit explicar a casa, els hem llegit, els hem estudiat, d'altres els han après a l'escola, i nosaltres volem que s'apreguin bé, perquè la història, si s'explica des de la vessant científica, i, per tant, dels fets concrets..., tu no la pots experimentar, però sí que la pots constatar. I vostè ni fa cas de les restes històriques, ni dels documents, ni dels

museus, ni del Born, ni de res. Per què? Perquè a vostè li convé..., encara és pitjor: si no és conscient que el seu patró històric prové d'en Sánchez-Albornoz, que ja va explicar que a la prehistòria ja hi havia els espanyols, perquè, és clar... (*Veus de fons.*) Sí, sí, sí. (*Veus de fons.*) No, escolti, preparin-se, eh?, perquè els nous projectes que està preparant el ministeri ja diuen: «La prehistòria en Espanya.» A Atapuerca parlaven castellà. Escolti... (*Remor de veus.*) Sí, sí, sí, el seu model..., miri, vostès formen part d'un grup de gent que volen de veritat portar a l'extrem uns fets. Nosaltres som conscients del nostre present, som conscients de què va representar perdre aquest Parlament i perdre l'autogovern, hem sigut conscients de què va representar recuperar-lo, i no estem disposats a perdre l'autogovern, ni que es margini la llengua pròpia, ni la voluntat de Catalunya. I, per tant, sempre ho hem fet des del respecte i la convivència. I explicar els fets històrics vol dir conèixer el passat per interpretar el present i projectar-nos al futur.

No es conformin amb un passat que els expliquen de manera interessada. Obriu la ment, si no volen tocar-se el cor –això no és preceptiu–, però obriu la ment, estudiïn bé la història de Catalunya, i entendran, doncs, moltes realitats que o volen tapar o simplement desconeixen.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera. (*Alguns aplaudiments.*)

Interpellació

al Govern sobre la convocatòria
d'un referèndum d'autodeterminació
(tram. 300-00120/10)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la convocatòria d'un referèndum d'autodeterminació. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari Popular, i per presentar-la té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Sergio Santamaría.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidente. Vicepresidenta Ortega, el anuncio hecho público el pasado día 12 de diciembre desde el Palau de la Generalitat en relación con el referèndum que aviesamente preparan supone un paso más en la línea del choque de trenes que el presidente Mas busca denodada e irresponsablemente. Y lo hacen de la mano de los «batasunos» de esta cámara y otros camaradas, ya veremos si no acaban como en el camarote de los hermanos Marx. Es una imagen muy gráfica –véanla, de veras.

El Gobierno de Cataluña ha confundido «democracia» con «populismo», ha pervertido el verdadero significado de las palabras para ahorrarlas a conveniencia sin importarles la verdad. Usted especialmente, señora Ortega, como democristiana, tiene una obligación moral que no debe desatender, y consiste en no engañar a la ciudadanía. Está dilapidando el escaso

crédito que les queda como partido de centroderecha templado y conservador para subirse a la ola radical de la que no saben cómo bajar.

Mire, no tienen derecho a dividir, a balcanizar, a poner en peligro la convivencia. El lunes pasado seguía atentamente la edulcorada entrevista televisiva de la que disfrutó el *president*, y me preocupó terriblemente su mesianismo, su caudillismo. ¿Quieren volver a cometer los errores de la pasada centuria que tanto dolor y desgracia trajeron a Cataluña y al resto de España? Nos presentó su consulta sin dramatismo, pero nos conduce a todos hacia el drama de tener que decidir si merece la pena vivir en una Cataluña partida en dos. Le vi desquiciado y obsesionado con cargar contra las instituciones españolas responsables, a su juicio, de todos nuestros males, con un estilo quijotesco –qué paradoja. Comprobamos su nula cintura negociadora al defender su mal llamada «consulta» y sus preguntas como irrenunciables, en una especie de «trágala» que el Gobierno de España le aseguro que no aceptará nunca.

Por cierto, aliados internacionales que les apoyen, brillan por su ausencia. Y es que no hay vida democrática ni futuro esperanzador fuera de la Constitución y del Tratado de la Unión Europea. No nos alejen de Europa como pretende el presidente Yanukóvich con su país, Ucrania.

El señor Mas en esa entrevista también reclamó libertad para Cataluña, y en ese altar está dispuesto a sacrificar realmente la libertad, el progreso, la convivencia y la paz de los catalanes, y en un ejercicio arrogante y prepotente se atribuyó la paternidad de dos preguntas que llevan al equívoco. Es una añagaza más, un ardid, una trampa, un engaño, un subterfugio para evadir el verdadero compromiso de un buen gobernante, que no es otro que pensar en todos sus ciudadanos –y digo «en todos», y no solo en sus correligionarios. ¿Y sabe cuál es el problema de su presidente, señora Ortega? Que en lugar de someterse al juicio de la historia, podría ser que el señor Mas acabara siendo sometido al juicio de un tribunal por incumplir su promesa de acatar y hacer cumplir la Constitución.

A mayor abundamiento, señora Ortega, la creación, control y registro del censo electoral que dice preparar choca frontalmente con la Ley orgánica de protección de datos de carácter personal y con la Ley orgánica de régimen electoral general. Cualquier gestión o confección de un censo que pueda hacerse es ilegal y alimenta la idea de fraude, por lo que su consulta deja abierta la puerta al calificativo de «fraudulenta». Manejar datos privados de ciudadanos para una finalidad respecto de la que no tienen habilitación legal equivale a un uso indebido, vulnera derechos fundamentales, crea listas y reúne todos los rasgos para convertir su consulta en una mera encuesta falta de rigor. Es más: desde esta tribuna animo a los ciudadanos que no quieran figurar en ese censo a denunciar la utilización de sus datos personales con el fin de llevar a cabo una consulta ilegal. Señora Ortega, no tienen competencias para ello y lo saben. En cualquier caso, ¿piensa usted, señora Ortega, recabar mi consentimiento inequívoco, libre, específico e informado para incluir-

me en su censo? Si a ello le une la más que previsible malversación de fondos públicos por destinar recursos a finalidades ajenas a la función que por ley tienen encomendada, más les convendría detener los preparativos de un referéndum carente de base legal.

En otro orden de cosas, la Ley de consultas que prevén para febrero de 2014 es más bien una ley *ad hoc*, hecha a medida. En definitiva, señora Ortega, todo es un fraude de tamaño colosal: mayores de dieciséis años, inmigrantes... ¿A qué están jugando? Se equivocan al pretender elaborar un nuevo marco legal que vista su referéndum de legalidad, porque no tienen legitimidad al carecer de competencias. Perfilan otro marco legal que no existe.

Miren, el artículo 150.2 de la Constitución no puede utilizarse para transferir competencias en materias que ni son transferibles ni son delegables, como lo es en este caso la soberanía nacional del pueblo español en su conjunto, cuando además de mutilar la integridad territorial de España se trata. Tampoco les ampara el artículo 92 de la Constitución, que deja meridianoamente establecido que una decisión política de especial trascendencia es competencia exclusiva del Estado, y solo puede ser consultado el pueblo español. La separación de Cataluña incumbe al todo y no únicamente a la parte. ¿No es acaso trascendente? En definitiva, es radicalmente falso que la Constitución dé cabida a su referéndum, y es enteramente lógico que sea así, porque esta y cualquier otra constitución no reconocen el derecho de autodeterminación. Miren, la unidad de España fraguada en más de quinientos años no se negocia. Su continuidad histórica está garantizada... (*Aplaudiments.*) Está garantizada por el Partido Popular, se lo aseguro.

En algo sí coincido con los separatistas: este indeseable laberinto es un conflicto político del que podemos salir con este plano, con la Constitución. (*L'orador mostra a la cambra un llibre. Algú diu: «Molt bé.»*) Les explicaré. Su consulta atenta contra el interés general de España al promover su liquidación, sí; sus preguntas no son inclusivas, son exclusivas para separatistas y tienen traducción al lenguaje común. «¿Quiere usted liquidar España?» Y repreguntan a continuación: «¿Quiere usted liquidarla definitivamente?» Los representantes del Partido Popular no lo vamos a permitir, porque representamos legítimamente a la mayoría del pueblo español, nada más y nada menos que 186 diputados en el Congreso, a los que otros muchos se unirán. Esa sí es una mayoría excepcional. Es más —es más—: de los cuarenta y siete diputados que eligió Cataluña en las pasadas elecciones generales, veinticinco están por la unidad y veintidós por la ruptura. Tenemos por tanto mayoría, y aquí, en esta cámara, cuentan con ochenta y siete diputados, que ni siquiera les dan los dos tercios para reformar el Estatuto.

Por ello, de persistir en el error, de proseguir por esa vía, nos veríamos obligados a reclamar la aplicación del artículo 155 de la Constitución, no para suspender el autogobierno, en el que creemos firmemente —lo reitero: no para suspender el autogobierno, en el que creemos firmemente—, sino para requerir al presidente de la Generalitat que abandone su proyecto. En caso

de ser desatendido, promoveríamos en el Senado las medidas políticas necesarias restauradoras del interés general de España. Y es que, señores míos, el artículo 155 está tomado del artículo 37 de la Ley fundamental de Bonn, como también lo está en la Constitución italiana o austriaca, y tienen como finalidad salvaguardar el autogobierno que ustedes quieren desbordar.

Les llamo a la responsabilidad. Resulta decepcionante, y se lo digo con toda sinceridad, que quieran acabar con el autogobierno por el que tanto se ha luchado. No duden que si nos conducen al callejón sin salida desencadenarán una grave crisis constitucional que en ningún caso comportará el ejercicio de la fuerza, pero sí implicará medidas encaminadas a restaurar el orden legítimo que ustedes quieren violentar impunemente. De verdad les digo que no apuesten por el «cuanto peor, mejor». Huyan de la banalización de importantes acontecimientos históricos para vestir con ropaje democrático lo que en realidad es un delirio antideocrático. No utilicen la fecha del 9 de noviembre para levantar un muro entre españoles, en lugar de derribarlo como hicieron los alemanes en Berlín.

Quiero concluir trasladándole el mensaje de honda preocupación que nos embarga al ver que la convivencia pacífica puede romperse, y solamente suya será esa responsabilidad. Ya lo dijo la vicepresidenta del Gobierno español: «Solo se echa de menos algo cuando se pierde», señores diputados.

Gracias, presidenta. Diputadas, diputados.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, senyor diputat. Per respondre aquesta interpel·lació, i en nom del Govern, té ara la paraula la vicepresidenta del Govern, senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, president. Senyores, senyors diputats..., diputado Santamaría. (*Veus de fons.*) Santamaría, sí. Un parell de precisions. Jo crec que no confonc la «democràcia» amb el «populisme», perquè tinc molt clar que vostè avui ha fet populisme per negar la democràcia. I deixi'm que li digui una cosa: el seu discurs m'ha recordat una mica aquella època del blanc i negre, d'allò de l'UHF, se'n deia, sap? Doncs, aquest és el seu discurs, no? Que inclús hi ha alguna amenaça davant la democràcia.

Però, escolti, deixi que entrem..., i jo intentaré, com ja he fet diverses vegades, doncs, explicar-li quin és el capteniment del Govern i què és el que..., en quina línia treballem. Però també deixi'm que li digui una cosa: jo m'he hagut de mirar la interpellació dues vegades, perquè em semblava que novament era Ciutadans qui em feien la interpellació. Per tant, jo quasi, quasi crec que en aquest sentit, com que coincideixen d'una manera tan escrupolosa en el seu posicionament, estic convençuda que s'aniran alternant els torns, no? En tot cas, el que sí que li vull explicar i li vull deixar sobre la taula, que la posició del Govern en aquest

sentit és complir amb tots els compromisos adquirits davant la ciutadania, també aquells que va adquirir..., els acords que vam assolir amb altres grups parlamentaris a l'inici de la legislatura. Però per damunt de tot –i vostè que feia referència a les majories i les minories–, el mandat i la posició del Govern és complir amb el mandat d'aquest Parlament, amb les decisions que a més a més s'han aprovat a resolucions per àmplies majories.

I la consulta que farà aquest Govern, com no pot ser d'altra manera, doncs, es farà d'acord amb la..., serà una consulta legítima, serà una consulta democràtica, serà una consulta responsable i serà una consulta legal. Jo ja ho he dit diverses vegades en aquest Parlament, quan m'ho demana Ciutadans i quan m'ho demanen vostès, hi insisteixo. I com no podia ser d'altra manera, el Govern farà una consulta legal. I, precisament, per tenir clares les vies legals que tenim actualment a disposició per celebrar la consulta, vaig demanar a l'Institut d'Estudis Autonòmics un informe que conclou amb les cinc vies que vostè ja coneix, cinc opcions perfectament legals, però que jo avui li tornaré a refrescar.

En primer lloc, és plenament vigent la Llei 4/2010, la Llei catalana de consultes per via de referèndum, que si bé en el seu dia va ser recorreguda davant el Tribunal Constitucional, ara es troba plenament vigent després que el tribunal aixequés la suspensió acordada, i és una llei plenament vigent i és una llei adequada al que diu l'Estatut de Catalunya. En segon terme, hi ha la via del referèndum prevista en l'article 92 de la mateixa Constitució i que habilitaria per a la celebració del referèndum demanat des de Catalunya. Hi ha una tercera via, també completament legal: el Govern de l'Estat, sense infringir en cap cas la Constitució, si volgués podria procedir a la delegació de les competències via l'article 150.2 a favor de la Generalitat perquè celebrés una consulta. Bé, de fet la Comissió d'Estudi del Dret a Decidir, que presideix la presidenta, i de la qual crec que vostès ja s'han autoexclòs, doncs, ja treballa en aquest camí.

Quarta via. La quarta via, també perfectament legal, és procedir a la modificació de l'article 92 de la Constitució, modificació que per la seva ubicació... (*Veus de fons.*) Sí, per la seva ubicació en el text permetria una rapidíssima tramitació, com es va demostrar el 2011, en el sentit –aquesta modificació– de fer constar a la mateixa Constitució el dret de les autonomies a celebrar referèndums sense més requisits. I, per últim, i en el cas que l'Estat ens negués una darrere l'altra aquestes vies, l'Institut també avala plenament la validesa jurídica d'una consulta celebrada a partir de les hipotètiques previsions de la futura Llei de consultes no referendàries, perquè és una via perfectament adequada a l'Estatut –a l'article 122–, que respecta les limitacions de les diverses sentències del Constitucional que han tractat aquesta qüestió, i que està en tràmit en aquest Parlament.

En definitiva, ja ho veu, cinc vies. La consulta no únicament ha de ser legítima, sinó que també serà legal. Del que es tracta és d'assolir els requisits necessaris per fer efectiva aquesta via legal que s'acabi escollint per tal de desenvolupar la consulta. I és en aquest sentit que treballa aquest Govern, i és en aquest sentit que

treballa jo mateixa com a responsable del Departament de Governació i Relacions Institucionals.

Vostè feia referència que el passat dia 12 de desembre diverses forces polítiques representants del Parlament de Catalunya, que superen de llarg la majoria del Ple –ja que vostè parla de majories constantment–, varen arribar a un acord històric, un acord històric sobre la pregunta que se sotmetrà a consulta i sobre la data de la consulta. I l'endemà, el divendres 13, els grups parlamentaris de Convergència i Unió, d'Esquerra Republicana de Catalunya, d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i el mateix Grup Mixt vàrem entrar una proposta de proposició de llei orgànica de delegació a la Generalitat –a l'empara, com li deia, de l'article 150.2 de la Constitució– de la facultat d'autoritzar, de convocar i de celebrar un referèndum sobre el futur polític de Catalunya, referèndum que, d'acord amb l'article 92 de la Constitució, només pot tenir un caràcter consultiu. I una vegada analitzada, i, si escau, aprovada aquesta proposició de llei orgànica, aquesta serà tramesa a les Corts Generals per a la seva tramitació.

I, lògicament, aquesta via que es durà a terme no és incompatible amb altres actuacions que es puguin instar davant de les Corts Generals, ni suposa tampoc en cap cas renunciar a utilitzar de forma simultània o de forma successiva la resta de vies i la resta de mecanismes existents per celebrar la consulta, la qual es podria vehicular, com li he explicat, o bé via referèndum, en diversos casos, o bé a través d'una consulta de caràcter no referendari, tal com es preveu a la proposició de llei que avui tenim en tràmit parlamentari.

Però, més enllà del caràcter referendari o no referendari d'aquesta consulta, jo crec que el que és més important, i estic convençuda que vostè coincidirà amb mi..., el que està clar és el fet d'interpel·lar la ciutadania, el fet de donar la veu al poble, i aquest fet no pot ser mai contrari a la Constitució d'un estat democràtic, i especialment –vostè que és un gran defensor de la Constitució– quan aquesta Constitució consagra com a dret fonamental dels ciutadans el dret a participar en els afers públics, bé per mitjà de representants, o bé de forma directa. Per tant, únicament es tracta de preguntar i obtenir la resposta majoritària –tornem a parlar de majories– del poble de Catalunya sobre el futur polític que ens volem donar. No fa por la pregunta, segurament fa por la resposta.

I només serà en el moment d'implementar aquesta voluntat que es podrà afirmar que l'objectiu que es persegueix és o no és contrari a les previsions constitucionals, i, per tant, que obliga o no obliga a reformar-les. Mentre això no es pugui constatar, només podem esperar –jo diria: només podem exigir– que s'apliqui aquest principi democràtic igualment consagrat a la Constitució del 78.

Per canalitzar el reclam majoritari del poble de Catalunya de celebrar aquesta consulta, per fer-ho de forma civilitzada, de forma democràtica, amb el necessari respecte institucional i d'acord amb la legalitat, aquest Govern no es cansarà –no es cansarà– de reclamar una i altra vegada, com ho ha fet, com ho està fent, diàleg amb l'Estat. Per això aquest mateix Govern també de-

mana al Grup Socialista, que s'ha manifestat explícitament a favor d'una consulta legal i acordada amb el Govern de l'Estat, que voti a favor de la Proposició de llei orgànica de delegació a la Generalitat de les facultats del Govern necessàries per convocar un referèndum. I ho demanem perquè aquesta via és una via plenament legal, emparada per una previsió constitucional –com li deia, l'article 150–, la utilització de la qual permetria obrir aquest marc de diàleg entre Govern i institucions.

I amb la mateixa finalitat, també he de demanar al Partit Popular que, a la vista del caràcter majoritari, pacífic i democràtic de la reivindicació del poble de Catalunya de ser consultat sobre el seu futur polític, utilitzi la influència que pugui tenir davant dels responsables estatals del seu partit per afavorir aquesta negociació, per fer-los notar que l'exercici de la democràcia per vies legals mai –mai– pot ser inconstitucional.

Deixi'm que acabi fent-li una reflexió. Crec que ningú ha de tenir por a escoltar la veu del poble d'una manera pacífica i democràtica. I permeti'm que li torni a recordar que la Constitució espanyola, en el seu preàmbul, expressa la voluntat d'establir una societat democràtica avançada, per a la qual cosa possibilita..., celebrar aquesta consulta no s'ha de considerar com una petició ni com una sol·licitud, sinó que s'ha de considerar com una exigència constitucional.

Per tant, espero que en aquest sentit hagi pogut aclarir novament tots els dubtes que sembla que Ple rere Ple tindrem d'aquí fins al 9 de novembre.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable vicepresidenta. Per al torn de rèplica, té ara la paraula el diputat senyor Sergio Santamaría.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidente. Señora Ortega, se lo digo con amabilidad: ¿sabe qué problema tiene salir aquí al *faristol*, al atril, con una intervención escrita? Que no responde a las preguntas. Usted, claro, no entra en la interpelación. Es que, formalmente hablando, usted, bueno, hace su discurso, repite esos mantras a los que nos tienen, en fin, tan acostumbrados en este Parlamento, el «volem votar». Esta mañana, el *president* de la Generalitat: «Déjennos votar.» Miren, señora Ortega y señor Mas, no mientan diciendo que no les dejamos votar. Los catalanes hemos votado catorce veces en los últimos diez años. (*Pausa.*) ¿Lo ha oído bien? ¡Catorce veces! Por favor, no faltemos a la verdad con tanta insistencia.

Porque el problema es eso, es una cuestión de honestidad política, señora Ortega. Su Gobierno está mintiendo a la ciudadanía, y lo está haciendo de una forma que yo me atrevería a calificar de dolosa, intencionada. (*Veus de fons.*) Se lo traduciré en todo caso, si no lo entiende usted, señor Turull.

En cualquier caso, señora Ortega –de verdad que se lo digo con ánimo constructivo–, están todavía a tiempo para bajarse de la ola, de la ola a la que se subieron el 11 de septiembre de 2012, porque es que de

lo contrario nos arrastraran a todos mar adentro. Es que son irresponsables. Es que ustedes –además lo ha dicho aquí usted en su intervención– dibujan una España en blanco y negro que el Partido Popular, que muchos ciudadanos españoles, que muchos ciudadanos catalanes, vemos en color, en un color que ustedes quieren teñir de ese aspecto lúgubre, casposo, reaccionario, porque piensan que eso vende, y eso es una falacia. Es más, nadie les compra ese discurso.

Además, se han situado en el terreno de la tergiversación. Emplean la palabra «consulta», y lo digo desde el rigor jurídico, cuando saben que deberían emplear el término «referéndum». Pero, claro, un referéndum no les habilita, porque ustedes no tienen competencias para ello –artículo 122 del Estatuto de Cataluña. Yo soy un defensor firme de la Constitución. Sí, señora Ortega, y también del Estatuto de Cataluña. (*Remor de veus.*) Y también. En aquello que no es inconstitucional, por supuesto. (*Persisteix la remor de veus.*) Ah, para eso está el Tribunal de Constitucional.

El vicepresident segon

Si us plau...

Sergio Santamaría Santigosa

División de poderes, respetemos la división de poderes en un estado democrático. Ahora, ustedes, la democracia, ¿eh?... es de usar y tirar, para lo que les conviene. Y, como le iba diciendo, recuerde fundamentalmente que precisamente ese artículo dice que esas consultas populares se deben hacer en aquellas cuestiones en las que la Generalitat tiene competencias. Por tanto, ustedes apelan a cinco marcos legales. Podrían haber dicho, en fin, infinitos marcos legales. Como dicen que esto es una cuestión de voluntad política, la legalidad no importa. Y les recuerdo: cualquier país civilizado de nuestro entorno proclama hasta la saciedad que la democracia, sin respeto a la legalidad, no es democracia.

Y, por otra parte, señora Ortega, los paladines de la negociación. El señor Mas lo dice: «Negociar.» Lo he dicho en mi intervención, pero como usted, insisto, venía con la respuesta escrita, probablemente no me ha prestado atención. Ustedes quieren imponer. A ver cómo se explica, si no, que quieran negociar cuando ya han puesto sobre la mesa fecha de la consulta y dos preguntas. No una, sino dos. Menudas preguntas. ¿Han oído a expertos internacionales en la materia, que hablan de que las preguntas, tal y como están concebidas, son un auténtico engaño a la ciudadanía? Es que no tienen sentido de la responsabilidad. Están jugando con el futuro de los ciudadanos de Cataluña de una forma tan irresponsable, que estoy convencido que ese juicio de la historia..., lo hará, y lo habrá, y les recordará como responsables políticos que a la hora de la verdad prefirieron anteponer sus intereses, taparse sus vergüenzas y no pensar en la ciudadanía de Cataluña. Y eso, como digo, es su entera responsabilidad.

Señora Ortega, medítenlo, reflexionen. Estamos a tiempo. ¿Quieren negociar? Yo quiero negociar, el presi-

dente Rajoy quiere negociar. Pero no nos pongan una fecha de consulta, una pregunta –dos preguntas, mejor dicho– que nadie entiende, que además se presta al equívoco, para negociar. Es que ustedes deben decir, como digo, la verdad. «Negociar» significa sentarse, transaccionar, ceder, y no llegar allí y decir: «Esto es lo que hay, lo toman o lo dejan.» Porque el presidente Mas lo dijo la otra noche, y lo dijo claramente.

Luego, por favor, insisto, les emplazo a que recurran al único instrumento que sirve para resolver este laberinto en el que ustedes nos han situado. Y es precisamente reconducir su postura, reconducir sus planteamientos, porque de lo contrario –de lo contrario–, las consecuencias las pagaremos todos. Y me parece que en pleno siglo XXI la regresión que ustedes plantean está contra el signo de los tiempos. Aquí los únicos reaccionarios son ustedes.

El vicepresident segon

Senyor diputat...

Sergio Santamaría Santigosa

En Europa –voy acabando, señor presidente– (*remor de veus*), nadie –nadie– les apoya, porque saben –porque saben– que su deriva no conduce a ninguna parte. Y, como digo, están a tiempo. Reflexionen, mediten, estrechen la mano que nosotros les ofrecemos tendida, pero siempre que no impongan, porque nunca la imposición habilita a la negociación.

Nada más, muchísimas gracias.

(*Aplaudiments.*)

El vicepresident segon

Gràcies, senyor Santamaría. Per al torn de rèplica, té ara la paraula la vicepresidenta, senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, president. Señor Santamaría –Santamaría?, sí, ho dic bé–, o sea que sin *data* –se lo digo en castellano–, sin *data* y pregunta... (*Veus de: «¡Fecha!»*) Sense data i sense pregunta el president Rajoy es posa a negociar? Això ens està dient? Parli amb la seva cap, en tot cas. Parli amb la senyora Alicia Sánchez-Camacho, perquè un diu una cosa i un altre en diu una altra, i el primer que diu el president Rajoy és que aquesta mà estesa que vostè diu que ens dona, doncs, se la posa a la butxaca. Per tant...

Deixi'm, en tot cas, que torni a allò del populisme i la democràcia. De tota manera, miri, jo sí, porto notes, especialment les porto quan m'interpel·len vostès i Ciutadans, o Ciutadans i vostès, perquè intento ser el més pedagògica possible, perquè jo dic «a» i a vostès els és igual el que jo digui, vostès van a la seva i van..., sap allò que...? Bé, doncs, van vostès a la seva.

I, per tant, miri, ara li llegiré una cosa. Li llegiré una cosa, perquè vostè deia: «No és una cosa de voluntat política, és de voluntat jurídica.» Miri, li llegiré el *Diari*

de Sessions del 14 de març del 2012, fa un any i mig, quan jo vaig portar a aprovació la Llei de consultes. El que vostès varen dir: «Es pot enfocar des d'aquestes mateixes dues perspectives, una de jurídica i una de política.» Vostès deien: «Pel que fa a la perspectiva jurídica, situem l'origen del projecte de la llei en l'Estatut de l'any 2006. Més concretament, i filant prim, en la interpretació que el Tribunal Constitucional li dona concretament a l'article 122.» Vostès deien: «Vagi per endavant que el nostre grup parlamentari no ens oposem de cap de les maneres al desenvolupament de l'Estatut, i, per tant, actuarem en aquest sentit. El projecte de llei respecta des del nostre punt de vista precisament aquests preceptes de l'Estat constitucional, n'exclou expressament el referèndum i intenta ajustar-se als criteris per tal que una consulta popular no pugui considerar-se assimilable a un referèndum.» Això ho deien vostès fa una miqueta més d'un any. Per tant, no és una qüestió, en aquell moment, de problemàtica jurídica, és una qüestió de voluntat política. Per tant, reflexioni vostè, mediti, i en aquest sentit actuï.

Vostè diu: «No, d'Europa no els fan cas.» Doncs, miri, potser que es llegís el *Financial Times* darremerament, potser que escoltés la senyora Viviane Reding, que entre altres coses diu que hi hem de posar tots sentit comú, per tal de trobar una solució a les demandes de més autogovern i de sobirania fiscal des de Catalunya. Però, clar, sentit comú i sentit de responsabilitat segurament no els en podem demanar, a vostès, no? I m'estalviaré qualsevol comentari vers aquesta qüestió, no?, perquè, en aquest sentit, no ens sentim interpellats en aquest àmbit per un grup parlamentari que ha deixat el Govern de la Generalitat sense més de 31.000 milions d'euros d'ingressos. (*Veus de fons.*) Sí.

De veritat es pensa que entre el Grup Parlamentari de Ciutadans i el Grup Parlamentari del Partit Popular hi ha alguna diferència? Jo em pensava que sí que hi era, i em pensava que era aquesta, la del sentit de govern, la del sentit de la responsabilitat, perquè vostès, d'alguna manera, sostenen el Govern de l'Estat. Però veig que no és així, veig que m'equivocava. Vostès han impugnat els pressupostos de la Generalitat. Gràcies a vostès, més de 8.000 milions destinats a Salut no entraran en vigor l'1 de gener, tampoc ho faran 4.850 milions destinats a Ensenyament, ni tampoc 1.825 milions d'euros destinats a Benestar Social i a Família.

Sincerament, deixi'm que li ho digui, avui no al Govern –perquè, miri, avui hi som nosaltres, demà hi seran uns altres–, però sí que vostès deuen una disculpa a més de 7 milions i mig de catalans per actuar com actuen, negant la democràcia, actuant amb populisme, i, sobretot, actuant d'una manera contrària als interessos d'aquest país.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, vicepresidenta.

Interpellació

al Govern sobre la salut mental
(tram. 300-00117/10)

El tretzè punt de l'ordre del dia i el darrer que farem aquesta tarda vespre és la interpellació al Govern sobre la salut mental. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari Socialista i, en el seu nom, té la paraula l'honorable diputada senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, president. Vicepresidenta del Govern, honorable conseller...

(Remor de veus.)

El vicepresident segon

Si us plau, diputats i diputades. Si volen prestar atenció...

Marina Geli i Fàbrega

Estaran vostès amb mi que hi ha una invisibilitat, per molts motius, i que de cap manera tenim una justa mesura del que signifiquen la malaltia mental i el trastorn mental, tant a nivell personal com a nivell col·lectiu.

Els voldria alertar d'algunes qüestions, conseller. Hi ha algunes dades i algunes qüestions d'alertes que ens preocupen amb relació a la salut mental i la malaltia mental. És veritat que és una línia divisòria, eh?, la salut mental o què és malaltia mental, però, en fi, des del punt de vista global, està clar que hem de tenir..., n'hem de parlar molt més, conseller –molt més–, perquè, segons l'enquesta de salut del 2012, el risc de patir –nosaltres, eh?– un trastorn mental el proper any a Catalunya es situa entre el 7 per cent entre els homes i el 14 per cent entre les dones. Però, al llarg de les nostres vides, el 20 per cent en el cas dels homes, i el 25 per cent en el cas de les dones.

Un primer apunt, conseller: ens falta una mirada de perspectiva de gènere molt més important. Hi ha molts estudis publicats que diuen que hi ha infradiagnòstic de la malaltia mental entre els homes –i quan parlem de suïcidi, ara ho veurem. Per tant, és probablement que estem davant d'un canvi, perquè culturalment les dones sembla que tenen més problemes de trastorns mentals lleus i era estrictament, potser, un problema cultural.

La mateixa enquesta, conseller –i també li demano que necessitem en l'enquesta de salut contínua indicadors més importants de desigualtat social i salut mental–, feta pel Govern, del 2012, recull, curiosament, que la percepció de tenir bona salut, segons el nivell d'estudis, és molt alta, del 90 per cent, entre les persones amb estudis universitaris, però que cau fins al 60 per cent en aquelles persones que tenen estudis primaris o sense estudis. I, per tant, hi ha més de trenta punts de diferència segons la classe social i el nivell d'estudis que tenim; que, evidentment, ara no hi té només aquest factor a veure, perquè hi ha gent amb estudis universitaris amb rendes baixes, eh? Però, en tot

cas, aquest és un indicador que ens fa pensar que no acabem, conseller, de copsar la realitat, perquè m'he mirat molt bé l'enquesta contínua de salut mental i sembla que baixa el percentatge de percepció de malaltia mental amb la crisi. *(Pausa.)* Hi ha alguna que se'ns escapa.

Un terç, conseller, de la demanda sanitària a Catalunya té relació amb la salut mental o amb la malaltia mental. Dos de cada cinc casos d'incapacitat són per trastorns mentals. Segons les dades de l'ICAM del 2011 ja publicades, el 17 per cent de les baixes per incapacitat temporal a Catalunya varen ser degudes a trastorns mentals, i la mitjana de dies de baixa, vuitanta dies. Hauríem d'estar molt més amatents, perquè hi ha molts estudis publicats que tot això –que, a més, pot estar agreujat per la crisi– acaba sent, acaba representant, una pèrdua d'un 3 o un 4 per cent del PIB. I, per tant, són dades molt importants.

Aquí anava a algunes dades que vull contrastar amb vostè, perquè per nosaltres aquesta ha de ser una prioritat. La crisi actual..., vostè sap que els determinants socials són claus fonamentalment per al trastorn mental no sever, però que, en canvi, genera moltíssims problemes i que s'acaba cronificant per dificultats –amb molts menys factors protectors– quan hi han més problemes a l'entorn personal, familiar o social de la persona i de la família.

Estudis recents publicats ens diuen..., és una altra cosa que, curiosament..., i ahir el felicito per la presentació del programa de prevenció del suïcidi, del risc de suïcidi, perquè tenim..., d'alguna manera vam fer un pacte, eh?, un pacte tàcit, perquè se sap que pot tenir un cert efecte onada, des del punt de vista sanitari, parlar de suïcidi. Però això ens ha comportat que no hem parlat de suïcidi. I les dades publicades, conseller, molt preocupants –a Europa, eh?–, que l'increment de l'1 per cent d'atur significa un augment de l'increment del 0,79 per cent dels suïcidis.

I a les seves mateixes dades m'agafo d'ahir. Mirem només la punta de l'iceberg, conseller. I, com que tenim dos territoris molt ben analitzats, que ens donen el contrast del que hem de fer, que són el primer projecte que vam fer a l'Aliança Europea contra la Depressió, per al diagnòstic precoç de la depressió major i contra el suïcidi de la dreta de l'Eixample, amb l'Hospital de Sant Pau, o bé el Parc Taulí, a Sabadell..., ens fan veure que, probablement, tenim gairebé sis mil temptatives de suïcidi a Catalunya l'any entre els adults, i quatre-centes persones entre els joves menors de divuit anys, i que estan creixent.

I que, curiosament, els deia –la perspectiva de gènere–, els suïcidis consumats són el 75 per cent homes. I, curiosament, a la dreta de l'Eixample, a l'Hospital de Sant Pau, quan analitzem les temptatives i intentem seguir les persones que han tingut una temptativa de suïcidi, la majoria continuen sent homes, encara que és veritat que de temptatives de suïcidi n'hi ha també un percentatge més alt de dones, perquè les dones tendeixen a utilitzar mètodes menys violents per al suïcidi, normalment amb psicofàrmacs, com sap vostè, i no amb altres mesures de tirar-se al tren o anar al metro,

etcètera. Perquè volia alertar aquesta cambra que, des de l'any 2007, els morts per suïcidi superen els d'accidents de circulació, i de cap manera parlem d'un fenomen..., que és polièdric, és evident, que no en sabem suficient, però que tots els estudis ens diuen que el 80 per cent –més del 80 per cent– de les persones que fan una temptativa de suïcidi tenen depressions o tenen alguns problemes de trastorn mental.

Una altra cosa, conseller, que voldríem compartir –criticar, en aquest cas, per descomptat–, és per què, tenint evidència d'augment de la demanda de salut mental, el pes del pressupost en salut mental ha passat, el 2010 –de pes, parlo, eh?, no números de xifres absolutes–..., el 2010 era del 10,8 i ara és –la proposta de pressupost que vostès fan– el 9,3, tenint en compte que el 18 per cent de l'atenció primària es gasta en salut mental, un 6 per cent a l'atenció especialitzada, i que gastem una xifra no menor de 180 milions d'euros en psicofàrmacs o en tota la medicació psicòtrota, per dir-ho així.

A més, hi han algunes alertes, en aquesta meua primera part de la intervenció, que voldríem posar sobre la taula, relativament noves i poc contrastades encara –ja saben vostès que nosaltres no farem, en absolut..., i aquesta és una anàlisi de rigor. La mortalitat, conseller, l'any 2012 ha pujat. És un canvi de tendència? No ho sabem, s'ha de ser prudent. Perquè tampoc no coneixem..., i li hem demanat –com sempre es fa– al departament que s'analitzi. Però, de fet, la mortalitat estava baixant any a any des de l'any 1983, i, en canvi, l'any 2012, hi ha un canvi de tendència.

La mortalitat baixava del 2003 fins al 2011 un 2,63 per cent, i continua baixant en el codi infart, en les malalties circulatories, en el codi ictus, en el càncer –continua baixant. I, per tant, hem d'esbrinar el que passa. Potser és que la precarietat social comença a passar factura. (Pausa.) És una hipòtesi, conseller –és una hipòtesi. Però en l'anàlisi de qui s'ha mort més, diríem, aquest 5 per cent d'increment de mortalitat l'any 2012 són persones grans. I per això els deia, eh?, que és probable..., és veritat que tenim una de les esperances de vida més altes del món, però hi ha un canvi de tendència. Exactament igual que amb l'esperança de vida. És el primer any, des de totes les sèries conegudes, que no creix l'esperança de vida a Catalunya –tampoc a Espanya, eh?, però ara parlem de Catalunya.

Per tant, és probable que la pobresa..., i, per això torno a insistir, eh?, en la necessitat d'indicadors de desigualtat social, perquè vostè compartirà amb mi, conseller, que el Departament de Salut, segurament, malgrat totes les seves fragilitats, és un departament que hi té responsabilitat, però que està més ben posicionat que els altres per liderar també la promoció de la salut mental, la detecció precoç de la malaltia mental i el seguiment biopsicosocial de la malaltia mental i de les seves famílies. Per això atorguem al Departament de Salut, a l'Agència de Salut Pública, el paper prínceps de lideratge.

Aquest dematí escoltava una cosa que no m'estic de dir-li, conseller. La consellera d'Ensenyament deia que ara hem de buscar el Departament de Salut, per-

què diu que això de la detecció de la malnutrició «no sé qui l'ha de fer». Si us plau, conseller, li expliqui –li expliqui– que hi ha un programa des dels anys vuitanta de protocol del nen sa, on pediatres i infermeres fan la feina de detectar perfectament els nens que tenen problemes alimentaris.

Per tant, el Departament de Salut té, per sort –per sort–, i en salut mental tenim, una xarxa capil·lar d'accés universal que pocs llocs la tenen, eh? –que pocs llocs la tenen–; fràgil, hi insisteixo –fràgil, eh?–, per les retallades, per moltes qüestions. Però que, en tot cas, en voldríem alertar, perquè entenem que ens vam adherir a la Declaració de Hèlsinki del 2005, de l'OMS, que diu que la salut mental ha de ser una prioritat perquè és una prioritat en el món, però que, a més, les desigualtats socials incrementen la patologia mental.

A la segona part de la meua intervenció serem propositius, després de les seves explicacions.

Gràcies, conseller.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable diputada. Per respondre aquesta interpellació en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller, el senyor Boi Ruiz.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Gràcies, president. Honorable diputada, bé, jo crec que hi han unes quantes coses que no cal dir que compartim, perquè el nostre sistema sanitari és un sistema sanitari com qualsevol sistema, en què totes i cada una de les accions mai comporten resultats a curt termini, són tot accions –en termes de salut, parlo– a mitjà i llarg termini.

Compartim que la salut mental no és una malaltia que pugui tenir la mateixa consideració, des del punt de vista del seu abordatge, que una malaltia biològica, i, per tant, entenem la salut mental com una malaltia social que requereix una resposta en l'espai clínic, espai clínic en què estem força ben situats, i en un espai comunitari, en què encara hem de créixer molt.

Per tant, entenent aquesta malaltia com una malaltia social que requereix aquest doble abordatge, nosaltres ens plantejem, des del punt de vista de les actuacions del Govern i del departament, seguir amb els bons resultats que anàvem tenint a través de les accions del pla director, estendre aquest pla director i incorporar-lo al Pla de salut, i anar continuant amb aquestes accions..., com a les que vostè feia referència amb relació al suïcidi: dues experiències fetes a dos territoris de Catalunya –un tercer també és Vic, però aquests dos territoris–, que eren Sabadell i Barcelona, estendre-les al conjunt de Catalunya.

Per tant, entenem que, des del punt de vista de les polítiques departamentals i amb relació a la salut mental, l'eix és el pla director, seguit del Pla de salut, amb aquest concepte –sí– d'un cert gir necessari en les polítiques sanitàries –també un gir necessari que ens ve d'inèrcies–, que és una major proactivitat davant de la

malaltia que compensi l'excés, a vegades, de reactivitat. Per tant, un exemple..., torno a l'exemple del suïcidi: és un exemple ben clar de proactivitat versus reactivitat davant de les situacions.

Per altra banda, entenent que la patologia mental té aquests dos components, el component clínic i el component comunitari i social, abordem el pla integral l'any 2012 amb la idea d'avançar en tots aquests aspectes d'ampli espectre que té la malaltia mental. Especialment, abordem –com sap molt bé i coneix– els temes que des del punt de vista social fan que sigui poc visible aquesta malaltia, que estigui excessivament estigmatitzada, però que la puguem posar sobre la taula sense cap problema i tingui el mateix abordatge que tenen altres malalties.

És evident que la salut mental té un component afegit a l'esperança de vida biològica que hem assolit. Per tant, el malalt mental té una tendència a la cronicitat molt més elevada que fa deu anys enrere, perquè a l'augmentar l'esperança de vida per raons biològiques, el malalt mental viu més anys amb la seva malaltia mental, i, per tant, requereix un abordatge de cronicitat també especial, però dins de la normalitat d'un programa d'atenció a la cronicitat amb aquesta dinàmica de proactivitat que li dèiem, i de més activitat.

Entenem que des del punt de vista de les actuacions lligades al pla director i lligades al Pla de salut, les actuacions de traslladar l'atenció en salut mental a l'atenció primària, acostar-la..., anem progressivament avançant a l'atenció primària amb resultats prou ben coneguts i prou bons. Hem de fer un salt més important. Tenint en compte que fent un balanç, hi insisteixo, les accions en salut s'han de mesurar amb franges de temps amples, al balanç 2006-2012 d'aproximar l'atenció de la salut mental a l'atenció primària convencional han disminuït un 29 per cent les derivacions de primeres visites, i, per tant, ha estat resolt en l'àmbit de primària. I per aquest camí anirem seguint.

En general, els serveis especialitzats sí que és veritat que han visualitzat un increment de quasi un 50 per cent de la prevalença de la malaltia mental en el conjunt de Catalunya, atenent en aquest cas a un increment del trastorn mental greu.

Des del punt de vista de l'atenció a la cronicitat –i sempre insistint en la línia de pla director, Pla de salut–, hem anat abordant processos clínics integrats –com la ruta assistencial de la depressió–, hem augmentat l'autoresponsabilització dels pacients i cuidadors amb la *Guia del pacient expert en depressió*, i estem definint per part del Consell Assessor de Salut Mental aquest concepte que deia abans de pacient crònic complex en salut mental –tant en població infantil i juvenil, com en població adulta.

Hem progressat –no hi hem arribat, però el 2014 tenim com a objectiu tenir-ho plenament aplicat– que la història clínica compartida i la recepta electrònica també estiguin en ple funcionament en els centres de salut mental.

I hem fet –per poder millorar– una valoració dels resultats fent aquest mapa integral de salut, aquest atlas,

que ens permet i ha permès que la Comissió Europea valori l'atenció a la salut mental a Catalunya com un referent de regió europea, com el primer referent de regió europea en el conjunt d'Europa, i poso a més a més èmfasi i molta claredat en el fet que –i en això la felicito, per gironina– fos Girona el territori que millor surt analitzat per la Unió Europea de totes les regions analitzades.

Per tant, és un procés progressiu, és un procés que va condicionat òbviament per elements que no se'ns han d'escapar d'entorn, però no deixen de ser una prioritat des del punt de vista pressupostari la salut mental i l'aportació dels recursos. Com a mínim –com a mínim–, no minorar els recursos –encara que deia una xifra que ja matisarem després que no és exactament així.

Sí que és cert que el Pla integral –com li deia– de salut mental planteja algunes experiències molt interessants. Hem fet l'experiència dels itineraris en salut mental, i acompanyats de malalts mentals i familiars hem vist quins són tots i cada un dels elements de distorsió o de disfunció en el conjunt del sistema per anar avançant en millores de totes aquestes rutes clíniques, que han de tenir els pacients en salut mental ben definides i sobretot molt territorialitzades. Hem de fer més territori amb la salut mental. Ja no val allò de..., l'estigma feia que molta gent no era atesa en el seu territori i era desplaçada a altres territoris –per l'estigma–, per això tenim encara els models de grans centres d'ingrés hospitalari de salut mental en alguns territoris de Catalunya, especialment Sant Boi, especialment Reus i especialment Girona. Això..., o estar molt més obert a la comunitat. Ja no hi ha aquell creuament de persones entre els territoris –que crec és un tema en què encara hem d'anar avançant.

Hem d'estar al costat –òbviament– de les famílies i tenir cura d'elles amb una cartera de serveis d'atenció a les famílies –que també posarem el 2014 en marxa experiències pilot territorials entre serveis socials i serveis sanitaris.

Hem de potenciar una cosa molt important, que és la recuperació de les persones –en salut mental– per a la seva inserció social i laboral. De la mateixa manera que fent una rehabilitació física d'un problema de salut, i un cop rehabilitat físicament, un es reinsereix en el marc laboral i en el marc social, la rehabilitació del malalt mental, tret l'estigma, ha de permetre també que el bon resultat de rehabilitació ens permeti reingressar el malalt mental en la vida convencional i en la vida laboral.

És cert que, des del punt de vista d'una vida autònoma per a les persones afectades i aconseguir la seva inserció laboral amb tota normalitat, és fonamental –i en això no hem de parar d'insistir-hi– el tema de la no-estigmatització de la malaltia. Aquest és un element molt, molt important que no solament hem d'incentivar des de l'acció de govern i des de l'acció política, sinó que hem de realment crear una consciència social, com ens demanen tots els representants dels malalts mentals de Catalunya. Nosaltres hem signat un acord amb la Fundació «la Caixa» i el Dartmouth

Psychiatric Research Center per reinserir laboralment en empreses ordinàries malalts mentals. Tindrem resultats a final d'aquest any del període en què això ha funcionat; ho vam signar el 3 de juliol, per tant, tindrem a l'abast dades d'un primer semestre.

I sí que tenim dos elements que crec que ens han d'intentar..., posar èmfasi que són els elements que hem de resoldre amb més urgència. Tenim un primer element que és l'important increment de la necessitat d'ingrés i internament de les patologies infantojuvenils. Han crescut la necessitat i la demanda en règim d'internament, per tant, és una cosa que abordarem també amb el pla d'accions per al 2014. Hem d'acabar de completar el tema de la reconversió del sector salut mental, hem d'avançar en funció dels recursos disponibles. I també alguns fets diferencials hem de tenir presents dins de l'espectre de salut mental, com hem fet respecte al trastorn d'espectre autista. Hem començat set experiències territorials que són al Gironès, a Tarragona, a Sabadell, l'Hospitalet, Cerdanyola, Terrassa i Sarrià - Sant Gervasi a Barcelona. I això ho estem treballant Salut i Ensenyament, conjuntament també amb l'altre espectre del trastorn per dèficit d'atenció i hiperactivitat, que presentarem em sembla que és la setmana que ve l'estudi que s'ha fet conjuntament entre Salut i Ensenyament respecte a la situació i respecte a les mesures a anar desenvolupant el 2014 respecte a aquest espectre.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable diputada senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Conseller, algunes qüestions ja molt més concretes, molt telegràficament. Amb relació a les polítiques de salut pública li deia: «Si us plau, l'observatori de desigualtats i l'enquesta de salut: s'han de revisar alguns indicadors.» Cal –cal– insistir en la visió de lideratge del Departament de Salut a l'Agència de Salut Pública en temes de salut mental.

Segon, les qüestions del model assistencial, conseller. Ràpidament s'ha de posar la història clínica compartida. Segons les nostres dades, només el 25 per cent encara, i em sembla que en el pressupost que vostè va presentar parlava d'arribar al 30 per cent el 2014. M'ha semblat sentir el 100 per cent. Nosaltres li demanem que en dos anys el 100 per cent, conseller.

Un altre element molt important que ha resultat altament significatiu, que és el canvi importantíssim de la resolució primària amb la consultoria de psiquiàtre, psicòleg i infermeria especialitzada. Aquest és un element substantiu de canvi, conseller. No tardi, si us plau, a generalitzar-ho. No tardi, perquè aquest és un element que no només resol, sinó que permet alliberar temps dels centres de salut mental comunitaris per al trastorn mental sever.

L'altre element, conseller: hem de normalitzar, hem de parlar amb el mateix llenguatge que el càncer. Nosaltres hem de fer prevenció del càncer, diagnòstic precoç de la malaltia mental, perquè això és el canvi..., també parlo ara del trastorn psicòtic, del trastorn bipolar, de la malaltia mental greu. El diagnòstic precoç allibera quelcom que és molt..., no només l'estigma, sinó que amb molta probabilitat, evidentment amb la millora de la medicació, tot i els seus efectes secundaris –que els hem d'abordar, d'obesitat i algunes altres qüestions que vostè sap que en parlem molt poc–..., però que en tot cas impedeix en moltes ocasions..., la cronificació social, estic parlant, no de la malaltia mental, que no sabem curar-la.

Però aquest és un canvi. Hem de parlar amb els mateixos termes, hem de fer exactament allò que fem i generalitzar el trastorn psicòtic incipient, la patologia dual; perquè vostè sap que creixen amb el consum de cocaïna, creixen amb el consum de cànnabis, els brots psicòtics. Potser els haurien tingut, però en tot cas ara no sabem..., hi han molts estudis publicats, i a Catalunya també, que està creixent –com vostè diu– la patologia greu en sobretot joves, i la patologia dual és un element molt important que hem d'abordar. No he pogut per manca de temps –ho faré en una altra interpellació– parlar d'addiccions, conseller, perquè necessita més especificitat.

Un altre element important: registre únic de suïcidis i temptatives, conseller. No he tingut temps, però depèn de quines dades veig –les de l'INE, les de l'Institut de Medicina Legal o el Departament d'Interior–..., ens hem d'aclarir quines són. Probablement, l'Institut de Medicina Legal, dic jo, perquè han fet l'autòpsia i finalment són els metges forenses que dictaminen si amb tota probabilitat allò és un suïcidi. Aquestes segurament són les dades que hem de passar a l'INE i són les dades que hem de manejar. Però necessitem també registre de temptatives de suïcidi, perquè veurem, com ha passat curiosament a Sabadell –una experiència extraordinària només en tres anys–, que la mortalitat per suïcidi a Sabadell amb aquest programa, des de la temptativa, ha disminuït a la meitat –a la meitat– en tres anys. Per tant, la intervenció comunitària, quelcom..., perquè en salut mental tenim un cert fatalisme: com que no curem –això també passa a altres malalties– i té estigma, tendim a pensar que no es pot fer intervenció comunitària. No és veritat –no és veritat–, perquè fixi's en aquests exemples que tenim a casa nostra –i és veritat que som referent internacional.

Un altre element: generalitzi el protocol de diagnòstic d'atenció als trastorns de l'espectre autista, i ho vinculi també –una part, especialment els Asperger i alguns tipus de trastorn d'espectre autista menor, diríem, de comportament menor– amb el fracàs escolar, conseller. Ara en tenim capacitat, perquè la xarxa de salut mental infantojuvenil l'hem d'alliberar d'allò que no és malaltia mental –que és problemes socials, etcètera, i l'hem de treballar a la primària amb els serveis socials–, perquè aquest sí que és un element..., igual que el dèficit atencional, el trastorn per dèficit d'atenció amb hiperactivitat, que o tenim sobrediagnòstic o

infradiagnòstic. I aquest està tot protocolitzat. El Pla director de salut mental va fer un servei al país extraordinari. I, per tant, ara s'està desenvolupant i hem pogut veure que la validació no cal: les experiències pilot s'han de generalitzar quan són cosa efectiva.

Acabo amb algunes qüestions –que en la moció tindrè temps. Primer informe de la Central de Resultats de salut mental. Necessitem, conseller, i li posarem a la moció, indicadors de seguiment territorials, que deia vostè, i que nosaltres estem disposats a treballar. També de costos, perquè el model gironí..., no perquè sigui de Girona jo, eh?, però el model... (*Pausa.*) No, no, no, no. Sinó perquè és un model d'un únic proveïdor. No només té molt millor intervenció comunitària, sinó que és a la meitat de preu que a la resta de Catalunya, i també en medicació psicotròpica. Per tant, aquest model..., que no és perquè sigui una única empresa pública, probablement hi han altres elements de ciutats mitjanes, etcètera, altres qüestions històriques també, el model de Santa Caterina, en fi, altres qüestions. Però, en tot cas, conseller, hi han elements d'avaluació que a la Central de Resultats hem d'acabar de determinar per fer canvis a curt termini.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable diputada. També per al torn de rèplica, té ara la paraula el conseller Boi Ruiz.

El conseller de Salut

Gràcies, president. Bé, honorable diputada, jo crec que podem estar en sintonia en diferents coses. Una primera cosa en què podem estar en sintonia és el paper que ha de jugar l'observatori de l'efecte de la situació de crisi sobre la salut, amb aquesta visió de «salut a totes les polítiques», una visió transversal i no compartimental. La salut no és solament un problema del Departament de Salut, com vostè sap molt bé, sinó que ha d'estar present a totes i cada una de les polítiques que faci un govern.

Per altra banda, jo crec que haver posat en coneixement general la Central de Resultats dels centres i l'atenció en salut mental ens permet precisament avançar en determinades línies en funció d'aquests resultats que veiem, i ja incorporarà nous indicadors que ens permetin encara prendre decisions més objectivades i més objectivables.

Per altra banda, jo crec que estendre totes les experiències que són exitoses en termes pilot al conjunt del sistema és la política més adequada en un sistema com el nostre, molt territorialitzat, amb una gran capacitat de generar des de baix fins a dalt propostes i projectes. Ho hem vist amb el Pla de salut aquest darrer cap de setmana a Sitges: més de..., quasi set-centes propostes en forma de pòster de canvis en el model assistencial, alguns d'ells en l'àmbit de salut mental. I jo crec que aquest és el camí, que hem de veure, fer coses, valorar-les, veure el seu cost-efectivitat i generalitzar-les per al benefici del conjunt dels ciutadans.

Per tant, resolució en l'àmbit de la primària: està demostrat i hem d'anar avançant-hi més. Però, fixi's, el tema addicions: hem presentat els primers resultats també a la Central de Resultats. Crec que aquest és un element molt important a debatre, també molt polièdric des de les seves vessants d'accions sanitàries sobre això.

Però, miri, jo avui no porto bones notícies de Madrid, eh? No porto bones notícies perquè, amb relació a l'estigma..., i jo li demanaria al seu grup compartir amb nosaltres una cosa que a mi avui m'ha sorprès enormement, que són dues amenaces importantíssimes sobre l'estigma que s'han plantejat avui. Primera amenaça sobre l'estigma: la revisió del Codi penal. Mirin la revisió del Codi penal, que torna –torna– a associar la salut mental amb delictes. I, per tant, hem de tenir molta cura amb això, i, per tant, demano que tinguin molta cura en l'àmbit de la tramitació, allà on toqui, d'estar tots alerta que no es torni a estigmatitzar a través del Codi penal la salut mental.

Segona cosa de la qual m'he hagut de sorprendre aquest dematí en el Consejo Interterritorial de Salud: quan s'aprova la proposta de les situacions de risc en salut pública i la seva catalogació, apareix com a risc de salut pública la salut mental. (*Pausa.*) I no solament surt en genèric, sinó que entre parèntesi –i li faré arribar el document– parla de trastorn bipolar, esquizofrènia, etcètera, amb una confusió enorme entre..., què hi té a veure un risc de salut pública, és a dir, la translació d'una malaltia a una generalització. I jo, que vaig estudiar fa uns quants anys, i suposo que vostè també, no vam estudiar salut mental com a malaltia transmissible, que jo sàpiga.

Per tant, ens ha sorprès molt que en els programes de risc de salut pública hi hagi la salut mental. Nova estigmatització, perquè confonem el conflicte social o l'entorn que pot generar un malalt mental amb un problema de salut pública. No és un problema de salut pública. Per tant, és un problema d'abordatge comunitari i social d'un problema que no externalitza la seva malaltia als que té al costat, eh?

Per tant, dues coses. Nosaltres hi hem mostrat la nostra oposició. També haig de dir que la ministra ha estat receptiva, malgrat que jo he dit que, amb tot el respecte als assessors que hagin fet i hagin considerat la malaltia mental com una malaltia que ha d'estar inclosa en el concepte de «riscos de salut pública», clar, si comparem això amb les malalties transmissibles i infeccioses, no acabo d'entendre res, eh? Reconeixent i respectant els que l'hagin assessorat, crec que és un error d'enorme calat, que la ministra ha considerat replantejar-se i que sortim del fet que la salut mental sigui un risc per a la salut pública.

Però sobretot, hi insisteixo, mireu la revisió que s'està fent del Codi penal. Mentre lluitem tots per l'estigma, mentre intentem, com vostè diu i jo comparteixo..., que la salut mental és com el càncer i l'hem d'abordar igual i amb la mateixa naturalesa, el que no podem fer és tornar a anar al Codi penal a relacionar malaltia mental amb determinades coses, i no podem conside-

rar la salut mental com un problema de salut pública i com un problema de risc de salut pública.

Per tant, malgrat això, malgrat que intentem lluitar amb l'estigma, amb el que té..., ja que vostè parlava de fragilitats, també tenim algunes fragilitats en alguns mons que encara no entenen que la salut mental és una malaltia com qualsevol altra, que no és una malaltia epidemiològica i transmissible –per tant, no és de risc de salut pública–, i que, a més a més, home, relacionar malaltia i delictes crec que no li fa cap favor, en aquests moments, a la salut mental del nostre país.

Moltes gràcies. I quedo a la disposició de la resolució conseguint a la seva interpellació.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Suspenem la sessió fins demà al matí a dos quarts de deu, que començarem amb les mocions.

La sessió se suspèn a les tres quarts de deu del vespre i set minuts.

